

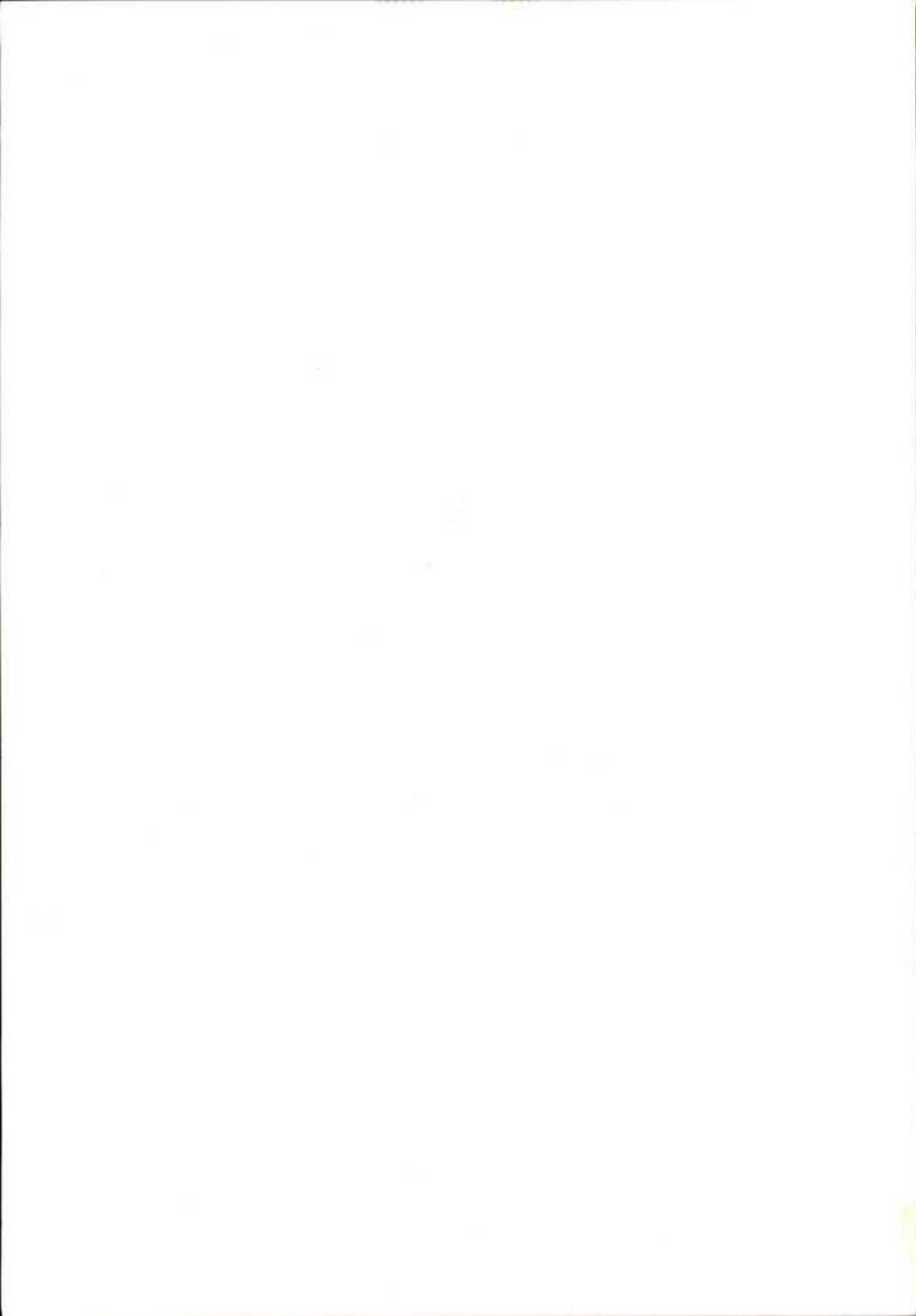
สำนักงาน ก.พ.
Office of the Civil Service Commission

**ตอบข้อหารือเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือน
ตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535
(ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 - 2545)**

สำนักมาตรฐานวินัย

สำนักงาน ก.พ.

**ตอบข้อหารือเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือน
ตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535
(ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 - 2545)**

ตอบข้อหารือเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือน

ตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 – 2545)

พิมพ์ครั้งที่ 1

ธันวาคม 2552

จำนวน 3,000 เล่ม

เจ้าของ

สำนักมาตรฐานวินัย

สำนักงาน ก.พ.

พิมพ์ที่

กลุ่มโรงพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการ สำนักงาน ก.พ.

โทร. 0 2547 1286-7

คำนำ

สำนักงาน ก.พ. ได้เคยจัดพิมพ์หนังสือตอบข้อหารือเกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่ส่วนราชการต่างๆ ได้หารือปัญหาข้อกฎหมาย และปัญหาในทางปฏิบัติไปอย่าง ก.พ. เมื่อปี 2540 ปัจจุบัน ได้มีหนังสือตอบข้อหารือเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก สำนักงานมาตรฐานวินัยเห็นว่า เพื่อประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัย และ เพื่อให้การดำเนินการทางวินัยของส่วนราชการต่างๆ มีความเป็นธรรมเป็น ไปในแนวทางและมาตรฐาน เดียวกัน จึงได้จัดทำหนังสือตอบข้อหารือตั้งแต่ปี 2541 ถึงปี 2545 โดยรวบรวมเป็นรูปเล่มสะดวกแก่การ ค้นคว้าอ้างอิง (หลังจากที่เคยเผยแพร่ในรูปแบบของ CD - ROM ไปเมื่อปี 2549) ส่วนหนังสือตอบข้อหารือ ตั้งแต่ปี 2546 ถึงปี 2550 นั้น สำนักงาน ก.พ. จะดำเนินการจัดทำเพื่อเผยแพร่ต่อไป

สำนักงาน ก.พ. หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่ส่วนราชการและ ผู้ปฏิบัติงานด้านวินัยตามสมควร

สำนักงานมาตรฐานวินัย

สำนักงาน ก.พ.

ธันวาคม 2552

สารบัญ

หน้า

มาตรา 30

ผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงกรณีกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก ถือว่าเป็นบุคคลผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปในการเข้ารับราชการตามมาตรา 30 ต้องได้รับการยกเว้นคุณสมบัติจาก ก.พ. หรือ ได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายเสียก่อนจึงจะขอบรรจุกลับเข้ารับราชการได้ แต่ส่วนราชการจะบรรจุผู้นั้นกลับเข้ารับราชการอีกหรือไม่ เป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 ที่จะพิจารณา (นร 0709.1/ล 578 ลงวันที่ 6 ธันวาคม 2544)

1

มาตรา 52

ข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มิใช่ถูกออกจากราชการเพราะกระทำผิดวินัย หากไม่ปรากฏว่าขาดคุณสมบัติทั่วไปในกรณีอื่น ผู้นั้นก็สามารถขอกลับเข้ารับราชการตามเดิมได้ ส่วนจะได้รับบรรจุกลับเข้ารับราชการหรือไม่ เป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 (นร 0709.1/14 ลงวันที่ 4 มกราคม 2545)

4

มาตรา 59

ข้าราชการถูกลงโทษตัดเงินเดือนหลังจากได้รับเลื่อนให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น คำสั่งลงโทษดังกล่าวย่อมไม่มีผลกระทบกับการเลื่อนระดับตำแหน่งซึ่งดำเนินการไปโดยชอบด้วยกฎหมาย และไม่ขัดกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา 59 จึงไม่อาจยกเลิกคำสั่งเลื่อนระดับตำแหน่งได้ (นร 0709.2/ป 556 ลงวันที่ 21 กันยายน 2541)

6

มาตรา 72

ผู้ที่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีต้องมีผลการปฏิบัติงานเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาได้ หากไม่มีผลการปฏิบัติงานหรือการประเมินผลปฏิบัติงานไม่ถึงเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2538) ข้าราชการผู้นั้นก็จะไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี (นร 0709.1/130 ลงวันที่ 11 พฤษภาคม 2544) 9

มาตรา 79

กรณีที่จะถือว่าเป็นการดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกับกรรมการผู้จัดการหรือผู้จัดการหรือไม่ ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏเป็นเรื่องๆ ไป (นร 0709.2/ล 30 ลงวันที่ 4 มีนาคม 2542) 12

มาตรา 82

1. ข้าราชการกรมส่งเสริมสหกรณ์ซึ่งมีหน้าที่กำกับ ดูแล การดำเนินงานให้เป็นไปตามระเบียบ ข้อบังคับ และวัตถุประสงค์ของสหกรณ์ หากฝ่าฝืนคำสั่งกรมฯ ซึ่งห้ามข้าราชการเข้าไปเป็นตัวแทนทำการให้สหกรณ์ ที่ตนเองรับผิดชอบการเข้าไปกระทำการในสหกรณ์ จึงไม่ถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ (นร 0709.1/ล 391 ลงวันที่ 2 เมษายน 2545) 14

2. ข้าราชการได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติงานอื่น ของส่วนราชการ (จัดสรรสลากรากกุศล และเก็บเงินส่งให้กับสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล) ซึ่งเป็นงานนอกเหนือจากงานในหน้าที่ ถือว่าข้าราชการผู้นั้นมีหน้าที่ราชการในเรื่องดังกล่าวด้วย หากนำเงินที่รับไว้ไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวก็จะมี ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้ (นร 0709.1/(ล) 3 ลงวันที่ 1 สิงหาคม 2544) 17

มาตรา 84

การประมาทเลินเล่อซึ่งเป็นการผิดทางวินัยจะต้องเป็นการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ส่วนความเสียหายที่เกิดแก่ราชการกรณีจะร้ายแรงเพียงใดนั้น ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป ซึ่งความเสียหายที่ทางราชการได้รับอาจเป็นความเสียหายที่สามารถคำนวณเป็นราคา หรือเป็นความเสียหายที่เกิดกับภาพพจน์ชื่อเสียงของทางราชการก็ได้ (นร 0709.1/174 ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2545)

มาตรา 89

ข้าราชการมีหนังสือร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการอื่นต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปเพื่อให้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ โดยมีได้เสนอหนังสือร้องเรียนผ่านผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น ถือว่าเป็นการใช้สิทธิในทางส่วนตัวเพื่อประโยชน์แก่ราชการมิใช่การปฏิบัติหน้าที่ราชการ กรณีจึงไม่เป็นความผิดวินัยฐานกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน (นร 0709.1/ล 531 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2544)

มาตรา 92

1. ข้าราชการได้รับอนุญาตให้ลาศึกษาต่อในประเทศแต่ไม่ไปเรียนตามปกติจนเป็นผลให้เวลาเรียนไม่พอ และไม่ผ่านการสอบประจำปีในปีการศึกษาที่หนึ่ง การขาดเรียนดังกล่าวไม่ถือเป็นความผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ (นร 0709.1/259 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2544)

2. ข้าราชการถูกลงโทษไล่ออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ติดต่อกันคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หากภายหลังปรากฏหลักฐานว่า ข้าราชการดังกล่าวไม่มีเจตนาละทิ้งหน้าที่ราชการ ภรรยา หรือทายาทของข้าราชการผู้ถูกลงโทษอาจร้องขอและส่งพยานหลักฐานให้ ก.พ.พิจารณาทบทวนคำสั่งลงโทษดังกล่าวได้ (นร 0709.1/225 ลงวันที่ 20 กันยายน 2544) 28
3. ข้าราชการเกิดเรื่องทะเลาะวิวาทกับบุคคลกลุ่มหนึ่งในสถาน บันเทิงและถูกห้ามปรามจนกระทั่งได้แยกย้ายจากกัน หลังจากเกิดเหตุดังกล่าว ไม่มีผู้ใดพบเห็นข้าราชการผู้นั้นอีก และผู้บังคับบัญชาได้ทำการสืบสวนแล้วมีเหตุ อันควรเชื่อว่าข้าราชการผู้นั้นน่าจะถูกฆาตกรรม กรณีเช่นนี้ให้ผู้บังคับบัญชาสั่ง ให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อน (นร 0709.1/53 ลงวันที่ 6 มีนาคม 2545) 30
4. เมื่อสำนักงานผู้ดูแลนักเรียนในสหรัฐอเมริกามีหนังสือแจ้ง ข้าราชการซึ่งได้รับอนุมัติให้ลาศึกษาต่อเดินทางกลับประเทศไทยโดยส่งทาง ไปรษณีย์ตอบรับ กรณีให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นได้รับแจ้งการไม่อนุมัติให้ลาศึกษา ต่อเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งหนังสือแจ้งดังกล่าว (นร 0709.1/183 ลงวันที่ 11 มิถุนายน 2545) 32
5. ข้าราชการละทิ้งหน้าที่ราชการ 2 ครั้ง ครั้งแรกตั้งแต่วันที่ 15 ธันวาคม 2540 ถึงวันที่ 26 มกราคม 2541 รวม 43 วัน หลังจากนั้นได้กลับมา ปฏิบัติราชการครั้งที่สองตั้งแต่วันที่ 7 เมษายน 2541 เป็นต้นไป และไม่กลับมา ปฏิบัติราชการอีกเลย กรณีเช่นนี้จะต้องสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการย้อนหลังตั้งแต่วันที่ 7 เมษายน 2541 เป็นต้นไป (นร 0709.1/235 ลงวันที่ 18 กรกฎาคม 2545) 34

6. การนับวันสำหรับการกระทำผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการนั้น จะต้องนับวันละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันทุกวัน โดยนับรวมวันหยุดราชการ ซึ่งอยู่ระหว่างวันละทิ้งหน้าที่ราชการด้วย (นร 0709.2/28 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2545) 36
7. การที่จะพิจารณาว่าข้าราชการผู้ใดกระทำผิดวินัยฐานละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการตามมาตรา 92 นั้น ต้องปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติ แต่ได้ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ ไปโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร (นร 0709.2/ล 266 ลงวันที่ 30 ตุลาคม 2541) 38
8. ข้าราชการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลา เกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรแล้วได้กลับมาปฏิบัติราชการอีก ผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษในความผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้ตาม ความร้ายแรงแห่งกรณี โดยจะลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการก็ได้ ไม่เป็นการขัดต่อมติคณะรัฐมนตรี ที่ นว 125/25032 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2503 และ มติคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 (นร 0709.1/ล 963 ลงวันที่ 19 กันยายน 2545) 41
9. ข้าราชการยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการในวันเดียวกับวันที่ ขอลาออกผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสามารถอนุญาตให้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ขอลาออกได้ และเมื่อผู้บังคับบัญชาอนุญาตให้ข้าราชการดังกล่าวลาออกจาก ราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาย่อมไม่อาจดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้น ในกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการอีกได้ (นร 0709.2/ป 673 ลงวันที่ 23 พฤศจิกายน 2541) 43

มาตรา 98

1. ข้าราชการที่กระทำผิดเกี่ยวกับเสพยาเสพติด ประเภทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) ถือได้ว่าเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง สำหรับระดับโทษ หากมีเหตุอันควรลดหย่อนก็สามารถนำมาประกอบการพิจารณาได้ แต่จะลดโทษลงต่ำกว่าปลดออกจากราชการไม่ได้ (นร 0709.1/534 ลงวันที่ 21 กันยายน 2543)

2. ข้าราชการขึ้นฟ้องผู้บังคับบัญชาต่อศาลโดยสุจริต ถือว่าเป็นการใช้สิทธิอันชอบธรรมตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ไม่เป็นการกระทำผิดวินัย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่อย่างใด (นร 0709.1/188 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2544)

3. การที่จะพิจารณาว่าการกระทำใดเป็นการประพฤดิชั่วตามมาตรา 98 หรือไม่ ให้พิจารณาถึงเกียรติของข้าราชการ ความรู้สึกของสังคม และเจตนาของผู้กระทำเป็นสำคัญ อีกทั้งให้คำนึงถึงความร้ายแรงแห่งกรณีที่กระทำด้วย เพื่อจะได้กำหนดสถาน โทษให้เหมาะสมกับการกระทำผิด (นร 0709.1/ล 109 ลงวันที่ 3 พฤษภาคม 2544)

มาตรา 99

1. สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินรายงานผลการตรวจสอบสืบสวน ว่ามีข้าราชการกระทำการทุจริต เป็นเหตุให้เงินของทางราชการขาดบัญชี ถือได้ว่าเป็นการข้มูลการกระทำผิดวินัย โดยมีพยานหลักฐานเบื้องต้นเพียงพอที่จะกล่าวหา ข้าราชการผู้นั้นและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแล้ว (นร 0709.2/ป 242 ลงวันที่ 22 มิถุนายน 2542)

2. การดำเนินการตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มิใช่ขั้นตอนของการดำเนินการทางวินัย เมื่อผู้บังคับบัญชาพิจารณาเรื่องที่กล่าวหาแล้วเห็นว่ากรณีไม่มีมูล และสั่งยุติเรื่อง จึงไม่ต้องรายงานการดำเนินการดังกล่าวตามมาตรา 109 (นร 0709.2/818 ลงวันที่ 28 ตุลาคม 2542) 57
3. การที่ข้าราชการถูกแจ้งความร้องทุกข์ หรือฟ้องคดี หากปรากฏว่ากรณีดังกล่าวไม่มีมูลเป็นการกระทำผิดวินัย หรือพยานหลักฐานในเบื้องต้นยังไม่ชัดเจน ผู้บังคับบัญชาไม่อาจอาศัยเหตุดังกล่าวมาดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการได้ (คว่นที่สุด ที่ นร 0709.1/160 ลงวันที่ 26 มิถุนายน 2544) 60
4. ผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงเพื่อหามูลการกระทำผิดวินัย เป็นเพียงผู้ทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ และให้ความเห็นแก่ผู้บังคับบัญชา ไม่มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการมาให้ข้อเท็จจริงหรือเรียกเอกสารต่าง ๆ โดยอาศัยอำนาจของตนได้ (นร 0709.1/405 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2544) 63
5. ข้าราชการที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนหากผลการสอบสวนปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและไม่มีการผิดที่ต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ และสั่งลงโทษตามควรแก่กรณี หรือหากผลการสอบสวนปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมิได้กระทำผิด ก็ให้สั่งยุติเรื่อง และให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ (นร 0709.1/ล 240 ลงวันที่ 13 กันยายน 2544) 66

6. เมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการแล้ว ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงในกรณีเดียวกัน เมื่อยังไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวยังคงมีหน้าที่ต้องดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นต่อไป (นร 0709.1/ล 32 ลงวันที่ 21 มกราคม 2545)

68

มาตรา 102

1. คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการในเรื่องที่ผู้บังคับบัญชาได้เคยดำเนินการทางวินัยไปแล้ว หากปรากฏข้อเท็จจริงว่ากรณีที่มีมูลครั้งหลังเป็นคนละกรณีกัน ผู้บังคับบัญชาก็ยังสามารถดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ในกรณีดังกล่าวได้อีก ไม่เป็นการดำเนินการซ้ำ (นร 0709.1/210 ลงวันที่ 19 มิถุนายน 2543)

71

2. หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนนั้น มีเจตนารมณ์ที่จะให้คณะกรรมการสอบสวน และผู้บังคับบัญชาดำเนินการเกี่ยวกับการสอบสวนและพิจารณาจนเสร็จสิ้นกระบวนการ มิได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาในการสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือระงับการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้สั่งแต่งตั้งขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมาย หากคุณสมบัติของกรรมการสอบสวนไม่เป็นไปตามที่มติคณะรัฐมนตรีกำหนดผู้สั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนย่อมจะดำเนินการเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีได้ (นร 0709.1/ล 24 ลงวันที่ 31 มกราคม 2543)

76

3. การสอบสวนในกรณีกล่าวหาว่าข้าราชการกระทำผิดวินัยอย่าง
ไม่ร้ายแรง แม้กฎหมายจะบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาสามารถดำเนินการ
โดยวิธีการที่เห็นสมควร ได้ก็ตาม แต่เพื่อความเป็นธรรมจะต้องมีการแจ้งให้
ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบฐานะที่ตกเป็นผู้ถูกกล่าวหา และต้องให้โอกาส
ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาด้วย (นร 0709.2/ป 403 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2542) 78
4. การที่ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรงโดยไม่ได้ให้
โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา เป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบ
ด้วยเจตนารมณ์ของมาตรา 102 และขัดกับหลักการพื้นฐานแห่งความยุติธรรม
(นร 0709.2/ล 180 ลงวันที่ 29 กันยายน 2542) 81
5. การดำเนินการสอบสวนตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นกระบวนการดำเนินการทางวินัย เมื่อ
ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการสอบสวนแล้วเห็นว่าข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้
กระทำผิด ผู้ว่าราชการจังหวัดก็จะต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยดังกล่าว
ไปยังอธิบดีของข้าราชการผู้นั้นตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว
(นร 0709.2/818 ลงวันที่ 28 ตุลาคม 2542) 84
6. เมื่อข้าราชการมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย
อย่างร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามที่ระบุไว้ในมาตรา 52 แห่ง
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนโดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าข้าราชการผู้ที่ถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนนั้น
ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งมาโดยวิธีใด และในกรณีที่ปรากฏว่าข้าราชการผู้กระทำ
ผิดวินัยอยู่ในอำนาจการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนของผู้บังคับบัญชา
หลายคนให้ผู้บังคับบัญชาที่พบการกระทำความผิดเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวน (นร 0709.1/ป 297 ลงวันที่ 31 พฤษภาคม 2544) 88

7. ในกรณีที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยข้าราชการ 2 คำสั่ง ในเรื่องกล่าวหาเดียวกันแต่ต่างกรณีกัน เมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษ ในกรณีตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคำสั่งแรกไปแล้ว แม้ผลการสอบสวนในกรณีตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการคำสั่งที่สองจะฟังได้ว่า ข้าราชการผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอีกก็ตาม กรณีไม่อาจสั่งลงโทษข้าราชการผู้นั้น ได้อีก เพราะเป็นการกระทำความผิดในเรื่องเดียวกัน (นร 0709.1/ ล 469 ลงวันที่ 26 ตุลาคม 2544)

8. ในกรณีที่มีการกล่าวหาว่าข้าราชการกระทำความผิดวินัยอย่าง ไม่ร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการสอบสวนตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชา เห็นสมควร ซึ่งคำว่า “วิธีการที่เห็นสมควร” นั้น หมายถึงวิธีการที่ผู้บังคับบัญชา เห็นสมควรจะใช้ในการสอบสวน ซึ่งอาจดำเนินการด้วยวิธีใดก็ได้ แต่ทั้งนี้ ต้องให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบเรื่องที่มีการกล่าวหาและต้องให้โอกาสชี้แจงเหตุผล ในเรื่องที่มีการกล่าวหาด้วย จะสั่งลงโทษโดยไม่ทำการสอบสวนก่อนไม่ได้ เว้นแต่เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) (นร 0709.1/30 ลงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2545)

9. เมื่อผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหา และสั่งยุติเรื่องแล้ว ต่อมาศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกในเรื่อง เดียวกันโดยให้รอการลงโทษไว้ ผู้บังคับบัญชาไม่อาจดำเนินการทางวินัยได้อีก เนื่องจากจะเป็นการดำเนินการซ้ำ และเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้บังคับบัญชา ได้สั่งยุติเรื่องก่อนวันที่ 9 มิถุนายน 2539 จึงเป็นผลให้กรณีอยู่ในเกณฑ์ ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี พ.ศ. 2539 (นร 0709.2/ป 17 ลงวันที่ 25 มกราคม 2542)

10. การที่ปลัดกระทรวงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 102 ประกอบกับมาตรา 52 (2) หรือ (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาตามมาตรา 104 (1) หรือดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญทุกระดับในกระทรวงซึ่งมิใช่สำนักงานปลัดกระทรวง ถือว่าเป็นการใช้อำนาจในฐานะปลัดกระทรวง (นร 1009.1/ล 1096 ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2545)

98

11. ข้าราชการถูกลงโทษทางวินัยแล้ว ค่อมาศาลได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้นั้นในกรณีเดียวกันอีก ผู้บังคับบัญชาไม่อาจสั่งลงโทษหรือเพิ่มโทษข้าราชการดังกล่าวได้ เนื่องจากเป็นการดำเนินการซ้ำ แต่การที่ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกย่อมถือเป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปสำหรับการเป็นข้าราชการ ตามมาตรา 30 (10) ผู้บังคับบัญชาจึงต้องสั่งให้ออกจากราชการ ตามนัยมาตรา 67 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (นร 0709.2/565 ลงวันที่ 30 ตุลาคม 2541)

101

12. การดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 และผู้มีอำนาจดังกล่าวอาจมอบอำนาจการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ข้าราชการผู้อื่นปฏิบัติราชการแทนได้ หากผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวก็มีอำนาจดำเนินการสั่งลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตามมาตรา 103 ได้ หรือหากผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวก็มีอำนาจส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด แล้วแต่กรณี พิจารณาตามมาตรา 104 ได้ (นร 0709.3/3 ลงวันที่ 8 มกราคม 2544)

103

มาตรา 106

1. ข้าราชการได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ โดยขณะที่ลาออกไม่ปรากฏกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีไม่เข้าเงื่อนไขตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ผู้บังคับบัญชาไม่สามารถดำเนินการทางวินัยในภายหลังได้ (ค่วนมากที่ นร 0709.1/178 ลงวันที่ 24 พฤษภาคม 2543) 105
2. คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งตั้งขึ้นเพื่อหาตัวผู้กระทำผิดและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง รายงานผลการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการว่าข้าราชการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นได้เกษียณอายุราชการไปแล้ว กรณีไม่เข้าเงื่อนไขตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กรณีเช่นนี้ ผู้บังคับบัญชาไม่สามารถสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามที่มีการรายงานได้ (นร 0709.1/210 ลงวันที่ 19 มิถุนายน 2543) 107
3. เมื่อมีการกล่าวหาเป็นหนังสือว่าข้าราชการผู้ใดมีพฤติการณ์อันพึงเห็นได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือต่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ก่อนที่ข้าราชการผู้นั้นจะออกจากราชการ แม้คณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินจะแจ้งเหตุดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจทราบ หลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นได้ออกจากราชการไปแล้วก็ตาม ผู้บังคับบัญชาก็ยังสามารถดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นตามมาตรา 106 ต่อไปได้ 112

ทั้งนี้ การกล่าวหาเป็นหนังสือต่อหน่วยงานดังกล่าวไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น การกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอื่น แม้อยู่นอกเหนือหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้บังคับบัญชาก็สามารถดำเนินการทางวินัยตามนัยมาตราดังกล่าวได้ (นร 0709.1/335 ลงวันที่ 31 ตุลาคม 2544)

4. การกล่าวหาเป็นหนังสือว่ามีข้าราชการต่างสังกัดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกันต่อผู้บังคับบัญชาหน่วยงานใด ย่อมมีผลเป็นการกล่าวหาแต่เฉพาะข้าราชการของหน่วยงานนั้น ไม่มีผลเป็นการกล่าวหาข้าราชการอื่นซึ่งร่วมกระทำผิดด้วยแต่อย่างใด ดังนั้น หากปรากฏว่าข้าราชการอื่นซึ่งร่วมกระทำผิดได้ออกจากราชการไปแล้วก่อนที่ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้นั้นจะทราบเรื่อง กรณีย่อมไม่เข้าเงื่อนไขตามมาตรา 106 ที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่ออกไปแล้วได้ (นร 0709.1/335 ลงวันที่ 31 ตุลาคม 2544)

5. การกล่าวหาเป็นหนังสือว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 106 นั้น จะต้องระบุตัวผู้กระทำหรือละเว้นการกระทำ ตลอดจนพฤติการณ์แห่งการกระทำหรือละเว้นการกระทำที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงด้วย (นร 0709.1/260 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2544)

6. เมื่อผู้บังคับบัญชาชั้นต้นรายงานการขาดราชการเกินกว่า 15 วันของข้าราชการ ไปยังผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามลำดับแล้ว แม้ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปจะสั่งให้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าวก่อน และมีความเห็นว่ากรณีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นได้ออกจากราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจก็ยังสามารถดำเนินการตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้ (นร 0709.2/240 ลงวันที่ 25 มีนาคม 2542)

7. การที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นรายงานการทุจริตของผู้ใต้บังคับบัญชาไปยังผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปก่อนที่ข้าราชการผู้ใต้บังคับบัญชานั้น ออกจากราชการ ถือว่าการรายงานดังกล่าวเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือ ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แล้วผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้เสมือนว่าข้าราชการผู้นั้นยังไม่ได้ออกจากราชการ (นร 0709.1/200 ลงวันที่ 18 กันยายน 2544) 123
8. ข้าราชการซึ่งออกจากราชการไปแล้วย่อมไม่มีสภาพเป็นข้าราชการอีก ผู้บังคับบัญชาจึงไม่อาจสั่งเพิ่มโทษในกรณีกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงกับข้าราชการผู้นั้นได้ และกรณีเช่นนี้ไม่อาจสั่งลดโทษตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้เช่นกัน เนื่องจากเป็นกรณีที่มีการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง (นร 0709.2/ป 80 ลงวันที่ 17 มีนาคม 2542) 127
9. การดำเนินการตามมาตรา 106 เมื่อผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชางดโทษแก่ข้าราชการผู้นั้น เนื่องจากมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มีเจตนารมณ์มุ่งหมายที่จะลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง (นร 0709.2/ป 337 ลงวันที่ 6 กรกฎาคม 2541) 129
10. การกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 106 นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเป็นผลสรุปความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงหรือมติ อ.ก.พ.กระทรวง หากข้อเท็จจริงตามหนังสือดังกล่าวมีลักษณะที่พึงเห็นได้ว่า กรณีมีมูลเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาก่อนที่ข้าราชการผู้นั้นจะออกจากราชการไป ผู้บังคับบัญชาย่อมดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการดังกล่าวได้ (นร 0709.2/ล 276 ลงวันที่ 23 พฤศจิกายน 2541) 131

11. ข้าราชการได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการก่อนที่จะมีกรณี ถูกกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ไม่ต้องด้วยเงื่อนไขตามมาตรา 106 ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจจึงไม่อาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการผู้นั้นได้ (นร 0709.2/ป 152 ลงวันที่ 12 มีนาคม 2541)

12. การกล่าวหาว่าข้าราชการผู้ใดมีกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนออกจากราชการ ตามนัยมาตรา 106 ไม่จำเป็นต้องเป็นการรายงานผลของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเสมอไป เพียงแต่มีการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีหน้าที่สืบสวนโดยมีเนื้อความที่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แม้ไม่ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา เพียงแต่กล่าวหาพอให้ทราบว่าเป็นใคร ก็เพียงพอที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นได้

ส่วนการที่ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ ต่อมาถูกดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 106 หากผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งงดโทษ หากผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ ตามนัยข้อ 6 (6) ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 (นร 0709.2/ป 241 ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2541)

มาตรา 107

1. ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน
 ย่อมไม่มีสถานภาพเป็นข้าราชการ จึงไม่อาจสั่งแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใด ๆ ได้
 (นร 0709.2/282 ลงวันที่ 16 เมษายน 2542)

141

2. ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟัง
 ผลการสอบสวนทางวินัยในกรณีที่ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แม้กรณี
 ที่สอบสวนดังกล่าวจะมีการดำเนินคดีอาญาด้วย และพนักงานอัยการมีคำสั่ง
 เด็ดขาดไม่ฟ้องผู้กระทำความผิดก็ตาม กรณีก็มีได้เป็นผลให้เหตุแห่งการสั่ง
 ให้ออกจากราชการไว้ก่อนอันเนื่องจากถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย
 อย่างร้ายแรงนั้นหมดไป หากการสอบสวนทางวินัยดังกล่าวยังไม่แล้วเสร็จ
 ผู้บังคับบัญชาก็ไม่อาจสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามเดิมได้
 (นร 0709.1/242 ลงวันที่ 2 ตุลาคม 2544)

143

มาตรา 109

1. อ.ก.พ.กระทรวง ได้พิจารณารายงานการลงโทษข้าราชการ
 ตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง แล้วเห็นว่า กรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
 และมีมติให้กรมดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่
 ข้าราชการดังกล่าว ต่อมา อ.ก.พ.กรม ได้มีมติให้ลงโทษไล่ข้าราชการผู้นั้น
 ออกจากราชการการสั่งลงโทษครั้งหลังถือเป็นการสั่งเพิ่มโทษ (นร 0709.2/584
 ลงวันที่ 25 สิงหาคม 2542)

146

2. ผู้บังคับบัญชาสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบสำนวนการ
 สอบสวนข้อเท็จจริง เพื่อพิจารณาพยานหลักฐานในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลเพียงพอที่จะ
 กล่าวหาว่าข้าราชการกระทำความผิดวินัยอย่างไร หรือไม่ ถือเป็นการดำเนินการ
 ตามมาตรา 99 มิใช่การดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 102 เมื่อผู้บังคับบัญชา

149

พิจารณาแล้วเห็นควรยุติเรื่อง จึงไม่มีกรณีต้องรายงานตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่อย่างใด (นร 0709.1/ล 169 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2544)

3. เมื่ออธิบดีรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ. 152
กระทรวงตามมาตรา 109 แล้ว การพิจารณาดำเนินการในขั้นต่อไปเป็นอำนาจหน้าที่ของ อ.ก.พ.กระทรวง (นร 0709.1/ล 858 ลงวันที่ 28 สิงหาคม 2545)

4. การที่มาตรา 109 บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นรายงาน 154
การดำเนินการทางวินัยไปยังผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป และให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปมีอำนาจเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษ ได้ แสดงให้เห็นว่าคำสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นยังไม่เด็ดขาด การเปลี่ยนแปลงโทษดังกล่าวมีลักษณะเป็นการแก้ไขคำสั่งลงโทษ ดังนั้น การสั่งลงโทษครั้งหลังจึงต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ระบุไว้ในคำสั่งเดิม (นร 1009.1/ล 1095 ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2545)

5. ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการแล้ว จะต้อง 156
รายงานการดำเนินการทางวินัยต่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้นั้นตามลำดับจนถึงอธิบดี ตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง หากผู้บังคับบัญชาผู้ใดไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาผู้นั้นอาจมีความผิดวินัยตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง ได้ (นร 0709.2/642 ลงวันที่ 20 พฤศจิกายน 2541)

6. เมื่อมีคำสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ ยกโทษ หรือยกโทษ คำสั่งลงโทษเดิม 158
เป็นอันยกเลิกตามนัยมาตรา 109 วรรคห้า ดังนั้น เมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งเพิ่มโทษ ข้าราชการจากลดขั้นเงินเดือนเป็นไล่ออกจากราชการ คำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนดังกล่าวจึงถูกยกเลิก และเป็นผลให้ทางราชการต้องคืนเงินเดือนตามคำสั่งลงโทษ (เดิม) ที่ให้ลดขั้นเงินเดือนไปแล้วให้แก่ข้าราชการผู้นั้นด้วย (นร 0709.2/ป 256 ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2541)

มาตรา 112

เมื่อศาลมีคำสั่งให้ข้าราชการซึ่งหายไปเป็นคนสาปสูญตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว โดยผลของกฎหมายถือว่า “ถึงแก่ความตาย” ซึ่งย่อมเป็นผลให้ต้องถือว่าข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการเพราะตาย (นร 0709.2/563 ลงวันที่ 19 สิงหาคม 2542) 161

มาตรา 113

ข้าราชการส่งหนังสือขอลาออกจากราชการทางไปรษณีย์ (EMS) โดยขอลาออกจากราชการในวันเดียวกับที่ได้ระบุไว้ในหนังสือขอลาออก แม้กรณีจะมีใช่เป็นการยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกตามที่กำหนดไว้ในระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2536 ก็ตาม แต่เพื่อความเป็นธรรมและให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของมาตรา 113 ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสามารถอนุญาตให้ลาออกจากราชการได้ (นร 0709.2/533 ลงวันที่ 9 สิงหาคม 2542) 163

มาตรา 115

1. ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการได้ หากการสอบสวนปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติราชการ และการให้ผู้นั้นอยู่รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ซึ่งจะต้องพิจารณาข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป (นร 0709.1/279 ลงวันที่ 29 พฤศจิกายน 2544) 166

2. ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 อาจพิจารณาดำเนินการสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการเพราะเป็นผู้มีร่างกายทุพพลภาพจนไม่สามารถปฏิบัติงาน หรือหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการตามมาตรา 114 (3) และมาตรา 115 แล้วแต่กรณีได้ และหากผู้บังคับบัญชาพิจารณาสั่งการในกรณีดังกล่าวโดยสำคัญผิดในข้อเท็จจริง ผู้บังคับบัญชาก็ย่อมที่จะสั่งแก้ไขให้ถูกต้องได้ (นร 0709.1/ป 455 ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2544)

มาตรา 124

ทายาทของข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย เนื่องจากการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญให้อุทธรณ์ได้เฉพาะสำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนกัน หรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้ (นร 0709.1/200 ลงวันที่ 18 กันยายน 2544)

มาตรา 125

เมื่อมีการรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อ อ.ก.พ.กระทรวง ตามมาตรา 109 วรรคหก และข้าราชการผู้ถูกลงโทษทางวินัยใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษตามมาตรา 125 (3) อ.ก.พ.กระทรวง จะต้องพิจารณาอุทธรณ์โดยนำรายงานการดำเนินการทางวินัยมาพิจารณาด้วย (นร 0709.1/266 ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2544)

มาตรา 129

การใช้สิทธิร้องทุกข์จะต้องปรากฏกรณีว่าถูกผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการ หรือเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่หรือปฏิบัติต่อตนไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชา ดังนั้น การที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นทำบันทึกรายงานพฤติการณ์ของผู้ได้บังคับบัญชาไปถึงผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป จึงยังไม่เข้าเหตุแห่งการร้องทุกข์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 129 และมาตรา 130 (นร 0709.1/ล 531 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2544)

มาตรา 130

ผู้บังคับบัญชาสั่งงดโทษโดยให้ว่ากล่าวตักเตือนตามนัยมาตรา 103 วรรคสอง มิใช่การลงโทษทางวินัย ผู้ถูกว่ากล่าวตักเตือนไม่สามารถใช้สิทธิอุทธรณ์ได้ ส่วนการใช้สิทธิร้องทุกข์ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาว่ากล่าวตักเตือนไม่ว่าจะเป็นกรณีการใช้อำนาจในทางบริหารหรือทางวินัยก็ตาม หากผู้ถูกว่ากล่าวตักเตือนเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการใช้อำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชา ข้าราชการผู้นั้นก็สามารถใช้สิทธิร้องทุกข์ตามมาตรา 130 ได้ (นร 0709.2/377 ลงวันที่ 27 สิงหาคม 2541)

กฎ ก.พ.

กฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2536) ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์
ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน

1. การปรับปรุงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยงานที่มีฐานะเทียบเท่า
กองจากระดับ 8 เป็นหัวหน้าหน่วยงานที่มีฐานะสูงกว่ากองที่มีตำแหน่งระดับ 9
นั้น อำนาจการลงโทษของหัวหน้าหน่วยงานที่สูงกว่ากองย่อมเป็นไปตามกฎ ก.พ.
ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2536) ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือ
ลดขั้นเงินเดือน (นร 0709.1/132 ลงวันที่ 20 มีนาคม 2544) 181
2. นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดในฐานะหัวหน้าส่วนราชการ
ที่สูงกว่ากองซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้กระทำความผิดวินัยอย่าง
ไม่ร้ายแรง มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งได้ไม่เกิน 5%
เป็นเวลาไม่เกินสองเดือน (นร 0709.1/282 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2544) 183
3. การที่จะพิจารณาว่าข้าราชการถูกลงโทษทางวินัยเมื่อใด
ให้พิจารณาจากการที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับโทษจริง หรือวันที่คำสั่งลงโทษมีผล
ใช้บังคับ หากปรากฏว่าคำสั่งลงโทษดังกล่าวมีผลบังคับเมื่อข้าราชการผู้นั้นพ้นไป
จากการบังคับบัญชาของผู้สั่งลงโทษแล้ว คำสั่งลงโทษดังกล่าวย่อมไม่มีผล
ใช้บังคับ แต่ทั้งนี้หากผู้บังคับบัญชาใหม่เห็นว่า ข้าราชการผู้นั้นกระทำความผิดวินัย
ผู้บังคับบัญชาใหม่ก็สามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ (นร 0709.2/ป 387
ลงวันที่ 31 กรกฎาคม 2541) 186

**กฎ ก.พ. ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ได้รับเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน**

การลดโทษลดขั้นเงินเดือน แม้จะเป็นผลให้ข้าราชการผู้ถูกลงโทษ ได้รับเงินเดือนในอันดับขั้นที่ต่ำกว่าระดับตำแหน่งก็สามารถกระทำได้ (นร 0709.2/384 ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2542) 188

**กฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการสั่งพักราชการ
และการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน**

1. การสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถูกสั่งพักหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้ารับราชการตามมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กฎหมายไม่มีเจตนารมณ์ให้สั่งย้อนหลัง เมื่อมีการสั่งให้ข้าราชการดังกล่าวกลับเข้ารับราชการแล้ว คำสั่งพักหรือคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนย่อมสิ้นสุดลง (นร 0709.2/893 ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2542) 189

2. เมื่อศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้รอการลงอาญาข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนย่อมหมดไป หากไม่มีการสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนในกรณีอื่น ผู้บังคับบัญชา ก็จะต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามเดิม (นร 0709.2/386 ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2542) 193

3. ข้าราชการที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนหากผลการสอบสวนปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและไม่มีการณีที่ต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ และส่งลงโทษตามควรแก่กรณี หรือหากผลการสอบสวนปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมิได้กระทำผิด ก็ให้สั่งยุติเรื่อง และให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ (นร 0709.1/ล 240 ลงวันที่ 13 กันยายน 2544) 195

4. ผู้บังคับบัญชามีอำนาจสั่งให้ข้าราชการซึ่งถูกสั่งพักราชการออกจากราชการไว้ก่อนได้ หากพิจารณาเห็นว่าการสอบสวนหรือการพิจารณาคดีที่เป็นเหตุของการสั่งพักราชการนั้นจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว และเมื่อมีการสั่งให้ข้าราชการผู้ใดพักราชการแล้ว การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนจะต้องสั่งย้อนหลังตั้งแต่พักราชการเป็นต้นไป (นร 0709.2/458 ลงวันที่ 7 ตุลาคม 2541)

กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

1. การที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา กำหนดให้คณะกรรมการต้องมีกรรมการซึ่งมาจากข้าราชการประจำอย่างน้อย 3 คน นั้น เพราะต้องการให้การสอบสวนกระทำโดยคณะบุคคล เพื่อเป็นการคานอำนาจของผู้บังคับบัญชา ส่วนที่กำหนดให้กรรมการสอบสวนต้องอยู่ร่วมทำการสอบสวนนั้นก็เพื่อช่วยเหลือกันในการปฏิบัติหน้าที่สอบสวน (นร 0709.1/113 ลงวันที่ 10 เมษายน 2544)

2. เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบว่ามี การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยตนตามที่มิเจ้าหน้าที่นำคำสั่งไปส่งแล้ว การยื่นหนังสือคัดค้านผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวนจึงต้องนับตั้งแต่วันที่ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบว่ามีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเป็นต้นไป (นร 0709.2/705 ลงวันที่ 24 กันยายน 2542)

3. ระหว่างการสอบสวน หากผู้ถูกกล่าวหาได้โอนไปอยู่นอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนแล้วเสร็จ หากต้องมีการเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวน หรือขออนุมัติขยายเวลาการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการตามข้อ 10 และข้อ 12 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา (นร 0709.2/ล 192 ลงวันที่ 15 ตุลาคม 2542)

	หน้า
4. การรายงานเหตุที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สามารถดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาสองร้อยเจ็ดสิบวันต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ดี การจัดทำบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานก็ดี การสอบสวนซึ่งต้องกระทำโดยคณะกรรมการสอบสวนก็ดี ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสอบสวนตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องปฏิบัติตาม (นร 0709.1/119 ลงวันที่ 24 เมษายน 2545)	207
5. ข้าราชการซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยมีสิทธินำพยานความ หรือ ที่ปรึกษาเข้ามาปรากฏตัวต่อหน้าคณะกรรมการสอบสวนในฐานะคู่กรณีได้ ส่วนการจะนำพยานความหรือที่ปรึกษาเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วยได้หรือไม่ นั้น เป็นดุลพินิจของคณะกรรมการสอบสวน (นร 0709.1/234 ลงวันที่ 18 กรกฎาคม 2545)	214
6. ในกรณีผู้ถูกกล่าวหาอยู่ต่างประเทศ หรือไม่อาจเรียกผู้ถูกกล่าวหา มารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาได้ คณะกรรมการสอบสวนสามารถส่งบันทึกดังกล่าวทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือสถานที่ติดต่อของผู้ถูกกล่าวหาได้แจ้งให้ทราบ โดยไม่ต้องผ่านหัวหน้าสำนักงานในท้องถิ่นนั้นได้ (นร 0709.2/579 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2541)	217
7. เมื่อพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 บัญญัติให้ ยุบเลิกกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบท โดยโอนอำนาจหน้าที่ของกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบทไปเป็นของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแล้ว อำนาจของอธิบดีกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบทซึ่งได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไว้ย่อมโอนไปยังอธิบดีกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ดังนั้น คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยซึ่งตั้งขึ้นตามคำสั่งของอธิบดีกรมเร่งรัดพัฒนาชนบทจะต้องดำเนินการสอบสวนเพื่อให้แล้วเสร็จแล้วเสนอรายงานการสอบสวนพร้อมสำนวนต่ออธิบดีกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเพื่อพิจารณาต่อไป (นร 1009.1/ล 1127 ลงวันที่ 15 พฤศจิกายน 2545)	221

ระเบียบ ก.พ.

ระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ
ข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539

การสั่งเพิ่มโทษข้าราชการเป็นลดชั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์ ให้ส่งย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับ หากปรากฏว่า ก่อนมีคำสั่งเพิ่มโทษข้าราชการผู้นั้น ได้รับเลื่อนตำแหน่งหรือเลื่อนชั้นเงินเดือน การสั่งเพิ่มโทษย้อนหลังย่อมไม่กระทบถึงสิทธิและประโยชน์ที่ผู้ถูกลงโทษได้รับไปแล้ว (นร 0709.2/ป 678 ลงวันที่ 4 ธันวาคม 2541)

ระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยวันออกจากราชการ
ของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535

1. ศาลจังหวัดได้อ่านคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ให้ลงโทษจำคุก ข้าราชการหลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการไปแล้ว การสั่งลงโทษทางวินัยในกรณีเดียวกัน จะต้องสั่งลงโทษย้อนหลังไปถึงวันได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ (นร 0709.2/ป 419 ลงวันที่ 15 กันยายน 2542)

2. การสั่งลงโทษไล่ออก ปลดออกจากราชการ ห้ามสั่งลงโทษ ย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่จะเข้ากรณียกเว้นตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 จึงให้สั่งลงโทษย้อนหลังได้ สำหรับการสั่งลงโทษผู้ที่พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญให้สั่งลงโทษไล่ออก หรือปลดออกจากราชการย้อนหลังไปถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้น มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ (นร 0709.1/263 ลงวันที่ 19 พฤศจิกายน 2544)

ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย
และการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539

ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ
แล้วต้องรายงานการดำเนินการดังกล่าวไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ตามข้อ 14
ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออก
จากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวง ได้พิจารณา
รายงานการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวรวมทั้งให้ความเห็นชอบแล้ว ถือว่า
การดำเนินการทางวินัยนั้นเสร็จสิ้น (นร 0709.1/240 ลงวันที่ 1 ตุลาคม 2544)

พระราชบัญญัติล้างมลทินฯ

1. ข้าราชการที่กระทำผิดวินัยและได้รับ โทษไปแล้วก่อนหรือใน
วันที่ 5 ธันวาคม 2530 ย่อมอยู่ในเกณฑ์ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติ
ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงมี
พระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ถือได้ว่าไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยมาก่อน
แต่ทั้งนี้ไม่ก่อให้เกิดสิทธิในอันที่จะเรียกร้องสิทธิหรือประโยชน์ใด ๆ ที่สูญเสียไปก่อน
ได้รับการล้างมลทิน ส่วนการจัดทำทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ.7) นั้น
ให้บันทึกการถูกลงโทษของข้าราชการที่ได้รับการล้างมลทินไว้ในประวัติข้าราชการ
โดยหมายเหตุไว้ด้วยว่าได้รับการล้างมลทินแล้ว (นร 0709.1/1 ลงวันที่ 8 มกราคม 2544)

	หน้า
2. พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ. 2539 ได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่า ผู้ที่จะได้รับการล้างมลทิน นอกจากจะเป็นกรณีกระทำผิดก่อนหรือในวันที่ 9 มิถุนายน 2539 แล้ว ยังจะต้องได้รับโทษทั้งหมดหรือบางส่วนก่อนหรือในวันที่ 11 กันยายน 2539 ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับด้วย (นร 0709.2/704 ลงวันที่ 24 กันยายน 2542)	241
3. กรมการผังเมืองได้สั่งให้ข้าราชการไปช่วยราชการที่สำนักงานผังเมืองจังหวัดนครสวรรค์ตั้งแต่วันที่ 25 เมษายน 2539 การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดลำพูนซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาเดิมสั่งว่ากล่าวตักเตือนข้าราชการดังกล่าวเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2539 ในกรณีกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงไม่อาจกระทำได้ และเป็นผลให้กรณีดังกล่าวไม่อยู่ในเกณฑ์ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ. 2539 ด้วย (นร 1011/372 ลงวันที่ 16 ธันวาคม 2545)	246
	หน้า
4. พระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ. 2526 มีเจตนารมณ์ให้ผู้ได้รับการล้างมลทินมีสิทธิสมบูรณ์เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป ผู้ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวย่อมไม่เป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปที่จะเข้ารับราชการ เพราะเหตุเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีตามมาตรา 30 (7) ถึงแม้จะเคยต้องโทษกระทำผิดอาญามาก่อนก็ตาม (นร 0709.2/ป341 ลงวันที่ 17 กรกฎาคม 2541)	248

เบ็ดเตล็ด

1. การดำเนินการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัย กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา ดังนั้น แม้ศาลจะมีความเห็นในสำนวนคดีแตกต่างออกไป ก็ไม่มีผลกระทบต่อ การดำเนินการทางวินัย (นร 0709.2/ป 480 ลงวันที่ 8 ตุลาคม 2542) 252
2. ข้าราชการทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาโดยสุจริต ไม่อาจปรับบทเป็นความผิดวินัยฐานใดได้ (นร 0709.1/ล 511 ลงวันที่ 8 พฤษภาคม 2545) 254
3. ข้าราชการถึงแก่ความตายก่อนที่จะมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีย่อมไม่อยู่ในเงื่อนไขตามมาตรา 53 แห่ง พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ พ.ศ. 2494 ที่จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อสืบสวนให้ได้ความจริงว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษสถานใด เพื่อให้ทราบถึงสิทธิในการรับบำเหน็จบำนาญของทายาท (นร 0709.2/ป 152 ลงวันที่ 12 มีนาคม 2541) 256
4. ข้าราชการที่มีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำ ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนที่จะได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดวินัย การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญต้องรอไว้จนกว่าการสอบสวนปรากฏผล ถ้าปรากฏว่า ข้าราชการผู้นั้นถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทของข้าราชการผู้นั้น ย่อมไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ (นร 0709.1/200 ลงวันที่ 18 กันยายน 2544) 259

5. การที่จะพิจารณาว่าการดำเนินการทางวินัยในเรื่องใดเป็นการดำเนินการซ้ำหรือไม่ ให้ยึดถือหลักเจตนาของผู้กระทำและข้อเท็จจริงเป็นกรณี ๆ ไป หากเป็นเรื่องกล่าวหาที่มีการกระทำหลายครั้งแต่มีเจตนาเดียวต่อเนื่องกันกรณีก็ต้องถือว่าการกระทำทั้งหลายที่เกิดขึ้นทั้งหมดอยู่ในเรื่องเดียวกัน เมื่อมีการดำเนินการทางวินัยกับผู้กระทำผิดไปแล้ว จะดำเนินการทางวินัยในเรื่องเดียวกันนั้นอีกไม่ได้ (นร 0709.1/ล 90 ลงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2545) 263

6. การที่ ก.พ.มอบอำนาจตรวจสอบการดำเนินการทางวินัย และการออกจากราชการให้ อ.ก.พ.กระทรวง เป็นผู้พิจารณาแทนนั้น หากปรากฏว่าผู้รับมอบไม่ปฏิบัติตามการให้เป็นไปตามกฎหมายหรือปฏิบัติไม่ถูกต้อง ก.พ.ซึ่งมีหน้าที่ กำกับ ดูแล ตรวจสอบ การดำเนินการดังกล่าวย่อมมีอำนาจดำเนินการแก้ไขได้ (นร 0709.2/ล 21 ลงวันที่ 27 มกราคม 2543) 266

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534

1. นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลบังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่ง ซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรม และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นกรม ย่อมมีอำนาจสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น อีกทั้งมีอำนาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิเป็นคณะกรรมการเพื่อปฏิบัติราชการใด ๆ ได้ (นร 0709.1/129 (ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2544) 268

2. ผู้ดำรงตำแหน่งอาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทนได้ตามมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนจะกระทำการเกินกรอบอำนาจที่ได้รับมอบหมายมิได้ หากมีกรณีเป็นที่สงสัยในเรื่องการมอบอำนาจให้พิจารณาถึงเจตนารมณ์ของผู้มอบเป็นสำคัญ (นร 0709.1/ล 261 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2543) 270

**พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542**

ข้าราชการออกจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ในวันที่ 1 ตุลาคม 2540 ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้พิจารณามิมติให้
ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงในวันที่ 30 กันยายน 2541 ถือว่า
เป็นการดำเนินการตามเจตนารมณ์ของมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกัน
และปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 แก้ไข
เพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2530 ประกอบบทเฉพาะกาล ตามมาตรา 128 แห่ง
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. 2542 แล้ว ผู้บังคับบัญชาขอมดำเนินการทางวินัยต่อไปได้เสมือนว่า
ข้าราชการผู้นั้นยังมีได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ (นร 0709.1/263 ลงวันที่
19 พฤศจิกายน 2544)

273

ที่ นร 0709.1/ล 578

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม.10300

6 ธันวาคม 2544

เรื่อง ขอพระราชนานกลับเข้ารับราชการ

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการ

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการ ที่ นร 0207/14687 ลงวันที่ 26 ตุลาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการแจ้งว่า สำนักราชเลขาธิการได้ขอให้พิจารณาหาทางคลี่คลายปัญหาหรือเสนอข้อคิดเห็น กรณีจำสิบเอก ก.ภูมิสำเนาอยู่ที่ กรุงเทพมหานคร ทูลเกล้าถวายฎีกาว่า เคยรับราชการทหาร สังกัดกองพลทหารม้าที่ 2 ต่อมาถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาลอาญานนทบุรี ข้อหาร่วมกันบุกรุกเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นผลคดีถึงที่สุดโดยศาลอุทธรณ์ได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก 1 ปี เป็นเหตุให้ถูกปลดออกจากราชการ ขณะนี้จำสิบเอก ก.ได้พ้นโทษแล้ว และมีความประสงค์จะขอกลับเข้ารับราชการ สำนักเลขาธิการคณะกรรมการจึงขอให้สำนักงาน ก.พ.พิจารณาเสนอความเห็นว่าหากกรณีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญจะมีแนวทางพิจารณาหรือดำเนินการเรื่องนี้อย่างไรเพื่อจะได้แจ้งให้สำนักราชเลขาธิการนำความกราบบังคมทูลพระกรุณาต่อไป ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำความผิดอาญาและศาลได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก เป็นกรณีที่เข้าเงื่อนไขตามนัยมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งมีบัญญัติว่า “การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง” ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ศาลอุทธรณ์ได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำความผิดอาญาเป็นเวลา 1 ปี โดยไม่รอกการลงโทษ และศาลฎีกาพิพากษาขึ้น กรณีก็จะเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามนัยมาตราดังกล่าว ซึ่งจะต้องถูกลงโทษในระดับร้ายแรงคือ ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ แล้วแต่กรณี

สำหรับการขอกลับเข้ารับราชการของผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงในกรณี
 กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก นั้น โดยที่บุคคลดังกล่าวเป็นผู้ที่ขาดคุณสมบัติทั่วไป
 ในการเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 30 ที่ว่า ผู้ที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือน
 ต้องมีคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 30 (10) คือ “ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษา
 ถึงที่สุดให้จำคุก เพราะกระทำความผิดทางอาญา เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำ
 โดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ” และมาตรา 30 (12) คือ “ไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษให้ออก
 หรือปลดออก เพราะกระทำผิดวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน” ดังนั้น
 หากบุคคลดังกล่าวประสงค์ที่จะขอกลับเข้ารับราชการ ผู้นั้นต้องขอให้ ก.พ.พิจารณาขบวน
 คุณสมบัติทั่วไปก่อน ตามนัยมาตรา 30 วรรคสอง ที่บัญญัติให้ “ผู้ที่จะเข้ารับราชการเป็น
 ข้าราชการพลเรือนซึ่งขาดคุณสมบัติตาม (10) ก.พ.อาจพิจารณาขบวนให้เข้ารับราชการได้
 ส่วนผู้ที่ขาดคุณสมบัติตาม (12) ถ้าผู้นั้นได้ออกจากราชการไปเกินสองปีแล้ว และมีใช้เป็นกรณี
 ออกจากราชการเพราะกระทำผิดในกรณีทุจริตต่อหน้าที่ ก.พ.อาจพิจารณาขบวนให้เข้ารับ
 ราชการได้” เมื่อ ก.พ.พิจารณาขบวนคุณสมบัติให้แล้ว ผู้นั้นจึงจะมีคุณสมบัติทั่วไปในการ
 ขอบรรจุกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญต่อไป นอกจากนี้ในกรณีที่มิกฎหมาย
 ส้างมลทินออกใช้บังคับ และผู้ถูกลงโทษทางวินัย ผู้ต้องโทษในการกระทำความผิดทางอาญา
 ได้รับการล้างมลทิน โดยให้อธิวว่า ผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัยไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษทางวินัย และ
 ผู้ต้องโทษไม่เคยเป็นผู้ถูกลงโทษในการกระทำความผิดทางอาญาแล้ว จึงมีผลทำให้ผู้ได้รับการ
 ล้างมลทินไม่ตกเป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 พลเรือน พ.ศ. 2535 อีกต่อไป และอยู่ในฐานะเช่นเดียวกับผู้ที่ได้รับยกเว้นคุณสมบัติทั่วไปจาก
 ก.พ. ดังนั้น เมื่อผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษ
 จำคุกได้รับการยกเว้นคุณสมบัติจาก ก.พ. หรือได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายล้างมลทินแล้ว
 ผู้นั้นก็จะสามารถยื่นเรื่องขอบรรจุกลับเข้ารับราชการตามความประสงค์ของตนเองได้ ส่วนการ
 ที่ส่วนราชการจะพิจารณารับผู้นั้นกลับเข้ารับราชการอีกหรือไม่ เป็นอำนาจของผู้มีอำนาจ
 สั่งบรรจุตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวที่จะพิจารณาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์
โทร. 0 2281 8677
โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.1/14

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

4 มกราคม 2545

เรื่อง ขอพระราชทานกลับเข้ารับราชการ

เรียน เลขธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0207/15982 ลงวันที่ 22 พฤศจิกายน 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขธิการคณะรัฐมนตรีแจ้งว่า สำนักราชเลขธิการได้ขอให้สำนักเลขธิการคณะรัฐมนตรีให้ความเห็น กรณีสืบตำรวจโท ก. เดิมรับราชการตำแหน่งผู้บังคับหมู่ แผนก 2 กองกำกับการ 2 กองบังคับการสนับสนุนตำรวจตระเวนชายแดน ถูกอธิบดีกรมตำรวจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยและสั่งพักราชการ และถูกดำเนินคดีอาญา ในเรื่องทำร้ายร่างกายผู้อื่น ต่อมาเมื่อศาลได้พิพากษายกฟ้องแล้ว สืบตำรวจโท ก. ได้รายงานตัวกลับเข้ารับราชการ แต่กรมตำรวจกลับมีคำสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน สืบตำรวจโท ก. จึงได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว และฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งให้ออกจากราชการ แต่ไม่เป็นผล ปัจจุบันสืบตำรวจโท ก. มีอาการเจ็บป่วยเป็นมะเร็งในไต และครอบครัวได้รับความเดือดร้อนอย่างมาก จึงได้ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาเพื่อขอลกลับเข้ารับราชการ ซึ่งสำนักเลขธิการคณะรัฐมนตรีพิจารณาแล้วได้ขอให้สำนักงาน ก.พ. พิจารณาเสนอความเห็น ว่า หากกรณีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักงาน ก.พ. จะมีแนวทางพิจารณาหรือมีมาตรฐานในการดำเนินการเรื่องนี้อย่างไร ทั้งนี้ เพื่อเทียบเคียงกับกรณีของสืบตำรวจโท ก. และแจ้งให้สำนักราชเลขธิการทราบบังคับทูลพระกรุณาค่อไป ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กรณีหากเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยผลของกฎหมายมิใช่เป็นผู้ถูกลงโทษ เนื่องจากกระทำผิดวินัย จึงไม่ขาดคุณสมบัติทั่วไปที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามมาตรา 30 (12) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่บัญญัติว่า “ผู้ที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนต้องไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษให้ออก หรือปลดออก เพราะกระทำ

ผิดวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนหรือตามกฎหมายอื่น” แต่ในการบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนนั้น กฎหมายระเบียบข้าราชการพลเรือนได้บัญญัติให้ผู้ที่เข้าเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญจะต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติทั่วไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 30 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ด้วย เช่น ไม่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม เป็นต้น ดังนั้น หากผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนมีคุณสมบัติทั่วไปครบถ้วนตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ และประสงค์จะขอกลับเข้ารับราชการก็สามารถยื่นคำขอได้ ส่วนจะได้รับการบรรจุกลับเข้ารับราชการหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการพิจารณาของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่ในทางปฏิบัติแล้ว ส่วนราชการมักจะ ไม่ประสงค์ที่จะรับบรรจุผู้ถูกสั่งให้ออกหรือลงโทษถึงออกจากราชการกลับเข้ารับราชการอีก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชสิทธิ์

(นางสุภาวดี เวชสิทธิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

21 กันยายน 2541

เรื่อง ทหารือปัญหาการยกเลิกคำสั่งเลื่อนข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น

เรียน ปลัดกระทรวงมหาดไทย

อ้างถึง หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ปกปิด ที่ มท 0203.5/949 ลงวันที่
19 พฤษภาคม 2541

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/62 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงมหาดไทยได้ทหารือปัญหาการยกเลิกคำสั่งเลื่อนข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น ไปยัง ก.พ. กรณี นาย ก. เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ 4 เรือนจำกลางคลองเปรม กรมราชทัณฑ์ ได้มีหนังสือร้องทุกข์ต่อ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย ขอให้ยกเลิกคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ 588/2540 ลงวันที่ 16 กันยายน 2540 โดยกระทรวงมหาดไทยได้แจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาด้วยว่า เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2540 อ.ก.พ.กรมราชทัณฑ์ได้มีมติให้สงโทษตัดเงินเดือนนาย ก. 5 % เป็นเวลา 1 เดือน กรณวันที่ 26 มิถุนายน 2540 กรมราชทัณฑ์ได้มีคำสั่ง ที่ 385/2540 เลื่อนนาย ก. ขึ้นดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานอบรมและฝึกวิชาชีพ 5 เรือนจำกลางคลองเปรม ต่อมา กรมราชทัณฑ์ได้มีคำสั่ง ที่ 427/2540 ลงวันที่ 4 กรกฎาคม 2540 สงโทษตัดเงินเดือนนาย ก. 5 % เป็นเวลา 1 เดือน ตามมติ อ.ก.พ.กรมราชทัณฑ์ข้างคั้น และได้มีคำสั่ง ที่ 588/2540 ลงวันที่ 16 กันยายน 2540 ยกเลิกการเลื่อนระดับตำแหน่งของนาย ก. โดยระบุว่าเป็นการคลาดเคลื่อนในหลักเกณฑ์ เนื่องจากนาย ก. ถูกสงโทษทางวินัย ซึ่งในกรณีนี้กรมราชทัณฑ์ได้ชี้แจงเหตุผลว่า โดยที่นาย ก. ไม่ได้ถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย แต่ได้รับการพิจารณาโทษจากการสอบขยายผลของคณะกรรมการสอบสวน จึงเป็นผลให้การตรวจสอบข้อมูลของข้าราชการรายนี้คลาดเคลื่อน และกรมราชทัณฑ์ก็ได้ถือหลักการพิจารณาเลื่อนระดับข้าราชการตามนัยมาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

กระทรวงมหาดไทยจึงหารือว่า การที่กรมราชทัณฑ์มีคำสั่งเลื่อนนาย ก. ให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น โดยสำคัญผิดในข้อเท็จจริงดังได้กล่าวมาข้างต้น จะเป็นเหตุให้ยกเลิกคำสั่งเลื่อนระดับตำแหน่งข้าราชการดังกล่าวได้หรือไม่ เพียงใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า คำสั่งของทางราชการเมื่อออกมาแล้วจะแก้ก็ต่อเมื่อคำสั่งนั้นเป็นคำสั่งที่ออกมาโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ถูกต้องกับข้อเท็จจริง ซึ่งคำสั่งที่ไม่ถูกต้องกับข้อเท็จจริง ย่อมหมายถึงว่าเนื้อหาของคำสั่งไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นแล้ว ในขณะที่มีคำสั่งนั้น ตามกรณีนี้หารือนี้ กรมราชทัณฑ์ได้มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งเลื่อนระดับตำแหน่งในส่วน of นาย ก. โดยระบุเหตุผลว่าคำสั่งดังกล่าวคลาดเคลื่อนในหลักเกณฑ์เนื่องจากผู้นี้ถูกลงโทษทางวินัย ซึ่งการที่จะถือว่าข้าราชการผู้นี้เป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัยนั้น จะต้องมีการสั่งลงโทษผู้นั้นให้ปรากฏเป็นหลักฐานชัดเจน กรณีของนาย ก. นี้ ปรากฏข้อเท็จจริงขณะที่กรมราชทัณฑ์มีคำสั่ง ที่ 385/2540 ลงวันที่ 26 มิถุนายน 2540 เลื่อนนาย ก. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นตั้งแต่วันที่คำสั่งเป็นต้นไป นั้น กรมราชทัณฑ์ยังมีคำสั่งลงโทษผู้นี้ นาย ก. จึงมิได้เป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัย การออกคำสั่งเลื่อนระดับตำแหน่งให้แก่ผู้นี้จึงมิได้เกิดจากการสำคัญผิดในข้อเท็จจริงแต่อย่างใด คำสั่งกรมราชทัณฑ์ที่ 385/2540 ลงวันที่ 26 มิถุนายน 2540 จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายและข้อเท็จจริงแล้ว และได้ขัดกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 และทางปฏิบัติของกรมราชทัณฑ์ในเรื่องนี้ด้วย กรมราชทัณฑ์จึงไม่อาจยกเลิกคำสั่งเลื่อนระดับตำแหน่งดังกล่าวได้

อนึ่ง สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนเพิ่มเติมว่า ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ กรมราชทัณฑ์ ได้เคยหารือปัญหานี้ไปยัง ก.พ. ด้วย และสำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือตอบข้อหารือดังกล่าวแก่ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ กรมราชทัณฑ์ แล้ว ดังปรากฏรายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วยพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อคุส จันทศักดิ์

(นายอคุส จันทศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/130

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กท 10300

11 พฤษภาคม 2544

เรื่อง การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน

เรียน ผู้อำนวยการองค์การสวนยาง

อ้างถึง หนังสือองค์การสวนยาง ที่ 1601/1205 ลงวันที่ 7 ธันวาคม 2543

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าองค์การสวนยางได้มีคำสั่งที่ 31/2538 ลงวันที่ 17 มีนาคม 2538 ปลดพนักงานประจำออกจากงาน 7 คน ตั้งแต่วันพักงาน และลงโทษพนักงาน กรณีทำหลักฐานเบิกจ่ายค่าซื้อยางพาราสูงกว่าความเป็นจริง และเบิกค่าขนส่งและค่ายกยางพาราเป็นเท็จ ผู้ถูกลงโทษปลดออกได้มีหนังสือร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการบริหารกิจการขององค์การสวนยาง ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกลงโทษปลดออกยังไม่อาจรับฟังได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีมติให้ลดโทษลงเป็นลดขั้นเงินเดือน คนละ 1 ขั้น และเงินเดือนระหว่างที่ออกจากงานให้จ่ายได้ไม่เกินกึ่งหนึ่งของเงินเดือนที่ได้รับอยู่ก่อนออกจากงาน ตามระเบียบกระทรวงการคลังโดยอนุโลม พร้อมทั้งสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติงานตั้งแต่วันพักงาน

องค์การสวนยางได้ปฏิบัติตามมติของคณะกรรมการ โดยสั่งให้พนักงานประจำทั้ง 7 คน กลับเข้าปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2539 และจ่ายเงินเดือนระหว่างที่ออกจากงานให้แล้ว แต่มิได้สั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีในระหว่างออกจากงานตั้งแต่ปี 2538 - 2539 ให้แต่อย่างใด พนักงานประจำทั้ง 7 ราย จึงได้ร้องทุกข์ขอความเป็นธรรม โดยขอให้สั่งให้กลับเข้าปฏิบัติงานตั้งแต่วันพักงาน และให้เลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี 2538, 2539 และ 2540 ด้วย องค์การสวนยางจึงหารือปัญหาดังกล่าวไปยัง ก.พ. ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาเรื่องนี้แล้ว ขอเรียนว่า ตามปัญหาที่หารือไปนั้น เป็นปัญหาเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การสวนยาง ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารกิจการขององค์การสวนยางที่จะพิจารณาให้ความเห็น ดังนั้น ก.พ. ไม่อยู่ในฐานะที่จะพิจารณาให้ความเห็นได้

แต่อย่างไรก็ตาม กรณีทำนองเดียวกันนี้ หากเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ กรณีการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี มาตรา 72 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และกฎ ก.พ. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2538) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนได้กำหนดไว้สรุปว่า การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโดยคำนึงถึงคุณภาพและปริมาณงาน ประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงานที่ได้ปฏิบัติมา ความสามารถและความอดสาหะในการปฏิบัติงาน ตลอดจนการรักษาวินัยและการปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ ซึ่งหมายความว่าผู้ที่ จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี ต้องมีผลการปฏิบัติงานเพื่อผู้บังคับบัญชาจะได้พิจารณาประเมินผลการปฏิบัติงานได้ หากไม่มีผลการปฏิบัติงานหรือผลการประเมินผลการปฏิบัติงานไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด ก็จะไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี

ส่วนกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกส่งโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ และต่อมา ก.พ. ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมายวินิจจฉยว่า ผู้นั้นกระทำความผิดไม่ถึงกับต้องออกจากราชการ ก็ให้สั่งให้กลับเข้ารับราชการ พร้อมกับสั่งลงโทษตามควรแก่กรณี โดยห้ามมิให้สั่งลงโทษย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่การสั่งลงโทษผู้ถูกสั่งพักราชการ หรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน ซึ่งกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ได้กำหนดให้สั่งลงโทษย้อนหลังได้ ก็ให้สั่งลงโทษย้อนหลังได้ ส่วนการพิจารณาจ่ายเงินเดือนระหว่างออกจากราชการ จนถึงวันกลับเข้ารับราชการให้เป็นไปตามที่ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการ ซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและข้าราชการ ซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ แล้วต่อมาได้รับการพิจารณาขโทษ พ.ศ. 2538 กำหนดไว้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ล 30

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

4 มีนาคม 2542

เรื่อง ทารือปัญหาเกี่ยวกับการเป็นกรรมการผู้จัดการ หรือผู้จัดการในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท
เรียน ปลัดกระทรวงพาณิชย์

อ้างถึง หนังสือกระทรวงพาณิชย์ ลับ ค่วนมาก ที่ พณ 0201/ทปท/065 ลงวันที่ 11 กุมภาพันธ์
2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงพาณิชย์หรือปัญหาเกี่ยวกับการเป็นกรรมการ
ผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนั้น ในห้างหุ้นส่วน
หรือบริษัท ตามนัยมาตรา 96 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535
รวม 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ข้อหาหรือที่ว่า การที่นาย ก. ซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือน สังกัดกระทรวงพาณิชย์
จดทะเบียนจัดตั้งบริษัท ข. เพื่อประกอบกิจการค้า และเป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงชื่อผูกพัน
บริษัท ข. รวมตลอดถึงได้ลงลายมือชื่อในคำขอจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงราชการทางทะเบียน
หลายครั้ง รวมทั้งในงบดุลและบัญชีกำไรขาดทุนและบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นของบริษัทที่จัดส่ง
ให้กับกรมทะเบียนการค้า จะถือว่านาย ก. ได้เข้าไป “จัดการ” หรือเป็น “ตัวกระทำการ”
ในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทโดยตรง อันถือได้ว่าเป็นกรรมการผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือ
ดำรงตำแหน่งอื่นใด ที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกันนั้นให้ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท ซึ่งเป็น
ข้อห้ามตามมาตรา 96 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หรือไม่
เพียงใด นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า บทบัญญัติมาตรา 96 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 มีใจความบัญญัติไว้เช่นเดียวกับมาตรา 79 แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 ซึ่งบัญญัติห้ามแต่เพียงการ “เป็นกรรมการผู้จัดการหรือ
ผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับตำแหน่งดังกล่าวในห้างหุ้นส่วน

หรือบริษัท" เท่านั้น และในบทบัญญัติมาตรา 79 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ก.พ. ได้เคยมีการพิจารณาตีความเป็นหลักการไว้ว่า การดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนั้น ในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท หมายถึงการดำรงตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งมีอำนาจเข้าไปจัดการ หรือเป็นตัวแทนกระทำการในทำนองเดียวกับกรรมการผู้จัดการ หรือผู้จัดการในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทนั้น ๆ ดังนั้นการกระทำของนาย ก. ที่หาเรื่องนี้จะเป็นการต้องห้ามหรือไม่นั้น จึงต้องพิจารณาจากการกระทำของนาย ก. ว่าเข้าไปดำเนินการในฐานะกรรมการผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกันหรือไม่ ซึ่งอาจพิจารณาจากหลักฐานการจดทะเบียนหรือหนังสือบริคณห์สนธิของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทนั้น ๆ แล้วแต่กรณี

2. ข้อหาหรือที่ว่า การที่นาย ก. มีชื่อเป็นกรรมการและเป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงชื่อเป็นสำคัญผูกพันบริษัท ข. โดยมีได้เข้าไปบริหารกิจการในบริษัท ข. จะเข้าลักษณะการกระทำอันเป็นความผิดตามมาตรา 96 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หรือไม่ อย่างไร

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า การกระทำของนาย ก. จะเป็นความผิดทางวินัยตามมาตรา 96 หรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาให้ได้ความจริงก่อนว่าเข้าลักษณะตามหลักการตามข้อ 1 หรือไม่

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

เรืออากาศโท

วิสาข์ ปัญจพรรค์

(วิสาข์ ปัญจพรรค์)

นิติกร 9 ชช. รักษาราชการแทน

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

ส่วนรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ล 391

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

2 เมษายน 2545

เรื่อง ทหารี่กรณีข้าราชการกรมส่งเสริมสหกรณ์เข้าเป็นตัวละครทำการดำเนินงานในสหกรณ์
เรียน ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

อ้างถึง หนังสือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ลับ ที่ กษ 0203/21866 ลงวันที่ 22 สิงหาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ทหารี่กรณีข้าราชการกรมส่งเสริมสหกรณ์เข้าเป็นตัวละครทำการในสหกรณ์โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้รับรายงานการดำเนินการทางวินัยข้าราชการสังกัดกรมส่งเสริมสหกรณ์ จำนวน 2 ราย คือ รายงาน ก. เจ้าพนักงานส่งเสริมสหกรณ์ 5 หน่วยส่งเสริมสหกรณ์ในเขตเกษตรชลประทานโคกกระเทียม สำนักงานสหกรณ์จังหวัดลพบุรี กรณีรับเงินจากกรรมการขอสหกรณ์ผู้ใช้น้ำบ้านกล้วยพัฒนา จำกัด และสหกรณ์ผู้ใช้น้ำร่วมพัฒนาโซน 8 จำกัด รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 141,962.27 บาท เพื่อส่งเข้าบัญชีเงินฝากของสหกรณ์ทั้งสองแห่งแล้วไม่ดำเนินการกลับนำเงินไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว และรายงาน ข. เจ้าหน้าที่บริหารงานส่งเสริมสหกรณ์ 6 สำนักงานสหกรณ์อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี ขณะดำรงตำแหน่งนักวิชาการสหกรณ์ 5 สำนักงานสหกรณ์อำเภอบ้านหมี่ กรณีรับเงินจากกรรมการของสหกรณ์การเกษตรปฏิรูปที่ดินบ้านหมี่ จำกัด เป็นเงินจำนวน 100,000 บาท เพื่อนำไปซื้อปุ๋ย แล้วมิได้ดำเนินการกลับนำเงินดังกล่าวไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งในเรื่องเกี่ยวกับข้าราชการของกรมส่งเสริมสหกรณ์เข้าไปเป็นตัวละครทำการในสหกรณ์นั้น กรมส่งเสริมสหกรณ์ได้มีคำสั่งตามหนังสือ ที่ กส 1105/ว 22 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2523 ห้ามข้าราชการหรือลูกจ้างเข้าเป็นตัวละครทำการในสหกรณ์ไว้ กรณีของบุคคลทั้งสองดังกล่าวกรมส่งเสริมสหกรณ์จึงมีความเห็นว่า เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานขัดคำสั่งของผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง กระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 88 วรรคสอง มาตรา 95 และ มาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เห็นว่า กรณีดังกล่าวนอกจากจะเป็นความผิดวินัยตามที่กรม

ส่งเสริมสหกรณ์มีความเห็นแล้ว กรณียังเป็นการกระทำความคิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริต ต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 82 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ด้วย และเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาความคิดและกำหนดโทษทางวินัย ของข้าราชการสังกัดกรมส่งเสริมสหกรณ์ให้เหมาะสมต่อไปกระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึง หรือว่า พฤติการณ์ของนาง ก. และนาย ข. ในกรณีนี้ถือว่า เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีขอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์อันที่มิควรได้ อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่าง ร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา 82 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ ประการใด พร้อมทั้งส่งเอกสารเพื่อประกอบการ พิจารณาด้วย นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่กรมส่งเสริมสหกรณ์มีคำสั่งตามหนังสือ ที่ กส 1105/ว 22 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2523 ห้ามข้าราชการหรือลูกจ้างของกรมส่งเสริมสหกรณ์ เข้าไปเป็นตัวกระทำการในสหกรณ์ทุกประเภทนั้น สาระสำคัญเพื่อต้องการให้การดำเนินงาน ต่าง ๆ ภายในสหกรณ์เป็นเรื่องของสมาชิกสหกรณ์ที่จะต้องกระทำกันเอง ไม่ใช่จ้างซึ่ง ข้าราชการหรือลูกจ้างที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้มีหน้าที่ดูแล แนะนำ และ ส่งเสริมสหกรณ์จะต้องเข้าไปปฏิบัติ ดังนั้น การที่ข้าราชการหรือลูกจ้างของกรมส่งเสริม สหกรณ์ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่ง โดยเข้าไปกระทำการในสหกรณ์ที่ตนเองรับผิดชอบ จึงมีอาจถือได้ว่า การกระทำนั้นเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการแต่อย่างใด เว้นแต่กรณีจะเข้าข้อยกเว้นตามที่ระบุ ไว้ในคำสั่งดังกล่าว ซึ่งอาจเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ หากผู้บังคับบัญชามอบหมาย ให้เข้าไปช่วยเหลือสหกรณ์ที่ไม่สามารถดำเนินงานด้วยตนเองหรือมีข้อบกพร่อง ดังนั้น ถ้าข้าราชการหรือลูกจ้างที่ได้รับการมอบหมาย ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และวัตถุประสงค์ของสหกรณ์ กรณีก็จะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีขอบ สำหรับกรณีของสหกรณ์อำเภอที่ ก.พ. ได้เคยพิจารณามีมติไว้ในการประชุมครั้งที่ 3/2520 เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2520 และกระทรวงเกษตรและสหกรณ์กล่าวถึง นั้น สาระสำคัญของ ข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว เป็นกรณีที่สหกรณ์อำเภอนั้นมีหน้าที่ในการควบคุมการปฏิบัติงาน ของสหกรณ์ และตรวจสอบการใช้จ่ายเงินกู้ที่สมาชิกสหกรณ์กู้ไปจากสหกรณ์ แล้วได้อาศัย อำนาจหน้าที่ทำการเรียกเก็บเงินค่าอากรแสตมป์ปิดเอกสารจากสมาชิกสหกรณ์ผู้กู้เงิน และ

นำเงินที่เรียกเก็บได้นั้นไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว กรณีของสหกรณ์อันก่อดังกล่าวจึงต่างกับกรณีของนาง ก. และนาย ข. ในเรื่องนี้ ซึ่งบุคคลทั้งสองมีหน้าที่เพียงเป็นผู้กำกับ ดูแล และแนะนำให้สหกรณ์ดำเนินงานตามระเบียบ ข้อบังคับ และวัตถุประสงค์ของสหกรณ์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม โดยที่ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงตามเรื่องที่ว่าทั้งนาง ก. และนาย ข. ได้รับอนุญาตจากกรมส่งเสริมสหกรณ์ให้เข้าไปช่วยงานในสหกรณ์ตามข้อยกเว้นของคำสั่งที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่า การเข้าไปกระทำการในสหกรณ์ของบุคคลทั้งสองเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยการมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา ดังนั้น เมื่อบุคคลทั้งสองประพฤติมิชอบโดยนำเงินของสหกรณ์ไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว กรณีจึงไม่อาจปรับบทเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา 82 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ดร.ณี บุญสิงห์

(นางสาวดร.ณี บุญสิงห์)

ผู้ช่วยเลขาธิการ ก.พ. ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 9451

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.1/(ล) 3

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก กท 10300

1 สิงหาคม 2544

เรื่อง การปฏิบัติหน้าที่ราชการ

เรียน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

อ้างถึง หนังสือกรมบัญชีกลาง ลับมาก ค่วนที่สุด ที่ กค 0503.4/747 ลงวันที่ 29 มีนาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่ากรมบัญชีกลางได้นำเรื่องเสนอ อ.ก.พ.กรมบัญชีกลาง พิจารณาผลการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง กรณีนายนิกร ขณะดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 7 สำนักงานเลขานุการกรม ถูกกล่าวหาว่ามีหน้าที่รับผิดชอบในการโอนเงินค่าจำหน่ายสลากการกุศลเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ที่กรมบัญชีกลางเปิดบัญชีไว้กับธนาคารกรุงไทย จำกัด สาขาย่อยกระทรวงการคลัง แต่ปรากฏหลักฐานว่านายนิกร มิได้นำเงินค่าจำหน่ายสลากการกุศล ส่งเข้าบัญชีดังกล่าว ตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจำหน่ายสลากการกุศลของกรม เป็นเหตุให้เงินขาดบัญชีเป็นจำนวน 13,001,885.40 บาท คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า การกระทำของนายนิกร เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 82 มาตรา 90 และมาตรา 91 อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เห็นสมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ อ.ก.พ.กรมบัญชีกลาง ได้พิจารณากรณีดังกล่าวแล้วเห็นว่า เพื่อให้การวินิจฉัยเป็นไปอย่างถูกต้อง และรอบคอบในประเด็นที่ผู้ถูกกล่าวหาได้แย้งเรื่องการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามความหมายของมาตรา 82 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงมีมติให้หารือรวม 2 ประการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้ว ขอเรียน ดังนี้

1. ความปัญหาที่หารือว่า การที่ กรมบัญชีกลางรับจัดสรรสลากการกุศลให้แก่ผู้จำหน่ายในส่วนภูมิภาคผ่านสำนักงานคลังจังหวัดสุราษฎร์ธานี ให้กับสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล ความผิดของคณะกรรมการสลากกินแบ่งรัฐบาล ซึ่งมีรองปลัดกระทรวงการคลัง ปฏิบัติราชการ แทนปลัดกระทรวงการคลัง เป็นประธานกรรมการ และรองอธิบดีกรมบัญชีกลาง(ผู้แทนกรมบัญชีกลาง) เป็นกรรมการ จะถือเป็นการปฏิบัติราชการของกรมบัญชีกลางหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า เรื่องนี้มีบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คือ

1) มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดชอบทางวินัยของข้าราชการ ซึ่งไปปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานที่มีใช้ส่วนราชการ พ.ศ. 2534 บัญญัติให้ข้าราชการที่ได้รับมอบหมายโดยคำสั่งของผู้บังคับบัญชาให้เป็นประธานกรรมการ รองประธานกรรมการ กรรมการหรือเลขานุการ หรือผู้ช่วยเลขานุการ ของคณะกรรมการ หรือได้รับแต่งตั้ง หรือได้รับมอบหมายให้ไปปฏิบัติหน้าที่อื่นใดในหน่วยงานที่มีใช้ส่วนราชการ ให้ถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ

2) มาตรา 4 และมาตรา 6 แห่งพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการ กรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง พ.ศ. 2538 กำหนดให้ กรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง มีอำนาจหน้าที่ประการหนึ่งคือ ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรม หรือตามที่กระทรวง หรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย และสำนักงานเลขานุการกรม มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการทั่วไปของกรม และราชการที่มีได้แยกให้เป็นหน้าที่ของส่วนราชการใดโดยเฉพาะ และปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย

ตามปัญหาที่หารือข้อเท็จจริงได้ความว่า ปลัดกระทรวงการคลังได้มอบหมายให้รองปลัดกระทรวงการคลัง เป็นประธานกรรมการสลากกินแบ่งรัฐบาล และมีรองอธิบดีกรมบัญชีกลางในฐานะผู้แทนกรมบัญชีกลาง เป็นกรรมการด้วย เมื่อคณะกรรมการสลากกินแบ่งรัฐบาลที่มีรองปลัดกระทรวง ซึ่งได้รับมอบหมายจากปลัดกระทรวงการคลังเป็นประธานกรรมการ มีมติมอบหมายให้กรมบัญชีกลางจำหน่ายสลากการกุศล โดยจัดสรรสลากการกุศลผ่านสำนักงานคลังจังหวัด จึงถือได้ว่ากรมบัญชีกลางได้รับมอบหมายให้ดำเนินการเรื่องนี้แล้ว กรมบัญชีกลางก็ได้มอบหมายให้สำนักงานเลขานุการกรม เป็นผู้รับผิดชอบ ดังนั้น กรณีนี้ จึงถือได้ว่าการจัดสรรสลากการกุศลดังกล่าวเป็นหน้าที่ราชการของกรมบัญชีกลางแล้ว

2. ตามปัญหาที่หารือว่า การที่นายนิกร ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา ให้รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดสรรสลากการกุศล เมื่อได้รับเงินค่าสลากการกุศลจากผู้ค้าสลากแล้ว ไม่นำส่งกรมบัญชีกลางเพื่อให้กรมบัญชีกลางจัดส่งเงินให้สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลตามข้อตกลง เป็นเหตุให้เงินขาดบัญชีเป็นจำนวน 13,001,885.40 บาท จะเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา 82 วรรคสาม หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 82 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ” สำหรับปัญหาที่หารือนี้เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า นายนิกร ได้รับมอบหมายจากเลขานุการกรม ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาให้จัดสรรสลากการกุศลให้แก่สำนักงานคลังจังหวัดต่าง ๆ และนายนิกรได้กันสลากการกุศลส่วนหนึ่ง จำนวน 400 เล่ม ให้กับ พ่อค้าจำหน่ายสลาก เมื่อพ่อค้าจำหน่ายสลากได้โอนเงินค่าสลากการกุศลเข้าบัญชีส่วนตัวของนายนิกร ครบถ้วนแล้ว แต่นายนิกรกลับมิได้นำเงินค่าสลากการกุศลดังกล่าวส่งกรมบัญชีกลาง เพื่อให้กรมบัญชีกลางจัดส่งเงินให้สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลต่อไป แล้วนำเงินค่าสลากการกุศลดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวกรณีของนายนิกร ถือได้ว่าเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแล้ว ปรากฏตามตัวอย่างการลงโทษที่แนบมาท้ายหนังสือนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.1/174

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

28 พฤษภาคม 2545

เรื่อง หรือปัญหาเกี่ยวกับการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ

เรียน ผู้บัญชาการศึกษา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือกองบัญชาการศึกษา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ คช 0027/(อก.)012/1352

ลงวันที่ 23 เมษายน 2545

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. แนวทางการพิจารณาตามมาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

2. แนวทางการพิจารณาเรื่องการดำเนินการทางวินัยสำหรับ อ.ก.พ.สามัญ

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าคณะกรรมการกลั่นกรองงานด้านวินัย กองบัญชาการศึกษา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พิจารณาสำนวนการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่องที่เกิดกล่าวหาว่า พันตำรวจเอก ส รองผู้บังคับการ หัวหน้าส่วนนิยามบริหารงานตำรวจ สถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการออกข้อสอบ ในการสอบคัดเลือกข้าราชการตำรวจเข้ารับการอบรมหลักสูตรผู้กำกับการ รุ่นที่ 38 - 40 ประจำปี 2544 มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรั่วไหลของข้อสอบที่ใช้ในการสอบคัดเลือกครั้งนี้ โดยในการดำเนินการออกข้อสอบ ได้จัดพิมพ์ร่างข้อสอบไม่รอบคอบ และละเอียดในการควบคุมข้อมูล ทำให้ร่างข้อสอบของผู้ถูกกล่าวหาทั้งหมดจำนวน 50 ข้อ เผยแพร่ออกไปถึงผู้เข้าสอบบางนาย ก่อนวันสอบข้อเขียน ซึ่งระหว่างการสอบสวนทางวินัย สำนักงานตำรวจแห่งชาติอนุมัติให้ผู้ที่มีคุณสมบัติและเข้าสอบคัดเลือกเข้ารับการอบรมหลักสูตรผู้กำกับการทั้งหมดได้เข้ารับการอบรมทุกนาย และต่อมาศาลปกครองมีคำวินิจฉัยให้การสอบคัดเลือกดังกล่าวเป็นโมฆะ แต่คณะกรรมการกลั่นกรองงานด้านวินัยของกองบัญชาการศึกษาได้พิจารณาสำนวนการสอบสวนทางวินัยเรื่องนี้แล้ว ไม่สามารถที่จะกำหนดขอบเขตของการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และมีปัญหาขัดข้องในการใช้ดุลพินิจดังกล่าวว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งไม่ได้ใช้ความระมัดระวังเท่าที่ควรและทำให้ร่างปัญหาข้อสอบ

รู้ว่าไหนนั้น ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงหรือไม่ อย่างไร ดังนั้น เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับผู้ถูกกล่าวหาและผลการพิจารณาในเรื่องดังกล่าวของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน อาจเป็นเหตุให้ผู้ถูกกล่าวหาถูกลงโทษถึงออกจากราชการ จึงขอหารือปัญหาเกี่ยวกับการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 84 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 84 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งบัญญัติว่า "การประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง" สามารถแยกองค์ประกอบความคิดคือ (1) มีหน้าที่ราชการ (2) ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ (3) เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ส่วนการกระทำอย่างไรจึงจะเป็นการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ นั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 มิได้ให้คำจำกัดความคำว่า "ประมาทเลินเล่อ" ไว้ จึงต้องอาศัยเทียบเคียงความหมายของคำว่า "ประมาทเลินเล่อ" ตามความหมายที่ใช้อยู่โดยทั่วไป ซึ่งหมายถึงการกระทำที่ไม่รอบคอบ ขาดความระมัดระวังหรือกระทำโดยพลั้งผล หลงลืม ซึ่งข้าราชการผู้มีหน้าที่เช่นนั้นควรจะมีความรอบคอบระมัดระวังอย่างที่มีหน้าที่เช่นนั้นจะพึงกระทำ เช่น ควรจะต้องตรวจสอบดูว่ามีกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ มติ คณะรัฐมนตรี หรือคำสั่งในเรื่องนั้นไว้อย่างไร แต่ไม่ตรวจสอบดูให้รอบคอบเสียก่อน เป็นต้น

การประมาทเลินเล่อนี้ ต้องเป็นเรื่องในหน้าที่ราชการของผู้นั้น จึงจะเป็นความผิดวินัย ตามมาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ถ้าไม่ใช่เรื่องในหน้าที่ราชการของผู้นั้น ก็ไม่ผิดตามมาตรา 84 และการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการนั้น มิได้ทั้งการกระทำและการละเว้นการกระทำ การพิจารณาความเสียหายแก่ราชการว่าร้ายแรงเพียงใดหรือไม่นั้น ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป ความเสียหายที่ว่าร้ายแรงนั้น ไม่จำเป็นต้องตีราคาเป็นทรัพย์สินเงินทองเสมอไป อาจจะเป็นการเสียหายแก่ชื่อเสียงของทางราชการ หรือเสียหายในด้านความเชื่อถือที่ประชาชนมีต่อทางราชการ ก็นับเป็น

ความเสียหายอย่างร้ายแรงได้ เพราะฉะนั้น ในการพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการ ผู้กระทำความผิดวินัยในข้อนี้ จึงต้องวิเคราะห์ถึงความเสียหายของทางราชการ เพื่อจักได้กำหนด ความหนักเบาของระดับโทษให้ได้มาตรฐานเหมาะสมกับการกระทำความผิดนั้น ดังแนวทางการลงโทษที่แนบท้ายนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และได้ส่งแนวทางการพิจารณาเรื่องการดำเนินการ ทางวินัย สำหรับ อ.ก.พ.สามัญคืบมาพร้อมนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

(สารบาญ)

ที่ นร 0709.1/ล 531

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

14 พฤศจิกายน 2544

เรื่อง การร้องเรียนการปรับบทกฎหมาย

เรียน อธิบดีกรมศุลกากร

อ้างถึง หนังสือกรมศุลกากร ลับ ที่ กศ 0603/ล .93 ลงวันที่ 27 กรกฎาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมศุลกากรได้หารือกรณีนายณรงค์ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งสารวัตรศุลกากร 7 (หัวหน้างานพิธีการ) สังกัดด่านศุลกากรระนอง สำนักงานศุลกากรภาคที่ 5 ออกคำสั่งงานพิธีการที่ 1/2540 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2540 เรื่อง การเพิ่มประสิทธิภาพงานพิธีการด่านศุลกากรระนอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลดขั้นตอนระบบงานให้เกิดความคล่องตัวรวดเร็ว อันเป็นการอำนวยความสะดวกต่อผู้ส่งออกทุกระดับ ให้สอดคล้องกับนโยบายส่งเสริมการส่งออกและเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีตามนโยบายของอธิบดีกรมศุลกากร และได้เสนอให้นายชวลิต พรหมรา สารวัตรศุลกากร 8 (นายด่านศุลกากรระนอง) ผู้บังคับบัญชาทราบแล้ว ต่อมาเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2540 เวลา 11.00 น. นายณรงค์ หัวหน้างานพิธีการ ได้เรียกเจ้าหน้าที่งานพิธีการรวมทั้ง นายเอกชัย เจ้าหน้าที่ประเมินอากร 5 ผู้ได้บังคับบัญชาโดยตรงของนายณรงค์ เข้าร่วมประชุม แต่ได้รับการปฏิเสธและไม่ได้รับความร่วมมือ นายณรงค์ จึงทำบันทึก ลงวันที่ 9 ตุลาคม 2540 รายงานพฤติกรรมของนายเอกชัย ต่อผู้บังคับบัญชาว่า นายเอกชัย กระด้างกระเดื่อง ขาดระเบียบวินัย ขาดจรรยาบรรณของการเป็นข้าราชการที่ดี ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาและปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำสั่งงานพิธีการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายต่อทางราชการอย่างร้ายแรง อีกทั้งไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ โดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ และเสนอให้ปฏิบัติตามคำสั่งทั่วไป กรมศุลกากรที่ 18/2538 ลงวันที่ 2 มิถุนายน 2538 เรื่องการสั่งคปฏิบัตินานล่วงเวลาแก่ นายเอกชัย แต่นายด่านศุลกากรระนองเมื่อรับรายงานแล้วมิได้ดำเนินการตามที่เสนอแต่อย่างใด นายณรงค์ จึงได้ทำบันทึกรายงานพฤติกรรมของนายเอกชัย ถึงรองอธิบดีฝ่ายนโยบายและแผน ซึ่งไม่ใช่รองอธิบดีตามสายงาน โดยข้อความในบันทึกได้กล่าวถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ของ นายเอกชัย ในลักษณะแตกต่างไปจากที่เคยบันทึกเสนอนายด่านศุลกากรระนอง จึงหารือว่า

บันทึกฉบับที่สองของนายณรงค์ ที่มีถึงรองอธิบดีฝ่ายนโยบายและแผนเป็นการร้องทุกข์ หรือเป็นการปฏิบัติราชการตามหน้าที่อันจะเป็นความผิดฐานกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชา เหนือตน ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า สำหรับปัญหาในกรณีที่นายณรงค์ ทำบันทึกรายงานพฤติการณ์ของนายเอกชัย ถึงรองอธิบดีฝ่ายนโยบายและแผน เป็นการร้องทุกข์หรือไม่ นั้น เป็นกรณีที่จะต้องพิจารณาจากบทบัญญัติมาตรา 129 และมาตรา 130 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งบัญญัติสาระสำคัญไว้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ใดจะใช้สิทธิร้องทุกข์ใดนั้น จะต้องปรากฏว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นเป็นผู้ที่ถูกผู้บังคับบัญชามีคำสั่งให้ออกจากราชการ หรือเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตน โดยไม่ถูกต้อง หรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย หรือมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชา ซึ่งล้วนเป็นเรื่องที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ได้บังคับบัญชา ซึ่งได้รับผลกระทบจากการกระทำของผู้บังคับบัญชาของตนเห็นว่าไม่ชอบธรรมทั้งสิ้น แต่กรณีของนายณรงค์ นี้ไม่มีกรณีที่เข้าเงื่อนไขตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น การที่นายณรงค์ ทำบันทึกรายงานพฤติการณ์ต่างๆ ของนายเอกชัย ไปยังรองอธิบดีฝ่ายนโยบายและแผน จึงไม่ใช่การร้องทุกข์ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

สำหรับปัญหาที่หาหรือว่า การที่นายณรงค์ ทำบันทึกรายงานพฤติการณ์ของนายเอกชัย ถึงรองอธิบดีฝ่ายนโยบายและแผน กรมศุลกากร เป็นการปฏิบัติราชการตามหน้าที่หรือไม่นั้น สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติราชการโดยมิให้เป็นการกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปเป็นผู้สั่งให้กระทำหรือได้รับอนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว จากบทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า สาระสำคัญประการหนึ่งที่จะเข้าเงื่อนไขเป็นการกระทำผิดวินัยตามมาตรา 89 นี้ คือการกระทำที่เป็นการปฏิบัติราชการ ซึ่งคำว่า "ปฏิบัติราชการ" ตามนัยมาตราดังกล่าวหมายถึงการปฏิบัติราชการในตำแหน่งหน้าที่ตามกฎหมาย หรือระเบียบของทางราชการ เท่านั้น แต่โดยที่

ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการปฏิบัติราชการในตำแหน่งหัวหน้างานพิธีการของนายณรงค์ ซึ่งไม่มี
 ความชัดเจนเพียงพอ สำนักงาน ก.พ.จึงไม่อาจให้ความเห็นในปัญหานี้ได้ แต่อย่างไรก็ตาม
 ก.พ.ได้เคยพิจารณากรณีข้าราชการพลเรือนสามัญมีหนังสือร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการ
 พลเรือนสามัญผู้อื่นไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อให้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่โดยมิได้
 เสนอหนังสือร้องเรียนกล่าวโทษผ่านผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นไว้ว่าการร้องเรียนกล่าวโทษ
 เป็นการใช้สิทธิในทางส่วนตัวเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของทางราชการมิใช่การปฏิบัติราชการ
 ในตำแหน่งหน้าที่ของข้าราชการผู้นั้น การร้องเรียนกล่าวโทษในกรณีดังกล่าวจึงไม่เป็นการ
 กระทำผิดวินัยฐานปฏิบัติราชการ โดยกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตนแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.1/ 259

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

12 พฤศจิกายน 2544

เรื่อง หรือแนวทางปฏิบัติในการดำเนินการทางวินัย

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ศช 0006.42/8522 ลงวันที่ 25 กันยายน 2544

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ 31712/2505 ลงวันที่ 15 ตุลาคม 2505

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานตำรวจแห่งชาติแจ้งว่า ร.ต.อ. ก.รองสารวัตร แผนกตรวจสอบสภาพรถยนต์ กองกำกับการ 3 กองทะเบียน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้รับการคัดเลือกเข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรสารวัตร รุ่นที่ 57 ระหว่างวันที่ 13 ธันวาคม 2542 ถึงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2543 ที่สถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ ระหว่างการฝึกอบรมวันที่ 20 ธันวาคม 2542 ถึงวันที่ 24 ธันวาคม 2542 ร.ต.อ. ก.ไม่ได้เข้าร่วมโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิต ณ วัดเขาวัง จังหวัดราชบุรี ผู้บังคับการสถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ ได้มีคำสั่ง ที่ 11/2543 ลงวันที่ 19 มกราคม 2543 ดัดคะแนนความประพฤติ 20 คะแนน และระหว่างวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2543 ถึงวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2543 ไม่ได้เดินทางไปศึกษาดูงานนอกสถานที่ ผู้บัญชาการศึกษา ได้มีคำสั่งที่ 76/2543 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2543 ดัดคะแนนความประพฤติ 30 คะแนน รวมดัดคะแนนความประพฤติ 50 คะแนนเป็นเหตุให้หมดสิทธิ์เข้าทดสอบความรู้และไม่ผ่านการฝึกอบรม ถูกส่งตัวกลับเข้าด้นสังกัด จึงหาหรือว่า พฤติการณ์และการกระทำของร.ต.อ. ก. เป็นความผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า ปัญหาที่หาหรือไปนั้นเป็นปัญหาเกี่ยวกับข้าราชการตำรวจ ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของ ก.ตร. ที่จะพิจารณา แต่อย่างไรก็ดี หากกรณีตามปัญหาเป็นกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญ ก.พ. ได้เคยวินิจฉัยว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ได้รับอนุญาตให้ลาศึกษาต่อในประเทศ แต่ไม่ได้ไปเรียนตามปกติ คงขาดเรียนจนสิ้นปีการศึกษา และไม่ได้สอบไล่เพราะเวลาเรียนไม่พอ การขาดเรียนดังกล่าวไม่ถือเป็นความผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ เพราะการศึกษาไม่ใช่หน้าที่ในราชการโดยตรง

ส่วนจะเป็นความผิดฐานใด และควรลงโทษสถานใด นั้น แล้วแต่ข้อเท็จจริงซึ่งผู้บังคับบัญชา จะต้องสอบสวนพิจารณาต่อไป ดังปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย จำนวน 1 แผ่น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.1/225

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

20 กันยายน 2544

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์และคำแนะนำ

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือของท่านลงวันที่ 17 กรกฎาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้มีหนังสือถึงเลขาธิการ ก.พ. แจ้งว่าเป็นเพื่อนร่วมงานกับนาย ข. นายช่างโยธา 4 สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท จังหวัดสระบุรี กรมการเร่งรัดพัฒนาชนบท เมื่อต้นปี 2543 นาย ข. ได้ยื่นใบลาพักก่อนเพื่อไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลรามารับดี แล้วไม่กลับมาอีกเลย ภรรยา ลูก ญาติและเพื่อน ๆ ได้ออกตามหาแต่ไม่พบ ทางราชการได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และมีคำสั่งไล่นาย ข. ออกจากราชการ ตามมติของคณะกรรมการคิดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ขณะนี้ภรรยา ลูก และเพื่อน ๆ ได้รับความเดือดร้อนมาก เนื่องจากต้องชำระหนี้สินที่ค้ำประกันเงินกู้กรุงไทยธนวิญ และสหกรณ์ออมทรัพย์ จึงขอความอนุเคราะห์และคำแนะนำในการคลี่คลายปัญหาความเดือดร้อนของครอบครัวนาย ข. ในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้มีการลงโทษที่เบากว่านี้ และกรณีนี้ญาติจะยื่นอุทธรณ์ได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 126 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง” ประกอบกับข้อ 3 วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ กำหนดว่า “การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ให้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้” จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า นาย ข. จะต้องอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ. ด้วยตนเองภายในสามสิบวัน นับแต่วันทราบคำสั่ง ญาติของนาย ข. จะอุทธรณ์แทนไม่ได้ อย่างไรก็ตาม การที่นาย ข. ได้หายตัวไปโดยไม่ทราบสาเหตุและหาตัวไม่พบ และไม่ทราบว่ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ นั้น

หากข้อเท็จจริงปรากฏภายหลังว่านาย ข. ไม่ได้เสียชีวิต แต่อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถติดต่อบุคคลภายนอกได้ นาย ข. ก็สามารถอุทธรณ์ต่อ ก.พ. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งลงโทษได้ หรือภายหลังปรากฏหลักฐานว่านาย ข. ได้เสียชีวิตไปในระหว่างช่วงเวลาดังกล่าวแล้ว ภรรยาหรือทายาทของนาย ข. ก็อาจร้องขอและส่งพยานหลักฐานให้ ก.พ. พิจารณาทบทวนคำสั่งลงโทษใหม่ต่อไปได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/53

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

6 มีนาคม 2545

เรื่อง ทหารเรือแนวทางปฏิบัติในเรื่องข้าราชการหาย

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์

อ้างถึง หนังสือจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ บร 0033/2244 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2545

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0711/ป. 236 ลงวันที่ 30 มกราคม 2530
จำนวน 3 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดบุรีรัมย์แจ้งว่า นาย ก. เจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 3 สถานีอนามัยบ้านมะขามป้อม ตำบลปราสาทกิ่งอำเภอบ้านด่าน จังหวัดบุรีรัมย์ ได้เข้าศึกษาต่อที่สถาบันราชภัฏ ต่อมาวันที่ 11 ตุลาคม 2544 ซึ่งเป็นวันที่สถาบันราชภัฏจัดปัจฉิมนิเทศน์ นักศึกษาที่จบหลักสูตรการศึกษา นาย ก. ได้ไปฉลองกับเพื่อนร่วมรุ่น และไปเที่ยวค่อที่สถานบันเทิงแห่งหนึ่งในตัวอำเภอเมืองบุรีรัมย์ ต่อมานาย ก. ได้ทะเลาะกับชายกลุ่มหนึ่งและดึงคอเสื้อชายคนหนึ่งในกลุ่มนั้น แต่เพื่อนหญิงร่วมรุ่นได้เข้าห้ามปรามเหตุการณ์จึงยุติและต่างแยกย้ายกันกลับ หลังจากคืนนั้นไม่มีผู้ใดพบเห็นนาย ก. และนาย ก. ก็ไม่ได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดบุรีรัมย์ คาดว่านาย ก. หายไปอาจถูกฆาตกรรม จังหวัดบุรีรัมย์ จึงหารือแนวทางปฏิบัติในเรื่องนี้ว่า จะต้องดำเนินการเช่นใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า เกี่ยวกับเรื่องข้าราชการไม่มาปฏิบัติราชการ โดยมีข้อเท็จจริงซึ่งยังไม่อาจฟังได้แน่ชัดว่ามีเจตนาละทิ้งหน้าที่ราชการ หรือถูกลักพาตัวไปนั้น ก.พ. ได้เคยตอบข้อหารือของ ก.ค. ขณะใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 ว่า กรณีเช่นนี้ไม่มีบทบัญญัติมาตราใดตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 ที่จะนำมาปรับกับกรณีดังกล่าวโดยตรงได้ จำเป็นต้องนำบทบัญญัติมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 ซึ่งเป็นบทบัญญัติใกล้เคียงอย่างยิ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อน เพื่อรอฟังผลการสอบสวน

พิจารณา รายละเอียดปรากฏตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0711/ป 236 ลงวันที่ 30 มกราคม 2530 แนบท้ายหนังสือนี้ และโดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ ยังคงบัญญัติกฎหมายทำนองเดียวกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 หลักการดังกล่าวจึงนำมาใช้กับกรณี นาย ก. ได้แต่เนื่องจากกรณีของนาย ก. นี้ ยังไม่ได้มีการตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง การสั่งให้ นาย ก. ออกจากราชการไว้ก่อน จึงกระทำแทนที่ไม่ได้ เพราะไม่อยู่ในเงื่อนไขของมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ดังนั้น จังหวัดบุรีรัมย์จึงจำเป็นต้องสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ในกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการแก่นาย ก. ตามมาตรา 102 วรรคสองเสียก่อน แล้วจึงสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาต่อไป

อนึ่ง จังหวัดบุรีรัมย์ควรแนะนำญาติของนาย ก. ด้วยว่า หากนาย ก. ยังไม่กลับมายังภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ และไม่มีใครรู้แน่ว่า นาย ก. ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ตลอดระยะเวลาห้าปี ก็ให้ญาติของนาย ก. ร้องขอต่อศาล เพื่อให้ศาลสั่งให้นายวิชาญ ชนะศรี เป็นคนسابสูญ หากศาลมีคำสั่งให้นาย ก. เป็นคนسابสูญ ให้ถือว่านาย ก. ถึงแก่ความตาย ตามมาตรา 61 และมาตรา 62 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร 0 2281 8677

ที่ นร 0709.1/183

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

11 มิถุนายน 2545

เรื่อง หรือปัญหาเกี่ยวกับวันละทิ้งหน้าที่ราชการ

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

อ้างถึง หนังสือมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ทม 1201/1020 ลงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์แจ้งว่านางสาว ก. ตำแหน่ง อาจารย์ ระดับ 4 ภาควิชาคณิตศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ลาศึกษาต่อระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา ด้วยทุนรัฐบาล (ทบวงมหาวิทยาลัย)ตั้งแต่วันที่ 7 มิถุนายน 2538 ถึงวันที่ 31 พฤษภาคม 2543 ต่อมาวันที่ 2 มีนาคม 2543 นางสาว ก. ได้ยื่นหนังสือถึง ก.พ. ขอขยายเวลาเพื่ออยู่ฝึกงานเป็นเวลา 1 ปี ตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2543 ถึงวันที่ 31 พฤษภาคม 2544 ซึ่งสำนักงานผู้ดูแลนักเรียนในสหรัฐอเมริกาได้มีหนังสือลงวันที่ 20 ตุลาคม 2543 แจ้งให้นางสาว ก. ทราบว่า ก.พ. มีมติไม่อนุมัติให้ขยายเวลาเพื่ออยู่ฝึกงาน โดยให้เดินทางกลับประเทศไทยภายใน 20 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือนี้ ต่อมาเดือนพฤษภาคม 2544 นางสาว ก. ได้ยื่นใบลาขอลาออกจากราชการ โดยขอลาออกจากราชการย้อนหลัง ตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2543 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์จึงขอหารือว่า กรณีดังกล่าวมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ควร มีคำสั่งลงโทษปลดหรือไล่นางสาว ก. ออกจากราชการ และตั้งแต่วันที่ใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องนี้เมื่อสำนักงานผู้ดูแลนักเรียนในสหรัฐอเมริกา ได้มีหนังสือลงวันที่ 20 ตุลาคม 2543 แจ้งนางสาว ก. ว่า ก.พ. มีมติไม่อนุมัติให้นางสาว ก. อยู่ฝึกงานต่อ โดยให้นางสาว ก. เดินทางกลับประเทศไทยภายใน 20 วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือนี้ แล้วไม่ปรากฏหลักฐานการรับหนังสือสำนักงานผู้ดูแลนักเรียนในสหรัฐอเมริกาของนางสาว ก. แต่อย่างใด การนับระยะเวลาในกรณีนี้ จึงต้องพิจารณาตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 71 ซึ่งบัญญัติว่า การแจ้งโดยวิธีส่งทางไปรษณีย์ตอบรับให้ถือว่าได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีภายในประเทศ สำหรับเรื่องนี้ปรากฏว่า สำนักงานผู้ดูแลนักเรียนในสหรัฐอเมริกาได้มีหนังสือถึงนางสาว ก. ซึ่งอยู่ในเมืองเออร์บาน่า รัฐอิลลินอยส์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ลงวันที่ 20 ตุลาคม 2543 เมื่อนับระยะเวลา

ตามพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว จึงถือว่านางสาว ก. ได้รับหนังสือของสำนักงานผู้ดูแลนักเรียน
ในสหรัฐอเมริกา ในวันที่ 27 ตุลาคม 2543 และนางสาว ก. จะต้องเดินทางกลับประเทศไทย ภายใน
วันที่ 16 พฤศจิกายน 2543 เมื่อนางสาว ก. ไม่เดินทางกลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการภายในวัน
ดังกล่าว จึงถือได้ว่านางสาว ก. ละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ 17 พฤศจิกายน 2543 เป็นต้นไป
โดยไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย ส่วนระดับโทษนั้นควรปฏิบัติตามนัยหนังสือสำนักเลขาธิการ
คณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว. 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.1/235

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพยุหะโลก กทม. 10300

18 กรกฎาคม 2545

เรื่อง หรือการออกคำสั่งไล่ออกจากราชการย้อนหลัง

เรียน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

อ้างถึง หนังสือกรมบัญชีกลาง ปกปิด ค่วนที่สุด ที่ กค 0518.3/15486

ลงวันที่ 8 พฤษภาคม 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าข้าราชการในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
การประถมศึกษาแห่งชาติรายหนึ่งได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการ
ติดต่อกันคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ระหว่างวันที่ 15
ธันวาคม 2540 ถึงวันที่ 26 มกราคม 2541 แล้วกลับมาปฏิบัติราชการในวันที่ 27 พฤษภาคม
2541 และละทิ้งหน้าที่ราชการไปอีก ตั้งแต่วันที่ 7 เมษายน 2541 แล้วไม่กลับมาปฏิบัติราชการ
อีกเลย ระหว่างรับราชการข้าราชการรายนี้ได้ถูกฟ้องล้มละลาย ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี จึงได้ส่งเงินเดือนของข้าราชการดังกล่าว ตั้งแต่
เดือนเมษายน 2541 ถึงเดือนพฤษภาคม 2542 ให้แก่สำนักงานบังคับคดีจังหวัดอุดรธานี
ต่อมาจังหวัดอุดรธานีได้มีคำสั่ง ที่ 331/2542 ลงวันที่ 14 มิถุนายน 2542 ลงโทษไล่อ
ข้าราชการรายนี้ออกจากราชการย้อนหลังตั้งแต่วันที่ 15 ธันวาคม 2541 อันเป็นวันที่
ละทิ้งหน้าที่ราชการสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี จึงได้ขอเงินคืนจาก
สำนักงานบังคับคดีจังหวัดอุดรธานี แต่สำนักงานบังคับคดีฯ แจ้งว่าไม่สามารถคืนให้ได้
เพราะได้จ่ายให้โจทก์ในคดีล้มละลายไปแล้ว ให้สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี
ดำเนินการเรียกคืนเอง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงหารือแนวทาง
ปฏิบัติในกรณีดังกล่าว มายังกรมบัญชีกลาง ซึ่งกรมบัญชีกลางพิจารณาเห็นว่ากรณีดังกล่าว
มีปัญหาว่าการที่จังหวัดอุดรธานีมีคำสั่งไล่อข้าราชการรายนี้ออกจากราชการย้อนหลัง โดยมี
คำสั่งเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2542 ไล่อข้าราชการผู้นี้ ออกจากราชการย้อนหลังตั้งแต่วันที่ 15
ธันวาคม 2540 จะถูกต้องหรือไม่ หากไม่ถูกต้องจะต้องดำเนินการแก้ไขอย่างไร จึงหารือ
ปัญหาดังกล่าวมายัง ก.พ.

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า โดยที่ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วย วันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2535 ข้อ 6 (2) กำหนดว่าการ ส่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ห้ามมิให้ส่งปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่การส่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ในกรณีกระทำผิดวินัยโดยละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า สิบห้าวันและไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีก ให้ส่งปลดหรือไล่ออกตั้งแต่วันที่ละทิ้งหน้าที่ ราชการนั้น สำหรับปัญหาที่หารือนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าข้าราชการผู้นี้ละทิ้งหน้าที่ราชการ 2 ครั้ง คือ ครั้งแรกตั้งแต่วันที่ 15 ธันวาคม 2540 ถึงวันที่ 26 มกราคม 2541 รวม 43 วัน และข้าราชการผู้นี้ได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีก ส่วนครั้งที่สองข้าราชการผู้นี้ได้ละทิ้ง หน้าที่ราชการ ตั้งแต่วันที่ 7 เมษายน 2541 เป็นต้นมา และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย กรณีจึงต้องส่งลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 7 เมษายน 2541 ซึ่งเป็น วันละทิ้งหน้าที่ราชการในครั้งหลังเป็นต้นไป ดังนั้น การที่จังหวัดอุดรธานีมีคำสั่งลงวันที่ 14 มิถุนายน 2542 ส่งลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 15 ธันวาคม 2540 เป็นต้นไป จึงเป็นการไม่ถูกต้องตามระเบียบดังกล่าวข้างต้น สมควรที่จังหวัดอุดรธานีจะได้ แก้ไขคำสั่งลงโทษดังกล่าวได้ถูกต้องตามกฎหมายต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

ศุภาวดี เวชศิลป์

(นางศุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
 กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์
 โทร. 0 2281 8677
 โทรสาร 0 2628 6204

8 กุมภาพันธ์ 2545

เรื่อง ทหารเรือแนวทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

เรียน อธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

อ้างถึง หนังสือสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ค่วนที่สุด

ที่ ทม 1701/0184 ลงวันที่ 22 มกราคม 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ทหารเรือ เกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาโทษข้าราชการในกรณีกระทำผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือ โดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียน ดังนี้

1. ตามที่ทหารเรือว่า การนับวันละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน นับวันหยุดประจำสัปดาห์หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์ ซึ่งอยู่ระหว่างวันที่ไม่มาปฏิบัติราชการ รวมเป็นวันขาดหรือละทิ้งหน้าที่ราชการด้วยหรือไม่ นั้น ปัญหาทำนองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาวินิจฉัยไว้ว่า การนับวันสำหรับความผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ที่บัญญัติว่า ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันนั้น จะต้องนับวันที่ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันทุกวัน รวมทั้งวันหยุดราชการด้วย

2. ตามที่ทหารเรือว่า หากนับวันละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน นับวันหยุดประจำสัปดาห์และวันหยุดนักขัตฤกษ์รวมด้วยแล้ว การไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อเนื่องไปอีก 2 เดือน จะถือเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือ มีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ นั้น เห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการแล้ว ส่วนการที่จะ

พิจารณาว่าการละทิ้งหน้าที่ราชการดังกล่าว มีเหตุผลสมควรหรือไม่ หรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการหรือไม่ นั้น กฎหมายบัญญัติให้เป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะใช้ดุลพินิจพิจารณาจากข้อเท็จจริง และพฤติการณ์แห่งกรณีเป็นเรื่อง ๆ ไป

3. ตามที่หรือว่า การที่ข้าราชการขอโอนไปสังกัดส่วนราชการอื่น โดยที่ผู้บังคับบัญชาและหน่วยงานต้นสังกัดยังไม่มีคำสั่ง หรือหนังสือแจ้งการอนุมัติให้โอนหรือ ยืมตัวไปช่วยราชการ แต่ได้ไปปฏิบัติงานในส่วนราชการที่ขอโอน ก่อให้เกิดผลกระทบและเสียหายต่อการเรียนการสอนของหน่วยงาน (กรณีเป็นอาจารย์ผู้สอน) จะถือว่าการไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ ณ หน่วยงานต้นสังกัด เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ และการไม่ปฏิบัติงาน ณ ส่วนราชการอื่น โดยยังไม่ได้รับอนุญาตหรือมีคำสั่งจากหน่วยงานต้นสังกัดดังกล่าว จะถือว่าการไปปฏิบัติงานยังส่วนราชการอื่นเป็นการ ไปปฏิบัติราชการตามหน้าที่ราชการอันจะเป็นเหตุผลลบสิ่งหรือลดหย่อนโทษจากความผิดวินัยได้หรือไม่ เพียงใด นั้น เห็นว่าการที่จะพิจารณาว่าการกระทำของข้าราชการจะเป็นความผิดวินัยอย่างไรหรือไม่ และควรได้รับโทษในระดับใด เป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะใช้ดุลพินิจพิจารณาจากข้อเท็จจริง และพฤติการณ์แห่งกรณีเป็นเรื่อง ๆ ไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.2/ล 266

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

30 ตุลาคม 2541

เรื่อง ขอรื้อปัญหาการพิจารณาดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง ลับ ค่วน ที่ กค 0202/25939 ลงวันที่ 14 กันยายน 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการคลังหรือปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. เจ้าหน้าที่การคลัง 3 ส่วนอนุมัติและเบิกจ่าย 5 สำนักบริหารการเบิกจ่ายเงิน ซึ่งกรมบัญชีกลางได้มีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ กรณีขาดราชการหลายครั้งติดต่อกัน แล้วรายงานการลงโทษดังกล่าวมายัง อ.ก.พ.กระทรวงการคลังเพื่อพิจารณา โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า ข้าราชการผู้นี้ได้ขาดราชการไปตั้งแต่วันที่ 21 เมษายน 2540 เป็นต้นมา และในวันจันทร์ที่ 12 พฤษภาคม 2540 ก็ได้มาลงชื่อปฏิบัติราชการ แต่ไม่ได้ลงเวลาและไม่อยู่ปฏิบัติราชการ โดยได้รับอนุญาตด้วยวาจาจากผู้บังคับบัญชาให้ไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล และไม่ได้กลับมาปฏิบัติราชการอีก จนกระทั่งวันที่ 13 มิถุนายน 2540 ผู้นี้ก็ได้มาปฏิบัติราชการและขาดราชการอีก หลังจากนั้นในวันที่ 24 ถึง 27 พฤศจิกายน 2540 ซึ่งเป็นวันที่กรมบัญชีกลางมีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ผู้นี้จึงได้มาปฏิบัติราชการอีกช่วงหนึ่งเป็นครั้งสุดท้าย ทั้งนี้ไม่ปรากฏว่าในวันที่ขาดราชการนั้น ผู้นี้ได้อื่นใบลาตามระเบียบของทางราชการแต่อย่างใด ซึ่งกระทรวงการคลังได้รื้อปัญหาไปยัง ก.พ. รวม 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

ตามข้อหาที่ 1 ที่ว่า กรณีในวันจันทร์ที่ 12 พฤษภาคม 2540 ถือได้ว่า นาย ก. มาปฏิบัติราชการ เป็นการถูกต้องหรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า การที่จะพิจารณาว่าข้าราชการพลเรือนผู้ใดกระทำผิดวินัยฐานละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าข้าราชการผู้นั้นมีหน้าที่ที่จะต้อง

ปฏิบัติราชการ แต่ได้ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ ไปโดยมีเจตนาที่จะไม่อยู่ปฏิบัติราชการ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือมิได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชา กรณีของนาย ก. ปรากฏข้อเท็จจริงว่าในวันที่ 12 พฤษภาคม 2540 ผู้นี้ได้มาลงชื่อปฏิบัติราชการ แต่ไม่ได้อยู่ปฏิบัติราชการ เนื่องจากได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาให้ไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่า ผู้นี้มีพฤติการณ์ละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ดังนั้น การถือว่านาย ก มาปฏิบัติราชการในวันดังกล่าวจึงเป็นการถูกต้องแล้ว

ตามข้อหาข้อที่ 2 ที่ว่า กรณีที่นาย ก. ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร แต่ต่อมาได้กลับมาปฏิบัติราชการอีก ในกรณีเช่นนี้ หากกระทรวงการคลังจะใช้ดุลพินิจมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้นี้ออกจากราชการจะเป็นการปฏิบัติที่ขัดกับแนวทางการลงโทษความนิยมติคณะรัฐมนตรี ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นว 125/2503 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2503 ประกอบหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 หรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า การสั่งลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสามารถใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษผู้ นั้น โดยปลดออกหรือไล่ออกจากราชการก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงแห่งกรณี โดยจะต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด แล้วแต่กรณี พิจารณาด้วย สำหรับมติคณะรัฐมนตรี ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นว 125/2503 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2503 และหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 นั้น เป็นการกำหนดทางปฏิบัติเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะต้องสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการเพียงสถานเดียวเท่านั้น โดยในส่วนของ การกระทำผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการจะต้องได้ความว่าข้าราชการผู้นั้นได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และ ไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย ซึ่งการกำหนดแนวทางปฏิบัติดังกล่าวเป็นการกำหนดกรอบ

การใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาเฉพาะกรณีที่กำหนด ส่วนการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีอื่นนั้น ผู้บังคับบัญชาก็ยังสามารถใช้ดุลพินิจพิจารณาสั่งลงโทษในระดับปลดออกหรือไล่ออกได้ตามความร้ายแรงแห่งกรณี

สำหรับกรณีที่หารือนี้ เมื่อปรากฏว่านาย ก. ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ซึ่งมีใช่เป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการไปเลย กรณีจึงไม่อยู่ในเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้ในมติคณะรัฐมนตรีข้างต้น ผู้บังคับบัญชาจึงสามารถที่จะใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษผู้นี้ได้ตามความร้ายแรงแห่งกรณี โดยจะลงโทษปลดออกหรือไล่ออกก็ได้ ดังนั้น การที่กระทรวงการคลังจะใช้ดุลพินิจมีคำสั่งไล่ออกจากราชการ จึงเป็นกรณีที่สามารถกระทำได้โดยไม่ถือเป็นการขัดกับแนวทางปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ล 963

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

19 กันยายน 2545

เรื่อง ทหรือแนวทางการลงโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมราชทัณฑ์

อ้างถึง หนังสือกรมราชทัณฑ์ ลับ ที่ มท 0902/1730 ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมราชทัณฑ์แจ้งว่า ผู้บัญชาการเรือนจำกลางสมุทรปราการ ได้อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พ.ศ.2482 สั่งลงโทษขัง นาย ก. เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ 2 เรือนจำกลางสมุทรปราการ มีกำหนด 10 วัน กรณีขาดราชการตั้งแต่วันที่ 30 มกราคม 2545 ถึงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2545 โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร กรมราชทัณฑ์ได้รับรายงานการลงโทษดังกล่าวแล้ว พิจารณาเห็นว่า พฤติการณ์ของนาย ก. เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายาวเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ประกอบกับเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามข้อ 4 (2) แห่งกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ.2539) อีกด้วย จึงหารือปัญหาข้อกฎหมาย ไปยังสำนักงาน ก.พ. จำนวน 2 ข้อ นั้น

ก.พ. พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ตามปัญหาที่หารือว่า กรมราชทัณฑ์จะพิจารณาลงโทษนาย ก. ในกรณีดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พ.ศ.2482 ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะได้หรือไม่ นั้น

ก.พ. เห็นว่า โดยที่การกระทำผิดวินัย กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายาวเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งมาตรา 108 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการตามที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 กำหนดไว้ ดังนั้น กรมราชทัณฑ์จะลงโทษ นาย ก. ตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พ.ศ.2482 ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะไม่ได้

2. ตามปัญหาที่หาหรือว่า กรมราชทัณฑ์จะส่งลงโทษในกรณีนี้เพียงปลด นาย ก. ออกจากราชการ ได้หรือไม่ นั้น

ก.พ. เห็นว่า โดยที่คณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 ว่า การลงโทษผู้กระทำผิดวินัย ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย ควรลงโทษไล่ออกจากราชการ เหตุอันควรปรานีอันใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนลงเป็นปลดออกจากราชการได้ แต่กรณีของนาย ก. นี้เป็นกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการแล้วได้กลับมาปฏิบัติราชการอีก จึงไม่ต้องด้วยมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวข้างต้น ดังนั้น หากกรมราชทัณฑ์พิจารณาเห็นควรลงโทษปลดนาย ก. ออกจากราชการ และอ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์ มีมติเห็นชอบ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ ก็สามารถส่งลงโทษให้เป็นไปตามมติ อ.ก.พ.ดังกล่าวได้

อนึ่ง หากกรณีนี้ นาย ก. ถูกลงโทษขังไปแล้ว และกรมราชทัณฑ์จะเพิ่มโทษเป็นปลดออกจากราชการ การเพิ่มโทษดังกล่าวจะไม่มีผลกระทบกับการลงโทษที่ผ่านมาแต่อย่างใด ทั้งนี้ เนื่องจากมาตรา 109 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 บัญญัติว่า เมื่อได้มีคำสั่งเพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้น คำสั่งลงโทษเดิมเป็นอันยกเลิก แต่ถ้าคำสั่งที่เป็นอันยกเลิกเป็นคำสั่งลงโทษหรือลงทัณฑ์ ตามกฎหมายว่าด้วยวินัยข้าราชการในส่วนราชการใดโดยเฉพาะ และผู้ถูกสั่งลงโทษหรือลงทัณฑ์ได้รับโทษหรือทัณฑ์นั้นไปแล้ว ก็ให้เป็นอันพับไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677 โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.2/ป 673

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

23 พฤศจิกายน 2541

เรื่อง ขอรื้อหรือขอรื้อราชการ

เรียน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี

อ้างถึง หนังสือสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี ปกปิด ที่ ศธ 1154/135

ลงวันที่ 27 สิงหาคม 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรีหรือปัญหาเกี่ยวกับการอนุญาตให้ข้าราชการลาออกจากราชการ กรณี นาย ก. เจ้าหน้าที่บริหารงานธุรการ 6 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี ไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ 10 สิงหาคม 2541 โดยไม่ทราบสาเหตุ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี ไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ 10 สิงหาคม 2541 โดยไม่ทราบสาเหตุ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรีจึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในวันที่ 24 สิงหาคม 2541 ซึ่งในวันเดียวกันนี้ นาย ก. ได้ส่งหนังสือขอลาออกจากราชการโดยทางโทรสารระบุวันขอลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2541 และวันที่ 25 สิงหาคม 2541 ต้นฉบับหนังสือขอลาออกจากราชการได้ส่งถึงสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรีโดยทางไปรษณีย์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรีจึงหารือว่ากรณีนี้ ผู้บังคับบัญชาจะมีความเห็นอนุญาตให้ผู้นี้ลาออกจากราชการได้หรือไม่ ถ้าได้ จะอนุญาตให้ลาออกได้ในวันใด หรือจะสมควรดำเนินการอย่างไรจึงจะชอบด้วยกฎหมาย ความละเอียดแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่าระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2536 ได้วางหลักเกณฑ์การยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการไว้ว่า ให้ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ประสงค์จะลาออกจากราชการยื่นหนังสือขอลาออกต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่ง โดยให้ยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกไม่น้อยกว่า 30 วัน ในกรณีที่ผู้มีอำนาจอนุญาตการลาออกเห็นว่ามิเหตุผลความจำเป็นเป็นพิเศษ จะอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรก่อนวันขอลาออกให้ผู้ที่ประสงค์จะขอลาออกยื่นหนังสือขอลาออกล่วงหน้าน้อยกว่า 30 วันก็ได้ สำหรับหนังสือขอลาออกจากราชการ

ที่ยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกน้อยกว่า 30 วัน โดยมีได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้มีอำนาจอนุญาตการลาออก หรือที่มีได้ระบุวันขอลาออกนั้น ให้ถือวันถัดจากวันครบกำหนด 30 วัน นับแต่วันยื่นเป็นวันขอลาออก ดังนั้น กรณีเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า นาย ก. ได้ส่งหนังสือขอลาออกจากราชการต่อผู้บังคับบัญชาทางโทรสารในวันที่ 24 สิงหาคม 2541 โดยขอลาออกตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2541 หนังสือขอลาออกดังกล่าวจึงมิใช่หนังสือที่ยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกตามที่กำหนดในระเบียบ ก.พ. ข้างต้น

อย่างไรก็ตาม กรณีทำนองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณามีมติในเรื่องนี้ ข้าราชการสังกัดกรมการปกครอง ซึ่งบรรจุเข้ารับราชการในส่วนภูมิภาคยังไม่ถึง 1 ปี ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการในวันเดียวกับวันที่ขอลาออก เพื่อไปรับการบรรจุและแต่งตั้งที่การสื่อสารแห่งประเทศไทย ว่าหนังสือขอลาออกดังกล่าวมิใช่หนังสือที่ยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกตามที่กำหนดในระเบียบ ก.พ. แต่หากจะพิจารณาว่าหนังสือขอลาออกดังกล่าวไม่สมบูรณ์และผู้บังคับบัญชาไม่อาจมีคำสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการได้แล้ว ก็จะเป็นการจำกัดสิทธิของผู้ขอลาออกและไม่เป็นธรรม เพราะอาจทำให้ผู้ขอลาออกถูกลงโทษทางวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อกรบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่การสื่อสารแห่งประเทศไทยด้วย ก.พ. จึงเห็นควรแปรระเบียบไปในทางที่ไม่จำกัดสิทธิของผู้ขอลาออกจากราชการ เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติมาตรา 113 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 โดยให้ถือว่าหนังสือขอลาออกจากราชการดังกล่าวเป็นหนังสือขอลาออกที่สมบูรณ์ตามระเบียบ และผู้บังคับบัญชามีอำนาจอนุญาตให้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ขอลาออกได้

ดังนั้น กรณีที่หาเรื่องนี้ ผู้มีอำนาจอนุญาตการลาออกจึงสามารถอนุญาตให้ นาย ก. ลาออกจากราชการในวันที่ 24 สิงหาคม 2541 ตามแนวทางที่ ก.พ. ได้เคยวินิจฉัยไว้แล้วได้ อันเป็นผลให้ผู้บังคับบัญชาไม่อาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรศักดิ์

(นายอดุล จันทรศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/534

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

21 กันยายน 2543

เรื่อง แนวทางการพิจารณาและลงโทษข้าราชการกระทำผิดวินัย

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์

อ้างถึง หนังสือจังหวัดกาฬสินธุ์ ปกปิด ค่วนมาก ที่ กส 0017.3/407 ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2543

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดกาฬสินธุ์แจ้งว่า สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกาฬสินธุ์ได้นำเรื่องเสนอ อ.ก.พ.จังหวัดกาฬสินธุ์ ให้ปลดนายวิกิจ เจ้าพนักงานเภสัชกรรม 2 โรงพยาบาลสหพันธ์ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกาฬสินธุ์ ออกจากราชการ กรณีถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมในข้อหาขายยาไว้ในครอบครองและศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก 1 ปี และปรับ 15,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี อ.ก.พ.จังหวัดกาฬสินธุ์พิจารณาแล้วมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องระดับโทษจึงให้รอการพิจารณาไว้ก่อน เพื่อขอทราบแนวทางการพิจารณาจากสำนักงาน ก.พ.ว่า ก.พ.ได้เคยพิจารณาวางแนวทางไว้เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงและระดับโทษอยู่ในระดับใด และหากจะนำนโยบายของรัฐบาลที่ว่า ผู้เสพ (ยาบ้า) เป็นผู้ช่วยควรได้รับการรักษา เมื่อบำบัดจนหายดีแล้ว และเลิกเสพโดยเด็ดขาด มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงานดีขึ้นมาเป็นเหตุลดหย่อนโทษได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญที่กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นกรณีที่ดีได้ว่าเป็นผู้กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว และโดยที่กรณีของยาบ้า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 8 (1) แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุขฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2539) ว่าด้วยเรื่องระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 กำหนดให้เมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) เป็นยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง ประเภทที่ 1 เช่นเดียวกับเฮโรอีน ซึ่งเป็นยาเสพติดให้โทษประเภทร้ายแรงที่ ก.พ.ได้เคยพิจารณา และวางแนวทางการลงโทษข้าราชการผู้เสพและผู้ครอบครองไว้ว่า เป็นผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และต้องถูกลงโทษถึงปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ดังนั้น กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญเสพหรือมียาบ้าไว้ในครอบครองจึงมีความผิดและสถานโทษเช่นเดียวกัน สำหรับการ

ลดหย่อนผ่อนโทษกรณีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 104 วรรคหนึ่ง ได้เปิดโอกาสให้นำเหตุอันควรลดหย่อนมาประกอบการพิจารณาได้ แต่มีให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออกจากราชการ ส่วนจะนำนโยบายของรัฐบาลที่กำหนดว่า ผู้เสพเป็นผู้ป่วยมาเป็นเหตุลดหย่อนให้ต่ำกว่าเกณฑ์นั้น เห็นว่ามีอาจกระทำไม่ได้ เพราะคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ 141/2541 ลงวันที่ 19 สิงหาคม 2541 เรื่องนโยบายการดำเนินการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเป็นนโยบายที่มุ่งใช้กับประชาชนซึ่งเป็นผู้ติดยาเสพติด นอกจากนี้ในส่วนของ การป้องกันและปราบปรามผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด คำสั่งดังกล่าวได้กำหนดมาตรการอย่างเคร่งครัดให้กระทรวง ทบวง กรม และองค์กรต่าง ๆ ปฏิบัติการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายโดยให้ถือว่าปัญหา ยาเสพติดเป็นปัญหาความมั่นคงของชาติ ดังนั้น หากข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดร้ายแรง แต่ถูกลงโทษในสถานเบาย่อมจะเป็นการสวนทางกับมาตรการที่ทางราชการได้วางไว้ และเป็นผลทำให้การปราบปรามเรื่องยาเสพติดไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างจริงจัง กรณีของนายวิกิจ ตามที่หารือนี้ จึงถือได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติก้าวอย่างร้ายแรง สำหรับระดับโทษหากมีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษจะนำมาประกอบการพิจารณาด้วยก็ได้ แต่จะลดโทษลงต่ำกว่าปลดออกจากราชการมิได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) อดุล จันทศักดิ์

(นายอดุล จันทศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/188

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

28 มีนาคม 2544

เรื่อง การใช้สิทธิทางศาลฟ้องผู้บังคับบัญชา

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือหารือของท่าน ลงวันที่ 15 มกราคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้ขอให้สำนักงาน ก.พ. พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับกรณีที่ข้าราชการซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาใช้สิทธิทางศาลฟ้องผู้บังคับบัญชาของตนต่อศาลแพ่ง ศาลอาญา หรือศาลปกครอง โดยข้อเท็จจริงที่นำไปฟ้องคดีต่อศาลนั้นมีใช้ความเท็จ แม้ต่อมาศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ยกฟ้องจะด้วยมูลเหตุใดก็ตาม การกระทำของข้าราชการดังกล่าวจะถือได้หรือไม่ว่า มีเจตนาให้ผู้บังคับบัญชาต้องรับโทษทางอาญา เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ และจะนับได้หรือไม่ว่าข้าราชการผู้นั้นเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งจะต้องถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า เมื่อบุคคลใดไม่ว่าจะเป็นข้าราชการหรือไม่ก็ตาม ถูกกระทบสิทธิอันชอบธรรมตามกฎหมาย หรือมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายแพ่ง หรือมีความจำเป็นจะต้องใช้สิทธิทางศาล หรือได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำความผิดฐานใดฐานหนึ่งในคดีอาญา บุคคลนั้นชอบที่จะเสนอคดีของตนต่อศาลแพ่ง ศาลอาญา หรือศาลปกครอง ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจได้ แล้วแต่กรณี ดังนั้น การที่ข้าราชการซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชานำคดีไปยื่นฟ้องผู้บังคับบัญชาของตนต่อศาลแพ่ง ศาลอาญา หรือศาลปกครองโดยสุจริต จึงเป็นการใช้สิทธิตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ แม้ภายหลังต่อมาศาลเหล่านั้นจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ยกฟ้องหรือเพิกถอนคำสั่งก็ตาม กรณีไม่ถือว่าเป็นการใช้สิทธิโดยมิชอบหรือไม่สุจริตแต่อย่างใดและกรณีไม่อยู่ในข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 แต่ถ้าหากว่าข้าราชการผู้นั้นนำข้อความอันเป็นเท็จไปฟ้องคดีต่อศาลดังกล่าว โดยมีเจตนาไม่สุจริตต่อผู้อื่นหรือต่อผู้บังคับบัญชาแล้ว

กรณีข่มขืนได้ว่าเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตเพื่อให้ผู้อื่นหรือผู้บังคับบัญชาต้องถูกลงโทษหรือถูกบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลหรือทำให้เป็นที่เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ การกระทำความผิดดังกล่าวนอกจากอาจจะเป็นความผิดอาญาแล้ว ยังอาจเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้ สำหรับปัญหาที่ขอทราบว่า ในกรณีผู้ได้บังคับบัญชานำความอันเป็นเท็จไปฟ้องต่อศาล จะเป็นความผิดวินัยฐานใดตามมาตราใดและลงโทษระดับใดนั้น ขอเรียนว่า การที่จะวินิจฉัยว่าข้าราชการผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างไรหรือไม่ และความร้ายแรงแห่งกรณีจะหนักเบาเพียงใด กรณีเป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนอย่างละเอียด แต่จากข้อมูลที่ปรากฏตามหนังสือหรือนั้น ข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะพิจารณา จึงไม่อาจให้ความเห็นได้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ล 109

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

3 พฤษภาคม 2544

เรื่อง ขอพระราขทานพระมหากรุณา

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ฉบับ ที่ นร 0207/1932 ลงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2544
 สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารตัวอย่างการลงโทษข้าราชการ จำนวน 2 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแจ้งข้อเท็จจริงว่า สำนัก
 ราชเลขาธิการได้ขอให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีพิจารณาเสนอข้อมูลหรือข้อคิดเห็น กรณี
 นาย ก.ภูมิคำเนาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาว่า เดิมเป็นข้าราชการตุลาการ
 ตำแหน่งผู้พิพากษาศาล ข. ต่อมาได้ถูก คณะกรรมการตุลาการมีมติ เมื่อวันที่ 8 มกราคม
 2544 ลงโทษให้ออกจากราชการ เนื่องจากกระทำผิดวินัยกรณีจดทะเบียนสมรสซ้อนกับ
 หญิงอื่น ซึ่งนาย ก.เห็นว่า การลงโทษดังกล่าวไม่ได้สัดส่วนกับความผิด จึงขอพระราขทาน
 พระมหากรุณาให้มีโอกาสรับราชการต่อไป สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีจึงขอคำแนะนำ
 จากสำนักงาน ก.พ.ว่า หากเป็นกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักงาน ก.พ.จะมี
 แนวทางพิจารณาหรือมีมาตรฐานในการดำเนินการเรื่องนี้อย่างไร ทั้งนี้ เพื่อจะได้นำความ
 กราบบังคมทูลพระกรุณาต่อไป ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า หากเรื่องนี้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ การที่
 ข้าราชการมีภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้ว แต่ยังไปจดทะเบียนสมรสกับหญิงอื่นอีก
 กรณีเป็นเรื่องเกี่ยวกับความประพฤติอันดั่งงามของข้าราชการผู้นั้น ซึ่งจะเข้าข่ายเป็นความผิด
 วินัยหรือไม่ ก.พ.ได้วางหลักในการพิจารณาไว้ ดังนี้

ประการที่หนึ่ง เกียรติของข้าราชการ ซึ่งพิจารณาโดยคำนึงถึงลักษณะของ
 ตำแหน่งหน้าที่ความรับผิดชอบ และฐานะที่ได้รับการยกย่องสรรเสริญ หรือการยอมรับ
 นับถือของประชาชนที่มีต่อข้าราชการผู้นั้นเป็นสำคัญว่า การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำ
 ที่ผิดแบบธรรมเนียมของข้าราชการที่ดี อันบุคคลซึ่งอยู่ในฐานะและตำแหน่งเช่นนั้นควร
 ประพฤติปฏิบัติเพียงใด หรือไม่

ประการที่สอง ความรู้สึกของสังคม ซึ่งพิจารณาโดยวิเคราะห์จากความรู้สึกของประชาชนหรือของทางราชการว่า มีความรังเกียจต่อการกระทำของข้าราชการผู้นั้นหรือไม่

ประการที่สาม เจตนาในการกระทำ ซึ่งพิจารณาโดยคำนึงถึงพฤติการณ์ของผู้นั้นว่า เป็นการกระทำโดยรู้สึกนึกในการกระทำ และประสงค์ต่อผลหรือยอมเสี่ยงเห็นผลในอันที่จะทำให้ราชการได้รับความเสียหายต่อภาพพจน์ชื่อเสียง หรือไม่

นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาถึงความร้ายแรงแห่งกรณีของเรื่องด้วยว่า กรณีเป็นการกระทำในลักษณะประพฤดิชั่วอย่างไม่ร้ายแรง หรือประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง อย่างไรหรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อจะได้กำหนดสถานโทษให้เหมาะสมกับการกระทำที่เกิดขึ้น กล่าวคือ ถ้าเป็นการกระทำในลักษณะประพฤดิชั่วอย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ระดับโทษก็จะอยู่ในระดับภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน แต่ถ้าเป็นการกระทำในลักษณะประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ระดับโทษก็จะอยู่ในระดับปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ แล้วแต่กรณี สำหรับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งกระทำผิดวินัยในลักษณะทำนองนี้ เท่าที่ผ่านมาจะมีการพิจารณาลงโทษเพียงถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยฐานประพฤดิชั่วอย่างไม่ร้ายแรง เนื่องจากความรู้สึกของสังคมโดยทั่วไปที่มีต่อการกระทำดังกล่าวยังไม่ถึงกับเป็นที่น่ารังเกียจอย่างมาก และถึงแม้การกระทำดังกล่าวจะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา แต่ก็มีความผิดที่มีอัตราโทษที่ไม่รุนแรง ดังปรากฏตามกรณีตัวอย่างแนบท้ายหนังสือนี้

อนึ่ง สำนักงาน ก.พ.มีข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ขณะกระทำผิดนาย ก. เป็นข้าราชการตุลาการ ซึ่งโดยสถานภาพของการเป็นข้าราชการตุลาการย่อมจะได้รับการยกย่องนับถือจากบุคคลทั่วไปว่า เป็นผู้ที่มีเกียรติและศักดิ์ศรี มีคุณธรรม และไม่กระทำผิดกฎหมาย อันถือเป็นบรรทัดฐานในสังคมได้ ดังนั้น การที่นาย ก.แจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานและทำการจดทะเบียนสมรสซ้อนหลายครั้งหลายหน ทั้งที่รู้ดีว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ย่อมมีผลกระทบต่อสังคมรุนแรงกว่าการกระทำของข้าราชการพลเรือนสามัญโดยทั่วไป ระดับโทษของความผิดวินัยที่ควรจะได้รับในกรณีเช่นนี้จึงอาจแตกต่างกันไป

จากข้าราชการพลเรือนสามัญได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารกรณีตัวอย่างการลงโทษ
มาพร้อมกับหนังสือนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ป 242

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก กท 10300

22 มิถุนายน 2542

เรื่อง การขอการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ปกปิด ที่ มท 0303/1532 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการปกครองได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ไปยัง ก.พ. รวม 7 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ตามข้อหารือที่ว่า การที่สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน ได้ตรวจสอบบัญชีของ สุขาภิบาลพังโคน จังหวัดสกลนคร ประจำปีงบประมาณ 2534 โดยตรวจสอบสืบสวนแล้วพบว่า นาย ก เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ 1 สุขาภิบาลพังโคน กระทำการทุจริตนำเงินสุขาภิบาลพังโคนไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว เป็นเหตุให้เงินสุขาภิบาลขาดบัญชี จำนวน 58,610 บาท แล้วแจ้งให้จังหวัดสกลนครส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีตามกฎหมาย กับให้พิจารณาดำเนินการทางวินัยกับผู้บังคับบัญชาและผู้ที่เกี่ยวข้องตามนัยหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ สร 0403/ว 89 ลงวันที่ 30 ตุลาคม 2512 นั้น ถือเป็นการชี้มูลความผิดที่ควรกล่าวหา ผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือ นาย ก กระทำผิดวินัย ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 แล้วหรือไม่ อย่างไร เพราะเหตุใด

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย หากปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหา โดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้วให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที แต่หากเป็นกรณีที่มีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน

ให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวน หรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่..... ฯลฯ การดำเนินการทางวินัยดังกล่าว มาตรา 102 ได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการสอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม โดยการสอบสวนกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ส่วนกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน เว้นแต่ในกรณีที่เป็นการผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. เท่านั้น ผู้บังคับบัญชาจึงจะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนก็ได้

สำหรับกรณีนี้ หรือนี้ เมื่อสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินได้ตรวจสอบบัญชีของสุขาภิบาลพังโคน โดยวิธีการตรวจสอบสืบสวนแล้วพบว่านาย ก กระทำการทุจริต สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือ นาย ก ก็ไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย จึงถือได้ว่าสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินได้ชี้มูลความผิดที่ควรกล่าวหาผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือ นาย ก ว่ากระทำผิดวินัย ตามนัยมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 แล้ว

2. ตามข้อหาหรือที่ว่า หากกรณีตามข้อ 1 ยังไม่ถือว่าเป็นการชี้มูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือกระทำผิดวินัย การที่จังหวัดสกลนครได้ดำเนินการพิจารณาความรับผิดชอบของนาย ข ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 7) ทำหน้าที่สมุหบัญชีสุขาภิบาลพังโคน กับพวก โดยอาศัยข้อเท็จจริงตามการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่สุขาภิบาลพังโคนแต่งตั้ง แล้วมีความเห็นให้คงโทษนาย ข กับพวกดังกล่าว จะถือว่าเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการในสังกัดแล้ว หรือไม่ อย่างไร เป็นเพราะเหตุผลตามบทกฎหมายใด และระเบียบข้อใด

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้บัญญัติวิธีดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญว่าให้สอบสวนให้ได้ความจริงและยุติธรรม ซึ่งการสอบสวนกรณีที่มีการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงไว้ว่า ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการสอบสวนตามวิธีการที่เห็นสมควร ซึ่งคำว่า “ให้ดำเนินการ

ตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาที่เห็นสมควร” นั้น หมายถึงวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร จะใช้ในการสอบสวน โดยผู้บังคับบัญชาอาจตั้งเรื่องกล่าวหาแล้วทำการสอบสวนด้วยตนเอง หรือมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ทำการสอบสวนหรือแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน ทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง หรือในกรณีที่มีการสืบสวนตามมาตรา 99 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 แล้ว ผู้บังคับบัญชาเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยในการสืบสวนดังกล่าว ได้มีการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาแล้ว หากผู้บังคับบัญชาได้นำข้อเท็จจริงจากการสืบสวนข้างต้นมาพิจารณา ไม่ว่าผลการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาจะเป็นไปในทางควรลงโทษหรือยุติเรื่องก็ตาม กรณีนี้ก็ถือว่าเป็นการดำเนินการทางวินัยตามกระบวนการของกฎหมายแล้ว

3. ตามข้อหาหรือที่ว่า หากถือว่ากรณีดังกล่าว เป็นเรื่อง que ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการในสังกัดแล้ว การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดสกลนคร ได้พิจารณาเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่สุขาภิบาลพึงโคนแต่งตั้ง โดยให้คงโทษนาย ข กับพวก โดยมีได้สั่งการอย่างไร แล้วรายงานให้กรมการปกครองพิจารณา นั้น กรณีถือว่าเข้าหลักเกณฑ์ตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาส ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ.2539 แล้ว หรือไม่อย่างไร เพราะเหตุผลใด

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาส ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ.2539 บัญญัติว่า สำหรับบรรดาผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการ อันมิใช่เป็นการลงโทษทางวินัย ก่อนหรือในวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ.2539 และบรรดาผู้ถูกดำเนินการทางวินัยในกรณีกระทำความผิดวินัย ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาสั่งยุติเรื่องหรือคงโทษก่อนหรือในวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ.2539 ให้ผู้นั้นไม่ต้องถูกพิจารณาเพิ่มโทษหรือถูกดำเนินการทางวินัยในกรณีนั้น ๆ ต่อไป ดังนั้น เมื่อกรณีเป็นการดำเนินการทางวินัย ตามนัยความเห็นในข้อ 2. และผู้ว่าราชการจังหวัดสกลนคร

พิจารณาแล้วให้งดโทษนาย ข กับพวก ตามที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเสนอ เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2538 อันเป็นการสั่งงดโทษก่อนวันที่ 9 มิถุนายน 2539 ย่อมอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ต้องถูกดำเนินการทางวินัยในกรณีนั้น ๆ ต่อไป ตามนัยมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

สำหรับข้อหาหรือตามข้อ 4-7 ขอเรียนว่า เมื่อสำนักงาน ก.พ. ได้วินิจฉัยแล้วว่ากรณีดังกล่าวเป็นการดำเนินการทางวินัยแล้ว จึงไม่เป็นปัญหาตามที่ยกขึ้นหาหรืออีกแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสิมา สیمانนท์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/818

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

28 ตุลาคม 2542

เรื่อง การขอการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ที่ กษ 0703/24782 ลงวันที่ 28 กันยายน 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมป่าไม้แจ้งข้อเท็จจริงว่า จังหวัดน่านได้มีคำสั่งที่ 2300/2540 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2540 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณี นาย ก เจ้าพนักงานป่าไม้ 5 สำนักงานป่าไม้จังหวัดน่าน มีส่วนเกี่ยวข้องกับกรณีไม้กระยาเลย หวงห้ามแปรรูปไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและผู้ว่าราชการจังหวัดน่านมีความเห็นว่า นาย ก ไม่ได้กระทำความผิด และได้รายงานผลการสอบสวนดังกล่าวให้กรมป่าไม้พิจารณา กรมป่าไม้พิจารณาแล้วเห็นว่า นาย ก กระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ และรายงานให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณาดำเนินการตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณาแล้ว เห็นว่าคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของจังหวัดน่านมีความไม่ชัดเจน ว่าเป็นกรณีแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นดำเนินการตามมาตรา 99 หรือมาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จึงขอให้กรมป่าไม้ประสานงานกับจังหวัดน่าน หรือตรวจสอบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตามคำสั่ง ที่ 2300/2540 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2540 ให้แน่ชัดก่อน แล้วแจ้งให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ทราบเพื่อดำเนินการต่อไป

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว กรมป่าไม้จึงขอทราบแนวทางปฏิบัติดังนี้

1. กรมป่าไม้สามารถดำเนินการลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก ได้หรือไม่
2. ถ้าไม่มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก คำสั่งลงโทษดังกล่าวจะต้องทำอย่างไร และขั้นตอนต่อจากนั้นจะต้องดำเนินการอย่างไร

3. กรมป่าไม้จะต้องดำเนินการไปตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์สั่งการหรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาตามข้อหาข้อที่ 1 และ 2 เป็นข้อที่จะต้องพิจารณาคำสั่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งจังหวัดน่าน ที่ 2300/2540 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2540 ว่าเป็นคำสั่งให้ดำเนินการหามูลการกระทำผิดวินัย หรือให้ดำเนินการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เนื่องจากการดำเนินการตามคำสั่งดังกล่าวจะมีผลแตกต่างกัน ดังนี้

หากเป็นการสั่งให้หามูลการกระทำผิดวินัย กรณีจะเป็นการดำเนินการตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งจะมีผลคือ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดน่านพิจารณาเห็นว่านาย ก ไม่ได้กระทำผิดวินัย ผู้ว่าราชการจังหวัดน่านสามารถที่จะยุติเรื่องได้ และไม่ต้องรายงานผลการดำเนินการเรื่องนี้ไปยังอธิบดีกรมป่าไม้ตามนัยมาตรา 109 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เพราะการดำเนินการตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมิใช่ขั้นตอนของการดำเนินการทางวินัย การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดน่านรายงานเรื่องนาย ก ไปยังกรมป่าไม้ จึงเป็นเพียงการแจ้งข้อมูลให้ปรากฏแก่อธิบดีกรมป่าไม้ เมื่ออธิบดีกรมป่าไม้พิจารณาข้อมูลดังกล่าวแล้วเห็นว่า การกระทำของนาย ก มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง อธิบดีกรมป่าไม้ในฐานะผู้บังคับบัญชาที่สามารถที่จะดำเนินการสอบสวนตามนัยมาตรา 102 และสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก ในเรื่องดังกล่าวตามนัยมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ จากนั้นจึงได้รายงานการลงโทษภาคทัณฑ์ ไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เพื่อพิจารณาตามนัยมาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ต่อไป

หากเป็นการสั่งให้ดำเนินการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีจะเป็นการดำเนินการสอบสวนตามนัยมาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งจะมีผลคือ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดน่านพิจารณาเรื่องแล้ว เห็นว่านาย ก ไม่ได้กระทำผิดวินัย ผู้ว่าราชการจังหวัดน่านจะต้องรายงานผลการดำเนินการดังกล่าวไปยังอธิบดีกรมป่าไม้ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของนาย ก ตามนัยมาตรา 109 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 เพราะกฎหมายถือว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนตามมาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นการดำเนินการทางวินัย เมื่ออธิบดีกรมป่าไม้ได้รับเรื่องรายงานจากผู้ว่าราชการจังหวัดน่านแล้ว อธิบดีกรมป่าไม้พิจารณาเห็นว่านาย ก กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและสมควรลงโทษภาคทัณฑ์ ซึ่งเป็นความเห็นที่ขัดแย้งกับความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดน่าน อธิบดีกรมป่าไม้ไม่สามารถที่จะอาศัยอำนาจตามมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก ได้ เพราะขั้นตอนที่อธิบดีกรมป่าไม้กำลังดำเนินการอยู่เป็นขั้นตอนของการพิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัย ซึ่งกฎหมายได้กำหนดทางปฏิบัติให้อธิบดีกรมป่าไม้ต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นผู้พิจารณาคำนวณมาตรา 109 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้นในกรณีนี้ การที่อธิบดีกรมป่าไม้สั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก โดยไม่ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นผู้พิจารณา จึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งกรมป่าไม้จะต้องสั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ดังกล่าวต่อไป

สำหรับข้อหาข้อที่ 3 สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กรมป่าไม้ควรที่จะดำเนินการประสานงานกับจังหวัดน่านตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์แนะนำ เพื่อจะได้ทราบวัตถุประสงค์ที่แท้จริงในการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตามคำสั่งจังหวัดน่าน ที่ 2300/2540 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2540 และสามารถนำข้อมูลที่ได้มาปรับใช้กับเรื่องตามที่หารือได้อย่างถูกต้องต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ด่วนที่สุด

ที่ นร 0709.1/160

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

26 มิถุนายน 2544

เรื่อง การพิจารณาให้ความช่วยเหลือข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการเลือกตั้ง

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้ง

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้ง ด่วนที่สุด ที่ 0205/5722

ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้งแจ้งว่า สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งได้ขอให้นำเสนอคณะกรรมการการเลือกตั้งพิจารณาให้ความช่วยเหลือข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการเลือกตั้ง ซึ่งถูกผู้สมัครรับเลือกตั้งดำเนินการแจ้งความร้องทุกข์หรือฟ้องคดี โดยให้ส่วนราชการต้นสังกัดชะลอหรืองดการพิจารณาโทษทางวินัยหรือโยกย้ายจนกว่าผลคดีถึงที่สุด และสำนักเลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้งได้ขอทราบความเห็นของสำนักงาน ก.พ. ในส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการการเลือกตั้ง ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้วมีความเห็น ดังนี้

1. กรณีที่ผู้บังคับบัญชาจะสามารถดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดได้ จะต้องเป็นกรณีที่เข้าเงื่อนไขตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 99 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งบัญญัติว่า "เมื่อปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที" และมาตรา 99 วรรคห้า ซึ่งบัญญัติว่า "เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้ถูกกล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชารับดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที" นอกจากนี้บทบัญญัติดังกล่าวยังแสดงให้เห็น

เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยมิได้ขึ้นอยู่กับกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกแจ้งความร้องทุกข์ หรือถูกฟ้องคดีเสมอไป หากปรากฏว่ากรณีที่ถูกแจ้งความร้องทุกข์หรือถูกฟ้องคดีนั้น ไม่มีมูลเป็นการกระทำผิดทางวินัย หรือเป็นกรณีที่พยานหลักฐานในเบื้องต้นไม่ชัดเจน ผู้บังคับบัญชาที่ไม่สามารถที่จะอาศัยเหตุเพียงเพราะถูกแจ้งความร้องทุกข์หรือถูกฟ้องคดีมาดำเนินการทางวินัยได้

2. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้กำหนดกระบวนการในการดำเนินการทางวินัยแตกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญาและการพิจารณาคดีของศาล โดย มาตรา 102 วรรคหนึ่ง บัญญัติสาระสำคัญว่า การดำเนินการทางวินัย ซึ่งมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า และมาตรา 102 วรรคสอง บัญญัติสาระสำคัญสรุปว่า การสอบสวนในกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน และเมื่อดำเนินการแล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการสั่งลงโทษตามควรแก่กรณี จากหลักการตามบทบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0904/ว 4 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2509 ซึ่งวางแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำผิดวินัยและเข้าลักษณะความผิดอาญาไว้ว่า การสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไม่จำเป็นเป็นที่ต้องรอฟังผลคดีอาญา ดังนั้น จึงมีผลทำให้เมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดแล้ว ทั้งผู้บังคับบัญชาผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและคณะกรรมการสอบสวนจะไม่สามารถชะลอหรืองดการสอบสวนได้ สำหรับการพิจารณาโทษข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำผิดวินัยนั้น ไม่ได้กำหนดระยะเวลาการพิจารณาไว้ชัดเจน ส่วนกำหนดระยะเวลาในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเป็นระยะเวลาเร่งรัดเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาต้องรีบดำเนินการโดยเร็วเท่านั้น หากจะชะลอการพิจารณาดำเนินการทางวินัยก็ต้องคำนึงถึงระยะเวลาดังกล่าวด้วย แต่ถ้าหากกรณีเข้าเงื่อนไขตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 9 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2509 กล่าวคือ เมื่อปรากฏผลการสอบสวนทางวินัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ถูกกล่าวหามิได้กระทำผิดวินัย หรือแม้แต่กรณีมีมลทินมัวหมองก็ยังไม่ปรากฏชัด กรณีเช่นนี้ ผู้บังคับบัญชาผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จึงจะสามารถรอการสั่งเด็ดขาดทางวินัยไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลคดีอาญาได้

3. สำหรับการสั่งย้ายข้าราชการนั้นเห็นว่า วิธีการดังกล่าวเป็นกระบวนการในทางบริหารราชการ ซึ่งผู้บังคับบัญชามีอำนาจที่จะดำเนินการได้ตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 โดยคำนึงถึงความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการความถูกต้อง และเป็นธรรม ดังนั้น หากผู้บังคับบัญชาผู้ใดเห็นว่า การโยกย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีถูกแจ้งความร้องทุกข์หรือถูกฟ้องคดี จะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ราชการ และยังเป็นการทำให้อำนาจข้าราชการดังกล่าวได้รับความเดือดร้อนโดยไม่เป็นธรรมแล้ว ผู้บังคับบัญชาก็อาจไม่สั่งให้ย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นไปปฏิบัติราชการที่อื่นก็ย่อมที่จะกระทำได้

จึงเรียนมาเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
 กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์
 โทร. 2818677
 โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ส 405

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

17 ตุลาคม 2544

เรื่อง การให้ถ้อยคำและส่งเอกสารต่อผู้ทำหน้าที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ลับ ด่วนมาก ที่ กษ 0703/505 ลงวันที่ 28 กันยายน 2544

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.1/ป 251

ลงวันที่ 24 เมษายน 2544 จำนวน 1 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมป่าไม้แจ้งว่านาย ก.ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ให้ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริง กรณีนาย ข. เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 7 สำนักงานอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ กรมป่าไม้ ร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการสังกัดเดียวกัน ได้มีหนังสือถึงผู้อำนวยการสำนักควบคุมไฟป่า กรมป่าไม้ ขอเชิญข้าราชการสำนักควบคุมไฟป่าให้ถ้อยคำ พร้อมทั้งส่งเอกสารเพื่อตรวจสอบความถูกต้องซึ่งกรมป่าไม้พิจารณาแล้วขอทราบทางปฏิบัติว่า กรมป่าไม้จะต้องปฏิบัติตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0206/ว 128 ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2541 เรื่องหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการ และการสอบสวนเรื่องราวร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการว่ากระทำผิดวินัย หรือจะต้องปฏิบัติตามหนังสือของที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งขอความร่วมมือให้ข้าราชการไปให้ถ้อยคำและส่งเอกสารดังกล่าว ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0206/ว 218 ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2541 สาระสำคัญเป็นการกำหนดแนวทางปฏิบัติสำหรับผู้บังคับบัญชาในการดำเนินการเกี่ยวกับกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้รับเรื่องราวร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการ โดยในเบื้องต้นให้ถือว่าเรื่องร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการที่ผู้บังคับบัญชาได้รับไว้เป็นความลับของทางราชการ และให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวโทษทำการสืบสวนในทางลับว่ากรณีมีมูลความจริงหรือไม่ ซึ่งการดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี

ดังกล่าวสอดคล้องกับการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาตามนัยมาตรา 99 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชารับดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ดังนั้น มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวจึงรองรับหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องเป็นผู้ทำการสืบสวนในทางลับ ประกอบกับผู้บังคับบัญชาเป็นผู้มีอำนาจในการปกครองบังคับบัญชาข้าราชการ และควบคุมดูแลการปฏิบัติงานในส่วนราชการที่ตนเองปฏิบัติหน้าที่อยู่ ผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจที่จะสั่งให้ข้าราชการในสังกัดมาให้ข้อเท็จจริง หรือตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ ภายใต้กรอบอำนาจ เพื่อหามูลความจริงในเรื่องที่มีการร้องเรียนได้ หากข้าราชการผู้ใดบังคับบัญชาที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องที่มีการร้องเรียนกล่าวโทษ ไม่ให้ข้อเท็จจริงหรือไม่ส่งเอกสาร ข้าราชการผู้นั้นอาจจะมีความผิดทางวินัยได้

สำหรับหนังสือของที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ลงวันที่ 26 กันยายน 2544 ที่ขอให้ข้าราชการสำนักควบคุมไฟฟ้าไปให้ถ้อยคำ พร้อมทั้งส่งเอกสารไปตรวจสอบนั้น โดยสาระสำคัญเป็นการขอความร่วมมือเกี่ยวกับการให้ข้อเท็จจริงในเรื่องที่มีการร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการกรมป่าไม้ แม้ตามเรื่องที่ว่าหรือจะปรากฏข้อเท็จจริงว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้อนุมัติให้ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์สามารถเรียกข้าราชการไปให้ถ้อยคำ และส่งเอกสารได้ก็ตาม แต่การอนุมัติดังกล่าวเป็นเพียงการยินยอมให้ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ในฐานะผู้ตรวจสอบข้อเท็จจริงสามารถหาข้อมูลต่าง ๆ ได้โดยสะดวกเท่านั้น การอนุมัติดังกล่าวมิได้ทำให้ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีอำนาจเช่นผู้บังคับบัญชาโดยชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด ดังนั้น การเรียกข้าราชการไปให้ถ้อยคำที่ดี การให้ส่งเอกสารไปตรวจสอบที่ดี จึงเป็นการดำเนินการของบุคคลซึ่งมิได้อยู่ในฐานะของผู้บังคับบัญชา และเกี่ยวกับกรณีที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้บุคคลซึ่งมิใช่ข้าราชการประจำเป็นผู้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาให้ความเห็นไว้ว่า เป็นการดำเนินการที่ไม่สมควร เพราะกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ยังไม่เปิดช่องและอาจมีการนำความลับของทางราชการไปเปิดเผยได้ ดังปรากฏตามเอกสารแนบท้ายนี้

โดยเหตุที่แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการให้ถ้อยคำและส่งเอกสารต่อบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องที่มีการร้องเรียนกล่าวโทษ ยังไม่ชัดเจน สำนักงาน ก.พ.จึงขอแนะนำว่า ในกรณีนี้ กรมป่าไม้สมควรปฏิบัติตามหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ นร 0206/ว 218 ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2541 แต่ถ้าหากกรมป่าไม้เห็นว่า การให้ข้าราชการไปให้ถ้อยคำพร้อมทั้งส่งเอกสารไปเพื่อตรวจสอบความถูกต้องจะเป็นประโยชน์ต่อทางราชการ และทำให้การตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องที่หารือแล้วเสร็จโดยเร็ว ก็ยอมที่จะกระทำได้ตามที่เห็นสมควร แต่ในส่วนที่เป็นความลับของทางราชการ กรมป่าไม้จะต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษด้วย เพราะกรณีอาจเข้าข่ายเป็นการเปิดเผยความลับของทางราชการได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภรัชต์ โชติกาญจน

(นายสุภรัชต์ โชติกาญจน)

รองเลขาธิการ ก.พ.

รักษาการในตำแหน่งเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
 กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์
 โทร. 2818677
 โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ ล 240

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

13 กันยายน 2544

เรื่อง ขอพระราชนานกลับเข้ารับราชการ

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการ

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการ ลับ ที่ นร 0207/10973

ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2544

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายสำเนากฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) จำนวน 4 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการแจ้งข้อเท็จจริงว่า สำนัก
 ราชเลขาธิการได้ขอให้สำนักเลขาธิการคณะกรรมการพิจารณาเสนอความเห็น กรณีพ้นตำรวจตรี
 ก. ซึ่งเดิมรับราชการตำแหน่งผู้บังคับกองร้อยที่ 3 โรงเรียนตำรวจภูธร 3 ตำบลจอหอ
 อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมาถูกสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และ
 สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนซึ่งพ้นตำรวจตรี ก. เห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงได้
 ฉวยฎีกาเพื่อขอพระราชนานกลับเข้ารับราชการ และสำนักเลขาธิการคณะกรรมการได้ขอให้
 สำนักงาน ก.พ.ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว มีมาตรฐานการลงโทษเพียงใดหรือไม่
 เพื่อจะได้นำความกราบบังคมทูลพระกรุณาต่อไป ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า หากกรณีนี้เป็นกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญ
 การที่จะพิจารณาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างไรหรือไม่ นั้น จำเป็นที่
 ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากการสอบสวน คำร้องขอความเป็นธรรมของผู้ร้องเรียน
 เพียงฝ่ายเดียวยังไม่พอที่จะพิจารณาให้ความเห็นได้ สำหรับการให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ
 ซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เพื่อรอฟังผลการสอบสวนกลับเข้ารับราชการตามเดิม นั้น
 ก.พ.ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการไว้ในข้อ 12 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ซึ่งออก
 ตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสั่งพักราชการและ
 การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแล้ว ดังปรากฏตามเอกสารแนบท้ายหนังสือนี้ ดังนั้น การที่
 จะให้ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้ารับราชการได้อย่างไร

หรือไม่ จึงต้องพิจารณาจากกฎ ก.พ.ฉบับดังกล่าวเป็นกรณี ๆ ไป เช่น หากผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และไม่มีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งในระดับเดียวกันที่ผู้นั้นมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น หรือหากการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการมิได้กระทำผิดวินัย และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการ ก็ให้สั่งยุติเรื่องและให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ เป็นต้น

อนึ่ง โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 มาตรา 61 บัญญัติให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญในส่วนที่เกี่ยวกับการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ไปใช้บังคับแก่ข้าราชการตำรวจโดยอนุโลม ดังนั้น กรณีการสั่งให้ข้าราชการตำรวจซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้ารับราชการตามเดิม จึงสามารถใช้หลักเกณฑ์และวิธีการเดียวกันกับข้าราชการพลเรือนสามัญ

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน มาเพื่อประกอบการพิจารณาดำเนินการแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ล 32

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

21 มกราคม 2545

เรื่อง หารือปัญหาการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมการขนส่งทางบก

อ้างถึง หนังสือกรมการขนส่งทางบก ลับ ค่วนมาก ที่ คค 0314/(ล) 208 ลงวันที่
25 ธันวาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการขนส่งทางบก หารือปัญหาการดำเนินการทางวินัย
ข้าราชการ โดยแจ้งว่ากรมการขนส่งทางบก ได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย
นาย ก. นายสถานีขนส่งผู้โดยสารจังหวัดลพบุรี (เจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง 6) และนาย ป.
เจ้าหน้าที่ขนส่ง 4 ฝ่ายการเดินรถ สำนักงานขนส่งจังหวัดนครศรีธรรมราช กรณีเมื่อครั้ง
ปฏิบัติหน้าที่ที่สถานีขนส่งผู้โดยสารจังหวัดลพบุรี ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ต่อมาสำนักงาน ป.ป.ช. ได้มีหนังสือถึงอธิบดีกรมการขนส่งทางบก เรื่องขอเอกสารหลักฐาน
โดยแจ้งว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับเรื่องกล่าวหาเรื่องเรียนว่า นาย ป. เจ้าหน้าที่ขนส่ง 4
ดังกล่าวกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่ง
คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน และทราบว่ากรมการขนส่ง
ทางบกได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้แล้ว จึงอาศัยอำนาจ
ตามความในมาตรา 25 (1) และมาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ขอให้กรมการขนส่งทางบก ส่งเอกสารเกี่ยวกับ
การตรวจสอบข้อเท็จจริงและสำนวนการสอบสวนทางวินัย พร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไป
ประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งกรมการขนส่งทางบก ได้ส่งเอกสารให้
สำนักงาน ป.ป.ช. แล้ว กรมการขนส่งทางบก จึงหารือว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มี
คำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงนาย ป. เจ้าหน้าที่ขนส่ง 4 แล้ว คณะกรรมการ
สอบสวนจะต้องดำเนินการสอบสวนนาย ก. เจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง 6 และ/หรือนาย ป.
เจ้าหน้าที่ขนส่ง 4 ค่ะไปหรือไม่ อย่างไร และหากต้องดำเนินการสอบสวนทางวินัยต่อไปแล้ว
ปรากฏว่าผลการสอบสวนทางวินัยแตกต่างจากมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวน
ข้อเท็จจริง กรมการขนส่งทางบก จะต้องดำเนินการอย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ตามที่หารือว่าเมื่อกรมการขนส่งทางบก ได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนาย ก. เจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง 6 และนาย ป. เจ้าหน้าที่ขนส่ง 4 กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ต่อมาได้รับแจ้งจากสำนักงาน ป.ป.ช. ว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงนาย ป. เจ้าหน้าที่ขนส่ง 4 ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 กรณีเช่นนี้ กรมการขนส่งทางบก จะต้องดำเนินการสอบสวนทางวินัยนาย ก. เจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง 6 และ/หรือนาย ป. เจ้าหน้าที่ขนส่ง 4 ค่ะไปหรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ปัญหาทำนองนี้ ก.พ.ได้เคยพิจารณามีความเห็นไว้ว่า ในกรณีที่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการพลเรือนที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้แล้ว กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนและวิธีพิจารณาคำเนิการเป็นลำดับ ทำให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ว่าประสงค์ให้คณะกรรมการสอบสวนตลอดจนผู้บังคับบัญชาดำเนินการเกี่ยวกับการสอบสวนและพิจารณาไปตามลำดับจนเสร็จกระบวนการ และไม่ได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือระงับการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้สั่งแต่งตั้งขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมายแล้วแต่อย่างใด นอกจากนี้คณะกรรมการกฤษฎีกายังได้เคยพิจารณามีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ไม่มีบทบัญญัติใดบัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงข้อกล่าวหาใดแล้ว ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาานั้น ต้องยุติการดำเนินการทางวินัยตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คงมีบัญญัติไว้ในมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ว่าเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณามีมติแล้วว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิด ให้ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่เพื่อผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีก เมื่อปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่ได้มีมติใดตามมาตรา 92 ดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาก็ยังคงมีหน้าที่ตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 อันเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายที่จะต้อง

ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ที่ได้บังคับบัญชาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยต่อไป
ดังนั้น กรณีตามที่หารือนี้ กรมการขนส่งทางบก จึงต้องดำเนินการสอบสวนทางวินัยนาย ก.
เจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง 6 และนาย ป. เจ้าหน้าที่ขนส่ง 4 ต่อไป

2. ตามที่หารือว่าหากต้องดำเนินการสอบสวนทางวินัยต่อไปแล้ว ปรากฏว่า
ผลการสอบสวนทางวินัยแตกต่างจากมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนข้อเท็จจริง
กรมการขนส่งทางบก จะต้องดำเนินการอย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ปัญหาทำนองนี้คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยพิจารณา
มีความเห็นไว้ว่า ก่อนที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติอันใด จะต้องได้มีการไต่สวนข้อเท็จจริง
ที่ถูกต้องครบถ้วน ซึ่งรวมทั้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการลงโทษของผู้บังคับบัญชาด้วย ในการนี้
หากคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาเห็นว่า การลงโทษทางวินัยเป็นการไม่ถูกต้องหรือไม่
เหมาะสม คณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็ยังมีอำนาจตามมาตรา 95 แห่งพระราชบัญญัติประกอบ
รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ที่จะเสนอความเห็นไปยัง
นายกรัฐมนตรี หรือจะส่งให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไปก็ได้ ดังนั้น
กรณีตามที่หารือนี้ หากผลการสอบสวนแตกต่างกัน ก็อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ
ป.ป.ช.ที่จะดำเนินการตามที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 บัญญัติไว้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677 โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.1/210

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กท 10300

19 มิถุนายน 2543

เรื่อง หรือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ลับ ที่ กษ 0703/194 ลงวันที่ 19 เมษายน 2543

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมป่าไม้แจ้งข้อเท็จจริงว่า สำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานี ได้มีคำสั่งที่ 895/2540 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2540 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง กรณีเกษตรกรผู้เข้าร่วม โครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ประจำปี 2537-2539 บางราย ในท้องที่อำเภอบุณฑริก และอำเภอสรินทร จังหวัดอุบลราชธานี ดำเนินการปลูกป่าไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการ และได้รายงานผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง โดยข้อมูลความผิดทางวินัยแก่ข้าราชการผู้เกี่ยวข้อง รวมทั้งนายบุญเกื้อ ป่าไม้จังหวัดอุบลราชธานี และนางประอม เจ้าหน้าที่ธุรการ 3 สำนักงานป่าไม้จังหวัดอุบลราชธานี ให้กรมป่าไม้ทราบ ซึ่งกรมป่าไม้พิจารณาแล้ว เห็นว่ากรณีมีปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยบุคคลทั้งสองจึงได้หารือไปยัง ก.พ. ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. กรณีของนายบุญเกื้อ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ชี้มูลความผิดทางวินัยว่า เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งป่าไม้จังหวัดอุบลราชธานี ได้ดำเนินการเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 ในท้องที่อำเภอสรินทร จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีชอบด้วยระเบียบของทางราชการนั้น โดยที่นายบุญเกื้อ ได้เกษียณอายุราชการไปตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2540 แล้ว ก่อนที่สำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานีจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ตามคำสั่งสำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานี ที่ 895/2540 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2540 และก่อนที่สำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานีจะรายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงข้างต้นให้กรมป่าไม้ทราบและพิจารณาตามหนังสือสำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานี ลับ ค่วนมาก ที่ กษ 0717/14 ลงวันที่ 29 กันยายน 2541 และปรากฏว่านายบุญเกื้อ ได้เคย

ตุกรกรมป่าไม้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งป่าไม้จังหวัด อุบลราชธานี ในกรณีดำเนินการเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 โดยมีข้อด้วยระเบียบของทางราชการ กล่าวคือได้ลงนามสั่งจ่ายเงินค่าปลูกป่าในเขตโดย ไม่ขีดฆ่าหรือผู้ถือออก ในท้องที่อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี และดำเนินการตั้งฎีกา เบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 โดยไม่มีเอกสารประกอบการเบิกจ่าย ให้ถูกต้องตามระเบียบ ในท้องที่เกษตรกรอำเภอเขมราฐ อำเภอศรีเมืองใหม่ อำเภอเดชอุดม และกิ่งอำเภอนาเยื่อ จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีข้อด้วยระเบียบของทางราชการ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ตามคำสั่งกรมป่าไม้ที่ 1412/2540 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2540 ซึ่ง อ.ก.พ.กรมป่าไม้ได้พิจารณาแล้ว มีมติให้ลงโทษปลดนายบุญเกื้อ ออกจากราชการ ตามมาตรา 85 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่ เนื่องจากนายบุญเกื้อ เป็นข้าราชการระดับ 8 กรมป่าไม้จึงส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตร และสหกรณ์พิจารณาต่อไป ตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งกรมป่าไม้เห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นปัญหาทางกฎหมายว่ากรมป่าไม้จะยัง ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนายบุญเกื้อ ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ตามพฤติกรรมการที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ชี้มูลความผิดในประเด็นดังกล่าวนี้ได้อีกหรือไม่ เพียงใด จึงหารือไปยัง ก.พ. นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ตามคำสั่งสำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานี ที่ 895/2540 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2540 ซึ่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงนั้น เป็นการสอบสวนหาตัวผู้กระทำผิดวินัยและผู้มีส่งเกี่ยวข้องในการดำเนินการเบิกจ่ายเงิน โครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 ท้องที่อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี โดยไม่ข้อด้วยระเบียบของทางราชการ เพื่อสำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานีจะได้พิจารณา ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป เมื่อการสอบสวนแล้วเสร็จ คณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริงได้ชี้มูลความผิดว่านายบุญเกื้อ กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สำนักงานป่าไม้เขต

อุบลราชธานี จึงได้รายงานผลการสอบสวนให้กรมป่าไม้ทราบ แต่เป็นการรายงานหลังจากที่นายบุญเกื้อ เกษียณอายุราชการแล้ว กรณีจึงไม่เข้าเงื่อนไขของการกล่าวหาเป็นหนังสือว่านายบุญเกื้อ กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนออกจากราชการ ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กรณีนี้กรมป่าไม้จึงไม่สามารถที่จะสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่นายบุญเกื้อ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งมูลความคิดได้

สำหรับการดำเนินการทางวินัยตามคำสั่งกรมป่าไม้ที่ 1412/2540 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2540 นั้น เป็นคนละกรณีกับที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งมูล และเป็นกรณีที่มีการกล่าวหาว่านายบุญเกื้อ กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนออกจากราชการ ดังนั้น การดำเนินการทางวินัยในส่วนดังกล่าวจึงยังคงดำเนินการต่อไปได้ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

2. กรณีของนางประถม ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ซึ่งมูลความคิดทางวินัยว่า ดำเนินการเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 ในท้องที่อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีชอบด้วยระเบียบของทางราชการ นั้น ปรากฏว่านางประถม ได้เคยถูกกรมป่าไม้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยขณะดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรการ 3 สำนักงานป่าไม้จังหวัดอุบลราชธานี ในกรณีดำเนินการเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่าปี 2539 โดยมีชอบด้วยระเบียบของทางราชการกล่าวคือ ได้เขียนเช็คสั่งจ่ายเงินค่าปลูกป่าให้แก่เกษตรกร โดยไม่ขีดฆ่าหรือผู้ถือออก ในท้องที่อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี และดำเนินการตั้งฎีกาเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่าปี 2539 โดยไม่มีเอกสารประกอบการเบิกจ่ายให้ถูกต้องครบถ้วนตามระเบียบในท้องที่อำเภอเขมราฐ อำเภอศรีเมืองใหม่ อำเภอเดชอุดม และกิ่งอำเภอนาเย็บ จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีชอบด้วยระเบียบของทางราชการ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการตามคำสั่งกรมป่าไม้ ที่ 1412/2540 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2540 ซึ่ง อ.ก.พ.กรมป่าไม้ได้พิจารณาแล้วมีมติให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนนางประถม 1 ขั้น ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และกรมป่าไม้ได้มีคำสั่งที่ 923/2542 ลงวันที่ 2 มิถุนายน 2542 สั่งลงโทษนางประดอม แล้ว กรมป่าไม้เห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นปัญหาทางกฎหมายว่า กรมป่าไม้จะยังดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่นางประดอม ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ตามพฤติกรรมการที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งมูลความผิดในประเด็นดังกล่าวนี้ได้อีกหรือไม่ เพียงใด จึงหารือไปยังก.พ. นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า การซึ่งมูลความผิดทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าว เป็นคนละกรณีกับเรื่องที่กรมป่าไม้ได้เคยมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนางประดอม ไปแล้ว กล่าวคือ การซึ่งมูลความผิดทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเป็นเรื่องการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในการดำเนินการเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี พ.ศ. 2539 ในท้องที่อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีขอบด้วยระเบียบของทางราชการ เกี่ยวกับการเขียนเช็คสั่งจ่ายเงินค่าปลูกป่าให้แก่เกษตรกร โดยไม่ขีดฆ่าคำว่า "หรือผู้ถือ" ออก แล้วมอบเช็คให้แก่ผู้รับมอบอำนาจไป ส่วนเรื่องที่กรมป่าไม้ได้เคยสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่นางประดอม ตามคำสั่งที่ 1412/2540 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2540 นั้นเป็นการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องการดำเนินการเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่าปี 2539 โดยมีขอบด้วยระเบียบของทางราชการเกี่ยวกับการเขียนเช็คสั่งจ่ายเงินค่าปลูกป่าให้แก่เกษตรกร โดยไม่ขีดฆ่า "หรือผู้ถือ" ออก ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ในท้องที่อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี และดำเนินการตั้งฎีกาเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 โดยไม่มีเอกสารประกอบการเบิกจ่ายให้ถูกต้องครบถ้วนตามระเบียบ ในท้องที่อำเภอเขมราฐ อำเภอศรีเมืองใหม่ อำเภอเดชอุดม และกิ่งอำเภอนาเยีย จังหวัดอุบลราชธานี โดยไม่ชอบด้วยระเบียบของทางราชการ ดังนั้นเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า พฤติการณ์ของนางประดอม ในเรื่องที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งมูลเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นกรณีที่กรมป่าไม้ยังไม่ได้ดำเนินการทางวินัยแก่นางประดอม อธิบดีกรมป่าไม้จึงมีอำนาจตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

พ.ศ. 2535 ที่จะสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่นางประถม ต่อไปได้ กรณี
ไม่เป็นการดำเนินการซ้ำในเรื่องเดียวกันแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) อคุส จันทรสักดิ์

(นายอคุส จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ล 24

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

31 มกราคม 2543

เรื่อง การยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ลับ ค่วนที่สุด ที่ กษ 0703/18 ลงวันที่ 12 มกราคม 2543

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่ากรมป่าไม้ได้มีคำสั่งที่ 1152/2542 ลงวันที่ 13 กรกฎาคม 2542 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนายวิจิต เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 8 และนายสำเนาวิ เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 6 ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ป.ชี้มูลความผิดกรณีบุคคลทั้งสองร่วมกันปลอมลายมือชื่อคนงานเพื่อเบิกเงินค่าจ้างไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว และเบิกเงินค่าแรงงานและค่าวัสดุการเกษตรตามโครงการพัฒนาป่าชุมชนเป็นเท็จ ซึ่งการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวไม่เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0202/ว 52 ลงวันที่ 10 มีนาคม 2537 ที่กำหนดว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ระดับ 8 ขึ้นไป ให้พิจารณาแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งจากเจ้าหน้าที่ของรัฐในสังกัดหน่วยงานกลาง กรมป่าไม้จึงหารือไปยังสำนักงาน ก.พ. ว่า

1. คำสั่งกรมป่าไม้ ที่ 1152/2542 ลงวันที่ 13 กรกฎาคม 2542 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และจะยกเลิกได้หรือไม่ ถ้ายกเลิกไม่ได้จะต้องดำเนินการอย่างไร
2. กรณีคำสั่งกรมป่าไม้ไม่สมบูรณ์ตามมติคณะรัฐมนตรี กรมป่าไม้สามารถดำเนินการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองได้หรือไม่
3. การยกเลิกคำสั่งที่ 1152/2542 และแต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ กระทำได้หรือไม่ และชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ในกรณีที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการพลเรือน ที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้แล้ว พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวน

และวิธีพิจารณาคำเนิการเป็นลำดับ ทำให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าประสงค์จะให้
คณะกรรมการสอบสวนและผู้บังคับบัญชาดำเนินการเกี่ยวกับการสอบสวนและพิจารณา
ไปจนเสร็จกระบวนการ และไม่ได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวน หรือระงับการสอบสวนของคณะกรรมการที่ได้สั่งแต่งตั้งขึ้นโดยชอบ
ด้วยกฎหมายแล้วแต่อย่างใด สำหรับเรื่องนี้เมื่อคุณสมบัติของประธานกรรมการและกรรมการ
สอบสวนไม่เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี กรมป่าไม้ก็ชอบที่จะดำเนินการเปลี่ยนแปลงตัวบุคคล
ให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวเพื่อให้ถูกต้องต่อไป ทั้งนี้ โดยอาศัยหลักเกณฑ์ตาม
ข้อ 10 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และเมื่อไม่สามารถ
สั่งยกเลิกคำสั่งเดิมได้ จึงไม่มีกรณีที่จะต้องตอบข้อหาข้อ 2 และข้อ 3

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) อคุล จันทรศักดิ์

(นายอคุล จันทรศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ป 403

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

20 สิงหาคม 2542

เรื่อง ทหารือปัญหาการสั่งลงโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ปกปิด ที่ มท 0303/2960 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2542

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. สำเนาสำนวนการสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน 153 แผ่น
 2. สำเนาภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/2117 ลงวันที่ 30 ตุลาคม 2539 จำนวน 2 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการปกครองแจ้งว่าจังหวัดอุตรดิตถ์ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนายประยูร ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 7) อำเภอทองแสนขัน จังหวัดอุตรดิตถ์ เนื่องจากถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีเมื่อครั้งนายประยูร ดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 6) อำเภอปากท่า จังหวัดอุตรดิตถ์ ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งปลัดสุขาภิบาลปากท่า ได้รายงานขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการในสัญญาจ้างก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กถนนราษฎร์อุทิศ ตามโครงการเงินอุดหนุนเฉพาะกิจกรณีพิเศษ ประจำปีงบประมาณ 2540 โดยมีได้ตรวจสอบรายละเอียดของโครงการให้แน่ชัด และเพิ่งมาขอแก้ไขภายหลังจากที่ก่อสร้างถนนเสร็จเรียบร้อยแล้ว

คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้รวบรวมพยานหลักฐานพร้อมกับสอบสวนนายสกุลไทย ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 6) อำเภอครอน เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง 5 อำเภอปากท่า และนางวิพารัตน์ เจ้าพนักงานปกครอง 5 อำเภอลับแล เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง 5 อำเภอปากท่า จังหวัดอุตรดิตถ์ ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการตรวจการจ้าง ร่วมกับนายประยูร ประธานกรรมการตรวจการจ้าง โดยสอบสวนบุคคลทั้งสองในฐานะพยานซึ่งได้ให้ถ้อยคำว่า คนตรวจรับงานก่อสร้าง ถนนราษฎร์อุทิศ โดยทราบว่าการก่อสร้างไม่ถูกต้องตามสัญญาจ้าง คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า นายประยูร ได้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ แต่ได้กระทำไปโดยขาดเจตนา รู้เท่าไม่ถึงการณ์ และเป็นความผิดครั้งแรก ประกอบกับสุขาภิบาลปากท่าไม่ได้เสียประโยชน์แต่อย่างใด จึงเห็นควรงดโทษให้ว่ากล่าวตักเตือน จังหวัดอุตรดิตถ์จึงว่ากล่าวตักเตือนนายประยูร แล้วรายงานไปยังกรมการปกครอง

กรรมการปกครองพิจารณาแล้วเห็นว่า นายประยูร เห่งจะมารายงานขอแก้ไขสัญญาจ้าง หลังจากที่ได้รับจ้างได้ดำเนินการก่อสร้างถนนเสร็จเรียบร้อยแล้ว และนายประยูร ได้ตรวจรับการจ้าง การก่อสร้างถนนดังกล่าว ทั้ง ๆ ที่ผู้รับจ้างได้ทำการก่อสร้างไม่ถูกต้องตามสัญญาจ้าง ตามที่จังหวัด อุดรคิดถือว่ากล่าวตักเตือนนายประยูร นั้น ยังไม่เหมาะสมกับกรณีความคิด เห็นควรลงโทษตัดเงิน เดือน 5 % เป็นเวลา 3 เดือน แต่เนื่องจากไม่เคยกระทำผิดวินัยมาก่อน และมีเหตุอันควรปรานี จึงเห็นควรลดโทษเป็นให้ลงโทษภาคทัณฑ์ นอกจากนั้นเห็นว่านายสกุลไทย กับนางวิพารัตน์ ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการตรวจการจ้างการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก ถนนราษฎร์อุทิศ ได้ตรวจรับงานก่อสร้างถนนดังกล่าวไปทั้ง ๆ ที่ขณะนั้นผู้รับจ้างได้ทำการก่อสร้างไม่ถูกต้องตามสัญญาจ้าง แต่ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าบุคคลทั้งสองได้กระทำไปโดยมิเจตนาทุจริต และกรณียังไม่เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง จึงสมควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่เนื่องจากบุคคลทั้งสองไม่เคยกระทำผิดวินัยมาก่อน และมีเหตุอันควรปรานี จึงให้งดโทษแล้วให้จังหวัดอุดรคิดถือว่ากล่าวตักเตือนบุคคลทั้งสอง ซึ่งจังหวัดอุดรคิดถือว่ากล่าวตักเตือนนายสกุลไทย และนางวิพารัตน์ ด้วยแล้ว

ต่อมากรรมการปกครองได้ส่งเรื่องการดำเนินการทางวินัยรายนายประยูร พร้อมทั้ง รายงานผลการดำเนินการทางวินัยรายนายสกุลไทย กับนางวิพารัตน์ ไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย ตามนัยมาตรา 109 วรรคสี่และวรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

เรื่องนี้สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่จังหวัดอุดรคิดถือว่ากล่าวตักเตือนนายสกุลไทย และนางวิพารัตน์ เนื่องจากกระทำผิดวินัย กรณีตรวจรับการจ้างการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก ถนนราษฎร์อุทิศ โดยมีขอบนั้น ยังถือไม่ได้ว่ามีการสอบสวนบุคคลทั้งสองในฐานะเป็นผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องกล่าวหาดังกล่าว และเปิดโอกาสให้บุคคลทั้งสองนำพยานหลักฐานมาหักล้างข้อกล่าวหาเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม ตามนัยมาตรา 102 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ทั้งนี้ เพราะปรากฏว่าบุคคลทั้งสองได้ให้การฐานะเป็นพยานในการที่นายประยูร ถูกกล่าวหาเรื่องรายงานแก้ไขสัญญาจ้าง ภายหลังจากก่อสร้างถนนราษฎร์อุทิศเสร็จสิ้นแล้ว ซึ่งมีข้อเรื่องกล่าวหาเดียวกับที่นายสกุลไทย และนางวิพารัตน์ ถูกดำเนินการทางวินัยข้างต้นแต่อย่างใด อีกทั้งไม่ปรากฏว่าจังหวัดอุดรคิดได้ดำเนินการทางวินัยแก่นายประยูร กรณีตรวจรับถนนราษฎร์อุทิศสายเกิดเหตุโดยมิชอบ อย่างไรด้วย สำนักงาน

ปลัดกระทรวงมหาดไทยจึงส่งเรื่องขึ้นไปยังกรมการปกครองเพื่อพิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่นายประยูร นายสกุลไทย และนางวิพารัตน์ กรณีตรวจรับถนนราษฎรอุทิศโดยมิชอบต่อไป กรมการปกครองจึงหารือว่า กรณีนี้จะต้องดำเนินการไปตามความเห็นของสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวหรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้บัญญัติหลักการดำเนินการทางวินัยไว้ว่า ผู้บังคับบัญชาจะต้องสอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม ซึ่งการสอบสวนในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาเห็นว่า กรณีมีมูลควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงนั้น อาจจะดำเนินการโดยวิธีใดก็ได้ตามที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร แต่อย่างไรก็ตาม การสอบสวนในกรณีที่มีการกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงดังกล่าว จะต้องมีการแจ้งให้ผู้นั้นทราบว่าคุณตกอยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยในเรื่องใด และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงเหตุผลแก้ข้อกล่าวหาด้วย (ดังปรากฏหลักการ ซึ่งสำนักงาน ก.พ. ตอบข้อหารือหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอปะคำ จังหวัดบุรีรัมย์) ตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/2117 ลงวันที่ 30 ตุลาคม 2539 ที่แนบมาพร้อมนี้) ดังนั้น สำหรับกรณีที่หารือนี้ กรมการปกครองควรจะต้องดำเนินการตามความเห็นของสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารตามสิ่งที่ส่งมาด้วย จำนวน 155 แผ่น คืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ล 180

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

29 กันยายน 2542

เรื่อง ขอรื้อปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน เลขาธิการ ก.พ.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ก.พ. ลับ ที่ มท 0313.3/107 ลงวันที่ 7 มกราคม 2542

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารข้อเท็จจริงจำนวน 65 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าเทศบาลเมืองชลบุรีได้รายงานการลงโทษตัดเงินเดือน นาง ก นักบริหารงานเทศบาล 8 ไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี กรณีนาง ก ไม่เข้าประชุมและเสนอเรื่องต่อ อ.ก.ท.เทศบาลเมืองชลบุรี สร้างความแตกแยกระหว่างพนักงานเทศบาลกับผู้บริหาร พุดจาท้าวร้าวกับคณะเทศมนตรีต่อหน้าบุคคลอื่น ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่ายังมีประเด็นน่าสงสัยว่า นาง ก ได้กระทำความผิดวินัยจริงหรือไม่ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเรื่องนี้ และจากผลการสอบสวนผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรีพิจารณาเห็นว่า นาง ก มิได้กระทำความผิดตาม ข้อกล่าวหา เห็นควรยกโทษ จึงได้ส่งเรื่องให้ อ.ก.ท.จังหวัดชลบุรีพิจารณา อ.ก.ท.จังหวัดชลบุรี พิจารณาแล้วมีมติยกโทษนาง ก และขณะที่เรื่องอยู่ระหว่างการพิจารณาของผู้ว่าราชการจังหวัด ชลบุรี นาง ก ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษของเทศบาลเมืองชลบุรีต่อประธาน อ.ก.ท.จังหวัดชลบุรี สำนักงาน ก.พ. จึงรื้อปัญหาการดำเนินการทางวินัยไปยัง ก.พ. รวม 2 ประการ ความละเอียด แจ่มแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนดังนี้

1. ตามปัญหาที่หารือว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะอธิบดีผู้ได้รับรายงาน การดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ประกอบกับมาตรา 10 วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ.2519 จะสามารถดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาก่อนมีความเห็นได้หรือไม่ เพียงใด

2. ความปัญหาที่หาหรือว่า การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้พิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัยรายนี้ประกอบรายงานการสอบสวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นควรยกโทษ จึงได้นำเสนอ อ.ก.ท.จังหวัด (ในฐานะ อ.ก.พ.กระทรวง) โดยไม่มีการหยิบยกประเด็นการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษมาพิจารณานำเสนอ อ.ก.ท.จังหวัด (ในฐานะ อ.ก.พ.กระทรวง) ด้วย นั้น จะเป็นการปฏิบัติถูกต้องตามมาตรา 109 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หรือไม่

สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า ตามพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ.2519 มาตรา 8 วรรคสอง บัญญัติให้ อ.ก.ท.จังหวัดมีหน้าที่ช่วย ก.ท. ปฏิบัติการในจังหวัดนั้นและให้ อ.ก.ท.จังหวัดมีฐานะและอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนกำหนดไว้สำหรับ อ.ก.พ.กระทรวง และ อ.ก.พ.กรม และมาตรา 10 วรรคสอง บัญญัติว่า ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจและปฏิบัติหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวกับหน่วยงานเทศบาลตามที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนกำหนดไว้สำหรับปลัดกระทรวงและอธิบดี และวรรคสาม บัญญัติว่า ให้นายกเทศมนตรีมีอำนาจและปฏิบัติหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวกับพนักงานเทศบาลตามที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนกำหนดไว้สำหรับผู้ว่าราชการจังหวัด และตามพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2538 มาตรา 5 บัญญัติว่า “ให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับแก่พนักงานเทศบาลโดยอนุโลม...” ดังนั้น ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรีพิจารณาเห็นว่า นาง ก มิได้กระทำผิดตามที่ถูกลงโทษ เห็นควรยกโทษ จึงเท่ากับว่าผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี ในฐานะอธิบดีมีความเห็นขัดแย้งกับความเห็นของนายกเทศมนตรีเมืองชลบุรี ในฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดจึงต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.ท.จังหวัดชลบุรี ในฐานะ อ.ก.พ.กระทรวงพิจารณา ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 109 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ส่วนกรณีที่นาง ก ผู้ถูกลงโทษได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อประธาน อ.ก.ท.จังหวัดชลบุรี ซึ่ง อ.ก.ท.จังหวัดชลบุรี ในฐานะ อ.ก.พ.กระทรวง จะเป็นผู้พิจารณานั้น ถือว่าเป็นเรื่องที่ถูกส่งโทษใช้สิทธิของตนเองตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หมวด 7 ว่าด้วยการอุทธรณ์ ซึ่งเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหากจากกระบวนการดำเนินการทางวินัย ซึ่งตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 บัญญัติเพียงว่าเมื่ออธิบดีได้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้วให้รายงานต่อ อ.ก.พ.กระทรวง โดยให้นำส่งสำเนาคำสั่ง ส่วนวนการสอบสวน หรือ เอกสารการพิจารณา พร้อมทั้งบันทึกสรุปประวัติและข้อเท็จจริงไปด้วย ตามนัยข้อ 15 วรรคสอง แห่งระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการ ของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539 ประกอบกับเมื่อเรื่องนี้ อ.ก.ท.จังหวัดชลบุรีได้พิจารณา ตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรีได้ส่งเรื่องให้พิจารณาตามมาตรา 109 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 แล้วมีมติยกโทษนางบารมี เลิศไพศาล ข่อมมีผลว่านาง ก มิได้อยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกลงโทษ อันจะถึงใช้สิทธิอุทธรณ์ตามมาตรา 124 แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 อีกต่อไป อ.ก.ท.จังหวัดชลบุรีจึงไม่จำเป็นต้องพิจารณา อุทธรณ์ของนาง ก อีก แต่หากกรณีนี้ อ.ก.ท.จังหวัดชลบุรีพิจารณาเห็นว่า นาง ก กระทำผิด สมควรถูกลงโทษทางวินัย อ.ก.ท.จังหวัดชลบุรีจึงจะต้องพิจารณาอุทธรณ์ของนาง ก อีกชั้นหนึ่ง ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารข้อเท็จจริงจำนวน 65 แผ่น
คืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

อคุล จันทศักดิ์

(นายอคุล จันทศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/818

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

28 ตุลาคม 2542

เรื่อง การขอการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ที่ กษ 0703/24782 ลงวันที่ 28 กันยายน 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมป่าไม้แจ้งข้อเท็จจริงว่า จังหวัดน่าน ได้มีคำสั่งที่ 2300/2540 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2540 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณี นาย ก เจ้าพนักงานป่าไม้ 5 สำนักงานป่าไม้จังหวัดน่าน มีส่วนเกี่ยวข้องกับกรณีไม้กระยาเลยหวงห้ามแปรรูปไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและผู้ว่าราชการจังหวัดน่านมีความเห็นว่า นาย ก ไม่ได้กระทำความผิด และได้รายงานผลการสอบสวนดังกล่าวให้กรมป่าไม้พิจารณา กรมป่าไม้พิจารณาแล้วเห็นว่า นาย ก กระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงส่งลงโทษภาคทัณฑ์ และรายงานให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณาดำเนินการตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณาแล้ว เห็นว่าคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของจังหวัดน่านมีความไม่ชัดเจน ว่าเป็นกรณีแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นดำเนินการตามมาตรา 99 หรือมาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จึงขอให้กรมป่าไม้ประสานงานกับจังหวัดน่าน หรือตรวจสอบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตามคำสั่ง ที่ 2300/2540 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2540 ให้แน่ชัดก่อน แล้วแจ้งให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ทราบเพื่อดำเนินการต่อไป

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว กรมป่าไม้จึงขอทราบแนวทางปฏิบัติดังนี้

1. กรมป่าไม้สามารถดำเนินการลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก ได้หรือไม่

2. ถ้าไม่มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก คำสั่งลงโทษดังกล่าว จะต้องทำอย่างไร และขั้นตอนต่อจากนั้นจะต้องดำเนินการอย่างไร

3. กรมป่าไม้จะต้องดำเนินการไปตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์สั่งการหรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาตามข้อหารือที่ 1 และ 2 เป็นข้อที่จะต้องพิจารณาคำสั่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งจังหวัดน่าน ที่ 2300/2540 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2540 ว่าเป็นคำสั่งให้ดำเนินการหามูลการกระทำผิดวินัย หรือให้ดำเนินการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เนื่องจากการดำเนินการตามคำสั่งดังกล่าวจะมีผลแตกต่างกัน ดังนี้

หากเป็นการสั่งให้หามูลการกระทำผิดวินัย กรณีจะเป็นการดำเนินการตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งจะมีผลคือเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดน่านพิจารณาเห็นว่านาย ก ไม่ได้กระทำผิดวินัย ผู้ว่าราชการจังหวัดน่านสามารถที่จะยุติเรื่องได้ และไม่ต้องรายงานผลการดำเนินการเรื่องนี้ไปยังอธิบดีกรมป่าไม้ตามนัยมาตรา 109 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เพราะการดำเนินการตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมิใช่ขั้นตอนของการดำเนินการทางวินัย การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดน่านรายงานเรื่องนาย ก ไปยังกรมป่าไม้ จึงเป็นเพียงการแจ้งข้อมูลให้ปรากฏแก่อธิบดีกรมป่าไม้ เมื่ออธิบดีกรมป่าไม้พิจารณาข้อมูลดังกล่าวแล้วเห็นว่า การกระทำของนาย ก มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง อธิบดีกรมป่าไม้ในฐานะผู้บังคับบัญชาก็สามารถที่จะดำเนินการสอบสวนตามนัยมาตรา 102 และสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก ในเรื่องดังกล่าวตามนัยมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ จากนั้นจึงได้รายงานการลงโทษภาคทัณฑ์ ไปยัง อ.ก.พ. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เพื่อพิจารณาตามนัยมาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ต่อไป

หากเป็นการสั่งให้ดำเนินการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีจะเป็น การดำเนินการสอบสวนตามนัยมาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งจะมีผลคือ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดนำพิจารณาเรื่องแล้ว เห็นว่านาย ก ไม่ได้กระทำผิดวินัย ผู้ว่าราชการจังหวัดนำจะต้องรายงานผลการดำเนินการดังกล่าวไปยังอธิบดี กรมป่าไม้ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของนาย ก ตามนัยมาตรา 109 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 เพราะกฎหมายถือว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการ สอบสวนตามมาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นการดำเนินการทางวินัย เมื่ออธิบดีกรมป่าไม้ได้รับเรื่องรายงานจากผู้ว่าราชการจังหวัดนำแล้ว อธิบดีกรมป่าไม้พิจารณา เห็นว่านาย ก กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและสมควรลงโทษภาคทัณฑ์ ซึ่งเป็นความเห็นที่ ขัดแย้งกับความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดนำ อธิบดีกรมป่าไม้ไม่สามารถที่จะอาศัยอำนาจ ตามมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก ได้ เพราะขั้นตอนที่ อธิบดีกรมป่าไม้กำลังดำเนินการอยู่นี้เป็นขั้นตอนของการพิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัย ซึ่งกฎหมายได้กำหนดทางปฏิบัติให้อธิบดีกรมป่าไม้ต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและ สหกรณ์เป็นผู้พิจารณาตามนัยมาตรา 109 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้นในกรณีนี้ การที่อธิบดีกรมป่าไม้สั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาย ก โดยไม่ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและ สหกรณ์เป็นผู้พิจารณา จึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งกรมป่าไม้จะต้องสั่งยกเลิก คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ดังกล่าวต่อไป

สำหรับข้อหาข้อที่ 3 สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กรมป่าไม้ควรที่จะดำเนินการ ประสานงานกับจังหวัดนำตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์แนะนำ เพื่อจะได้ทราบวัตถุประสงค์ที่แท้จริงในการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตามคำสั่งจังหวัดนำ ที่ 2300/2540 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2540 และสามารถนำข้อมูลที่ได้มาปรับใช้กับเรื่องตามที่หารือได้อย่างถูกต้องต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ป 297

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

31 พฤษภาคม 2544

เรื่อง ผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

เรียน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ปกปิด ที่ ศธ 0204/1576

ลงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าจังหวัดสระบุรีได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณี นาย ก. ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการศึกษา 7 สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสระบุรี สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กรณีมีหน้าที่รับผิดชอบดำเนินโครงการสัมมนาผู้อำนวยการ นักศึกษา เพื่อพิทักษ์สิ่งแวดล้อมท้องถิ่น โดยใช้เงินงบประมาณของทางราชการ แต่ไม่สามารถดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของทางราชการได้ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง จังหวัดสระบุรีจึงส่งเรื่องให้สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการพิจารณาดำเนินการทางวินัยกับผู้ ก. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวอยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรีที่จะดำเนินการได้ ตามมาตรา 52 (7) มาตรา 99 และมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงส่งเรื่องคืนให้จังหวัดสระบุรีดำเนินการทางวินัยต่อไป แต่จังหวัดสระบุรีมิได้ดำเนินการพร้อมกับแจ้งว่า กรณีดังกล่าวเป็นกรณีที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ตามมาตรา 52 (6) แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน มิใช่มาตรา 52 (7) เนื่องจาก นาย ก. ดำรงตำแหน่งระดับ 7 โดยการสรรหาไม่ใช่สอบบรรจุ จึงหาถือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรีมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน นาย ก. ในกรณีที่ถูกล่าม اتهامว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ เพราะเหตุใด ความแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า เกี่ยวกับอำนาจในการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 99 วรรคสี่ บัญญัติว่า เมื่อปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัย โดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที และมาตรา

102 ได้บัญญัติความสรุปว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 เป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคือ ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 (1) ถึง (7) ซึ่งได้แก่ รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง อธิบดี หรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี โดยมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีเจตนามุ่งเฉพาะตัวผู้บังคับบัญชาซึ่งระบุอยู่ในมาตรา 52 (1) ถึง (7) ว่า ผู้ใดมีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญระดับใด มิได้พิจารณาเลยไปถึงว่า ข้าราชการผู้ที่จะถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับการบรรจุและแต่งตั้งโดยวิธีใด สำหรับเรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาย ก.เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการศึกษา 7 ปฏิบัติราชการที่สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสระบุรี สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามนัยมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงได้แก่ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะอธิบดีผู้บังคับบัญชาข้าราชการในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวง ตามมาตรา 52 (6) และผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรี ในฐานะผู้บังคับบัญชาข้าราชการในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ตามมาตรา 52 (7) ดังนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรี จึงเป็นผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่นาย ก.ได้ และเพื่อให้การปฏิบัติเรื่องนี้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรีจึงสมควรเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแก่นาย ก. ทั้งนี้ เพราะเป็นผู้บังคับบัญชาที่พบการกระทำผิด และเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรีได้ดำเนินการเป็นประการใดแล้ว จึงรายงานผลการดำเนินการนั้นไปยังผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกระบวนการของกฎหมายต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ล 469

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจูโลก กท 10300

26 ตุลาคม 2544

เรื่อง ทหารเรือปัญหาการส่งลงโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ปกปัด ที่ มท 0303.3/3418 ลงวันที่ 10 กรกฎาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการปกครองแจ้งว่า จังหวัดนครราชสีมาได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนนางสาว ก. เจ้าหน้าที่ปกครอง 3 ที่ทำการปกครองอำเภอ ตำบลขุนทด จังหวัดนครราชสีมา ในเรื่องไม่ตรวจสอบเอกสารให้ถูกต้องและไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ จนทำให้เกิดการแจ้งย้ายบุคคลโดยมิชอบจำนวน 9,000 คน เมื่อประมาณเดือนพฤศจิกายน 2540-กุมภาพันธ์ 2541 และต่อมาจังหวัดนครราชสีมาได้มีคำสั่งที่ 1106/2543 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2543 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนนางสาว ก. ในเรื่องไม่ตรวจสอบเอกสารให้ถูกต้องและไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ จนทำให้เกิดการแจ้งย้ายบุคคลโดยมิชอบ จำนวน 3,000 คนเมื่อประมาณเดือนพฤศจิกายน 2540-กุมภาพันธ์ 2541 ต่อมาผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมาได้สั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนนางสาว ก. จำนวน 1 ขั้น ในเรื่องที่ถูกกล่าวหาตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคำสั่งแรก กรมการปกครองจึงหารือว่า หากคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งที่สองมีความเห็นควรลงโทษลดขั้นเงินเดือนอีก ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมาจะใช้ดุลพินิจงดเว้นการลงโทษได้หรือไม่ หรือจะต้องพิจารณาลงโทษทุกครั้งที่ตรวจพบว่ามี การแจ้งย้ายโดยมิชอบในมูลเหตุเดียวกัน ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยทั้งสองคำสั่งดังกล่าว เป็นเรื่องที่ถูกกล่าวหาในเรื่องเดียวกัน เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมาสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนนางสาว ก. จำนวน 1 ขั้น ตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนครั้งแรกไปแล้ว

ผลการสอบสวนครั้งหลังซึ่งเป็นเรื่องเดียวกันกับการสอบสวนครั้งแรกจึงไม่ต้องลงโทษซ้ำอีก

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.1/ 30

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

20 กุมภาพันธ์ 2545

เรื่อง ทหารเรือปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการดำเนินการทางวินัย

เรียน ผู้อำนวยการกองอัตรากำลัง ทำการแทนผู้จัดการธนาคารเพื่อการเกษตร
และสหกรณ์การเกษตรอ้างถึง หนังสือธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ที่ นร 0520/31972
ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรแจ้งว่า เมื่อธนาคารพิจารณาข้อเท็จจริงจากรายงานของผู้บังคับบัญชาว่า พนักงานกระทำผิดวินัยที่ไม่โทษไม่ร้ายแรง หรือธนาคารตั้งคณะกรรมการสอบสวนพนักงานในข้อกล่าวหาที่มีโทษร้ายแรง แล้วมีกรณีพาดพิงไปถึงพนักงานคนอื่นกระทำผิดวินัยในเรื่องอื่นที่มีโทษไม่ร้ายแรง ธนาคารได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยที่ไม่ถึงขั้นสภาพการเป็นพนักงาน ต่อมาพนักงานผู้ถูกลงโทษได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษในการพิจารณาอุทธรณ์ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ไม่ได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาให้แก่ผู้ถูกลงโทษทางวินัยทราบก่อนที่จะมีคำสั่งลงโทษทางวินัย ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร จึงหารือไปยังสำนักงาน ก.พ.ว่า

1. กรณีดังกล่าวข้างต้นจะถือว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับ ฉบับที่ 9 และระเบียบของธนาคาร ฉบับที่ 31 หรือไม่ และจะถือว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 หรือไม่ การไม่ปฏิบัติตามระเบียบและกฎหมายดังกล่าวมีผลอย่างไร และมีวิธีการอย่างไรบ้างเพื่อให้กระบวนการทางวินัยเป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสม

2. กรณีผู้ถูกลงโทษได้ให้การไว้ในคำให้การเกี่ยวกับประเด็นที่ถูกลงโทษแล้ว จะถือว่าเป็นเหตุยกเว้นตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาที่หารือตามข้อ 1. เป็นปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการตามข้อบังคับธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ฉบับที่ 9 ว่าด้วย

วินัยการสอบสวน และการลงโทษสำหรับพนักงานและลูกจ้าง และระเบียบ ฉบับที่ 31 ว่าด้วยการสอบสวน สำนักงาน ก.พ.จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้

อย่างไรก็ตาม หากเรื่องนี้เป็นกรณีที่เกิดขึ้นกับข้าราชการพลเรือนสามัญ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 102 บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชา ดำเนินการสอบสวน สำหรับกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ได้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัย เพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า ในกรณีที่กล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่าง ไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการสอบสวนตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ซึ่งคำว่า “วิธีการที่เห็นสมควร” นั้น หมายถึง วิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควรจะใช้ ในการสอบสวน ซึ่งอาจจะดำเนินการด้วยวิธีใดก็ได้ เช่น ตั้งเรื่องกล่าวหาแล้วทำการ สอบสวนด้วยตนเองมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ทำการสอบสวน หรือแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้น ทำการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงก็ได้ แต่ทั้งนี้จะต้องมีการแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ว่าคนตกอยู่ในฐานะผู้ถูกกล่าวหา และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงเหตุผลแก้ข้อกล่าวหา ด้วย และเมื่อผู้บังคับบัญชาได้สอบสวนแล้วเห็นว่า ผู้ได้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัยอย่าง ไม่ร้ายแรงก็มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ตามควรแก่กรณี ให้เหมาะสมกับความผิดได้ ตามนัยมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. 2535 แต่จะสั่งลงโทษโดยไม่ทำการสอบสวนก่อนไม่ได้ เว้นแต่จะเป็นกรณี ความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539)

สำหรับปัญหาที่หารือข้อ 2. เกี่ยวกับมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 นั้น อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง สำนักงาน ก.พ.ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้ จึงขอให้หารือไปยังสำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการชุดนี้โดยตรง ค่ะ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ป 17

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กท 10300

25 มกราคม 2542

เรื่อง ทหารือปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมราชทัณฑ์

อ้างถึง หนังสือกรมราชทัณฑ์ ปกปิด ที่ มท 0902/395 ลงวันที่ 29 มกราคม 2541

สิ่งที่ส่งมาด้วย ส่วนวนการสอบสวนข้อเท็จจริง จำนวน 20 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมราชทัณฑ์ได้ทหารือปัญหาการดำเนินการทางวินัย นาย ก. เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ 3 เรือนจำจังหวัดสกลนคร ปฏิบัติหน้าที่ประจำเรือนจำชั่วคราว อำเภอสว่างแดนดิน กรณีเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2539 นาย ก. ได้มีส่วนรับผิดชอบในการที่ผู้ต้องขังชายจำนวน 2 คน หลบหนีขณะอยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งจังหวัดสกลนครได้พิจารณาเมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2539 เห็นว่านาย ก. มิได้กระทำผิดวินัย และสั่งยุติเรื่อง ต่อมาเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2540 ศาลจังหวัดสกลนครได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกนาย ก. ในกรณีข้างต้น 3 เดือน ปรับ 1,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี กรมราชทัณฑ์จึงทหารือไปยัง ก.พ. ว่า กรมราชทัณฑ์ควรดำเนินการอย่างไร หากจะดำเนินการทางวินัยในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาดังกล่าว จะเป็นการดำเนินการซ้ำซ้อนหรือไม่ และโดยที่ได้มีการใช้บังคับพระราชบัญญัติล้างมลทินไว้ในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ.2539 เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2539 นาย ก. จะได้รับการล้างมลทินหรือไม่ หากได้รับการล้างมลทิน กรมราชทัณฑ์ควรปฏิบัติอย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้ว เห็นว่า เมื่อจังหวัดสกลนครได้ดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. และได้พิจารณาเห็นชอบกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2539 ว่านาย ก. มิได้กระทำผิดวินัย และสั่งยุติเรื่อง แม้ต่อมาศาลจังหวัดสกลนครจะได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกโดยโทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ก็ตาม แต่เมื่อเป็นการกระทำผิดกรณีเดียวกันกับที่ผู้นี้ได้ถูกดำเนินการทางวินัยไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาก็ไม่อาจดำเนินการทางวินัยในกรณีต้องคำพิพากษาถึงที่สุดข้างต้นได้อีก เนื่องจากจะเป็นการดำเนินการซ้ำ และโดยที่นาย ก.

ได้ถูกดำเนินการทางวินัยในกรณีกระทำผิดวินัยซึ่งผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาสั่งชุดีเรื่อง
ก่อนวันที่ 9 มิถุนายน 2539 นาย ก. จึงไม่ต้องถูกดำเนินการทางวินัยในกรณีนั้น ๆ ค่อยไป
ตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
ภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ.2539

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และได้ส่งสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริง จำนวน
20 แผ่น คืนมาพร้อมนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

อคุล จันทรศักดิ์

(นายอคุล จันทรศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 1009.1/ล 1096

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

1 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง ทารื้อข้อกฎหมาย

เรียน ปลัดกระทรวงพาณิชย์

อ้างถึง หนังสือกระทรวงพาณิชย์ ด่วนที่สุด ที่ พณ 0202/3001 ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงพาณิชย์แจ้งว่า ปลัดกระทรวงพาณิชย์ได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนนาย ก. รองปลัดกระทรวง ระดับ 10 สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ ในเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีใช้อำนาจหน้าที่ในตำแหน่งปฏิบัติโดยมิชอบทำสัญญาขายยางพาราตามโครงการแทรกแซงตลาดยางพารา ระหว่างปี พ.ศ.2536-2537 กับบริษัท ไจเอ็นทีไทร์ จำกัด และบริษัท สาน์ เทรดลิง จำกัด ผลการพิจารณา ปลัดกระทรวงพาณิชย์เห็นควรลงโทษตัดเงินเดือน 5 % เป็นเวลา 1 เดือน แต่เนื่องจากนาย ก. ได้เกษียณอายุราชการไปแล้ว จึงให้งดโทษตัดเงินเดือนดังกล่าว และขอหารือปัญหาข้อกฎหมายว่า กรณีดำเนินการทางวินัยดังกล่าวข้างต้น จะต้องรายงาน ก.พ. หรือ อ.ก.พ.กระทรวงพาณิชย์ และการที่จะพิจารณาว่าปลัดกระทรวงพาณิชย์ใช้อำนาจดำเนินการทางวินัยในฐานะปลัดกระทรวงหรืออธิบดีตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539 พิจารณาจากหลักเกณฑ์ใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่จะพิจารณาว่าปลัดกระทรวงใช้อำนาจในฐานะอธิบดี หรือฐานะปลัดกระทรวง พิจารณาจากหลักเกณฑ์ใด นั้น เห็นว่า ในกรณีที่ปลัดกระทรวงใดได้ใช้อำนาจดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 102 ประกอบกับมาตรา 52 (2) หรือ (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หรืออาศัยอำนาจตามมาตรา 104 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 เพื่อดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา 102

วรรคสาม หรือส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.พิจารณามีมติตามมาตรา 104 วรรคสอง (1) หรือ (2) แล้วแต่กรณี หรือปลัดกระทรวงดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญทุกระดับ ในสังกัดกรม ซึ่งมีใช้สำนักงานปลัดกระทรวงในกระทรวงนั้น โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ประกอบมาตรา 21 (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 และที่แก้ไขเพิ่มเติม การดำเนินการของปลัดกระทรวงดังกล่าว เป็นการกระทำในฐานะปลัดกระทรวง กรณีจึงต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง ก.พ. ตามข้อ 11 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539

* ส่วนกรณีที่ปลัดกระทรวงได้ใช้อำนาจดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวง โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 102 ประกอบกับมาตรา 52 (5) หรือ (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หรือปลัดกระทรวงได้ใช้อำนาจดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวง โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ประกอบมาตรา 21 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 และที่แก้ไขเพิ่มเติม การดำเนินการของปลัดกระทรวงดังกล่าว เป็นการกระทำในฐานะอธิบดี กรณีจึงต้องรายงานการดำเนินการทางวินัย ไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ตามข้อ 14 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539

สำหรับเรื่องนี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ปลัดกระทรวงพาณิชย์ได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนนาย ก. รองปลัดกระทรวงพาณิชย์ ข้าราชการพลเรือนสามัญระดับ 10 ในเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 102 ประกอบมาตรา 52 (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 กรณีจึงเป็นการกระทำในฐานะปลัดกระทรวง ซึ่งต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยนาย ก. ไปยัง ก.พ. ตามข้อ 11 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2539

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

บุญปลุก ชายเกตุ

(นาย ก.บุญปลุก ชายเกตุ)

รองเลขาธิการ ก.พ.

รักษาราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.2/565

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

30 ตุลาคม 2541

เรื่อง การขอออกคำสั่งให้ออกจากราชการกรณีถูกศาลพิพากษาให้จำคุก

เรียน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

อ้างถึง หนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค 0527.3/91 ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2541

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/1209 ลงวันที่ 11 มีนาคม 2536
2. เอกสารประกอบการพิจารณา จำนวน 49 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมบัญชีกลางได้หารือว่านาย ก. เจ้าหน้าที่ธุรการ 4 ศูนย์สร้างทางสงขลา สำนักก่อสร้างทางที่ 5 กรมทางหลวง ขณะดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรการ 3 สำนักงานทางหลวงที่ 15 (สงขลา) ถูกสำนักงานทางหลวงที่ 15 ลงโทษตัดเงินเดือน 10 % เป็นเวลา 1 เดือน กรณีมีหน้าที่ในการออกบัตรชั่งน้ำหนัก ได้ร่วมกับนาย ข. ลูกจ้างประจำทำการตรวจชั่งน้ำหนักรถยนต์บรรทุกของนาย ไข่ดำ อีกครั้ง ตามที่มีการร้องขอจากผู้ขับขี่ที่ถูกจับข้อหาขับรถบรรทุกน้ำหนักเกินอัตราที่กำหนดแล้วมอบหมายให้นาย ข. ออกบัตรชั่งน้ำหนักแทนโดยนาย ก. ได้ตรวจสอบบัตรชั่งน้ำหนักดังกล่าวแล้ว แต่ไม่ทักท้วงถึงความไม่ถูกต้องของบัตรชั่งน้ำหนักที่ออกเลขที่ และวันที่เข้าช้อนกับบัตรชั่งน้ำหนักที่ออกให้ในครั้งแรก จึงเป็นการยอมรับในความไม่ถูกต้องของข้อความในบัตรชั่งน้ำหนักฉบับใหม่ ซึ่งนาย ก. ได้ถูกดำเนินคดีอาญาในกรณีนี้ด้วย ต่อมาศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกผู้นี้ 1 ปี 6 เดือน และกรมทางหลวงได้มีคำสั่งให้ออกจากราชการ เพราะเป็นผู้ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 30 (10) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 กรมบัญชีกลางจึงหารือไปยัง ก.พ. ว่าการที่นาย ก. ถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกในความผิดอาญานั้น คำสั่งที่ถูกต้องควรเป็นคำสั่งไล่ออกจากราชการฐานผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีเช่นนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาตอบข้อหารือไว้ว่า การที่ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยได้ถูกลงโทษทางวินัยแล้ว ต่อมา ศาลได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้นั้นในกรณีเดียวกันอีก ผู้บังคับบัญชาก็ไม่อาจสั่งลงโทษหรือเพิ่มโทษผู้ถูกกล่าวหา นั้นได้ เนื่องจากจะเป็นการดำเนินการซ้ำ แต่การที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก บ่อมถือว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปสำหรับการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามมาตรา 30 (10) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ผู้บังคับบัญชา จึงต้องสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพราะเหตุเป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปดังกล่าว

สำหรับกรณีนี้ การที่กรมทางหลวงมีคำสั่งให้นาย ก. ออกจากราชการ เพราะขาดคุณสมบัติตามมาตรา 30 (10) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จึงเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งสำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/ป 209 ลงวันที่ 11 มีนาคม 2536 มาเพื่อประกอบการพิจารณา และ ส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องจำนวน 49 แผ่น คืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.3/3

สำนักงาน ก.พ.
ถนนพิษณุโลก กท 10300

8 มกราคม 2544

เรื่อง หารืออำนาจการดำเนินการทางวินัย

เรียน ผู้อำนวยการกองราชการส่วนตำบล กรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกองราชการส่วนตำบล กรมการปกครอง ที่ มท 0318/1729

ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง กองราชการส่วนตำบล กรมการปกครอง ได้หารือปัญหาอำนาจการดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชาตามพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานส่วนตำบล พ.ศ.2539 ว่า

1. นายอำเภอจะอาศัยอำนาจหน้าที่ของอธิบดีตามมาตรา 6 แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานส่วนตำบล พ.ศ.2529 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยพนักงานส่วนตำบลตามมาตรา 52 (6) และมาตรา 102 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 โดยไม่ต้องแจ้งประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลให้ดำเนินการทางวินัยแก่พนักงานส่วนตำบลก่อน ตามมาตรา 13 แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานส่วนตำบล พ.ศ.2539 ได้หรือไม่
2. กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรีมีหนังสือให้นายอำเภอแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยพนักงานส่วนตำบล นายอำเภอแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้หรือไม่ และ
3. กรณีที่นายอำเภอแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยพนักงานส่วนตำบลตามข้อ 1. เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอรายงานการสอบสวน โดยมีความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยและควรได้รับโทษทางวินัย หากนายอำเภอแต่งตั้งพิจารณาและเห็นชอบตามที่คณะกรรมการสอบสวนเสนอ นายอำเภอแต่งตั้งโทษพนักงานส่วนตำบลหรือส่งเรื่องให้ อ.ก.ท.จังหวัดสระบุรีพิจารณาได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามกรณีหารือนี้เป็นปัญหาของพนักงานส่วนตำบล สำนักงาน ก.พ. จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะพิจารณาให้ความเห็นได้ อย่างไรก็ตาม ในส่วนของข้าราชการพลเรือนสามัญนั้น การดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชา

ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งผู้มีอำนาจดังกล่าวสามารถมอบอำนาจการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้อื่นปฏิบัติราชการแทนได้ โดยจะต้องเป็นการมอบอำนาจที่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อผลการสอบสวนได้ความว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรืออย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวย่อมมีอำนาจในการดำเนินการสั่งลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตามมาตรา 103 หรือส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัดพิจารณาตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติฉบับที่กล่าวถึงข้างต้น แล้วแต่กรณีต่อไป ซึ่งในส่วนของคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในราชการบริหารส่วนภูมิภาคนั้น นอกจากผู้ว่าราชการจังหวัดผู้บังคับบัญชาจะมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว อธิบดีในฐานะผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญในสังกัดก็มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนด้วย ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 102 วรรคสาม ประกอบมาตรา 52 (6) และ (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อคูล จันทรสักดิ์

(นายอคูล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
เลขาธิการ อ.ก.พ.วิสามัญเกี่ยวกับการรักษาระบบคุณธรรม

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานพิทักษ์ระบบคุณธรรม

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ด่วนมาก

ที่ นร 0709.1/178

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

24 พฤษภาคม 2543

เรื่อง ทหารหรือเรื่องการสอบสวนทางวินัยนาย ก.

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดอุตรดิตถ์

อ้างถึง หนังสือสาลากลางจังหวัดอุตรดิตถ์ ด่วนมาก ที่ อต 0017.3/7826

ลงวันที่ 2 พฤษภาคม 2543

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดอุตรดิตถ์ได้ทหารหรือเกี่ยวกับการลงโทษนาย ก. เกษตรอำเภอพิชัย ซึ่งได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการตามโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิต เกษียณก่อนกำหนด ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2542 ต่อมาวันที่ 5 ตุลาคม 2542 จังหวัดอุตรดิตถ์ ได้มีคำสั่งที่ 2786/2542 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนาย ก.กรณีบกพร่องในการลงนาม รับรองปริมาณข้าวเปลือก ต่อมาวันที่ 9 มีนาคม 2543 คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ได้สอบสวนแล้วเสร็จและสรุปผลการสอบสวนว่านาย ก.บกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่แต่ไม่เกิดความเสียหายแก่ราชการ เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ควรลงโทษตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 3 เดือน จังหวัดอุตรดิตถ์ จึงทหารไปยังสำนักงาน ก.พ.ว่า

1. กรณีนาย ก.ได้เข้าโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิต หากมีการ ลงโทษทางวินัย จะมีผลเกี่ยวข้องกับกรเข้าโครงการดังกล่าวหรือไม่

2. การที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเสนอให้มีการลงโทษตัดเงินเดือน โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2542 จะเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ หากไม่สามารถทำได้ จังหวัดจะต้อง ดำเนินการอย่างไรเพื่อให้ถูกต้อง นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้ว ขอเรียนว่าข้อเท็จจริงตามเอกสารที่จังหวัด
อุตรดิตถ์ส่งไปประกอบการพิจารณา ไม่ปรากฏว่านาย ก.มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย
อย่างร้ายแรงอยู่ก่อนได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ โดยรายงานการสอบสวนข้อเท็จจริง
ลงวันที่ 23 กรกฎาคม 2542 คณะกรรมการไม่ได้กล่าวพาดพิงไปถึงนาย ก.ว่ามีพฤติกรรมที่มี
มูลเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่สมควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ตาม
มาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และในชั้นที่จังหวัด
อุตรดิตถ์ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนาย ก.ตามคำสั่งที่ 2786/2542
ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2542ก็ไม่ได้ระบุว่า นาย ก.ได้กระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงอย่างไร
ตลอดจนรายงานการสอบสวนทางวินัยคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่านาย ก.กระทำผิดวินัยไม่
ร้ายแรง ควรลงโทษตัดเงินเดือนเท่านั้น เมื่อเป็นดังนี้ ผู้บังคับบัญชาจึงไม่สามารถสั่งลงโทษ
ทางวินัยย้อนหลังได้ เพราะมิได้เป็นไปตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. 2535 จังหวัดอุตรดิตถ์จะต้องสั่งยุติเรื่อง เมื่อไม่สามารถสั่งลงโทษทางวินัยแก่
นาย ก.ได้ กรณีจึงไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิประโยชน์ที่นาย ก.ได้รับไปตามโครงการเปลี่ยน
เส้นทางชีวิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) อตุล จันทรสักดิ์

(นายอตุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/210

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

19 มิถุนายน 2543

เรื่อง ทหารเรือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ลับ ที่ กษ 0703/194 ลงวันที่ 19 เมษายน 2543

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมป่าไม้แจ้งข้อเท็จจริงว่า สำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานีได้มีคำสั่งที่ 895/2540 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2540 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง กรณีเกษตรกรผู้เข้าร่วมโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ประจำปี 2537-2539 บางรายในท้องที่อำเภอขุนหาญ และอำเภอสรินทร จังหวัดอุบลราชธานี ดำเนินการปลูกป่าไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการ และได้รายงานผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง โดยชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ข้าราชการผู้เกี่ยวข้องรวมทั้งนาย ก.ป่าไม้จังหวัดอุบลราชธานี และนาง ข. เจ้าหน้าที่ธุรการ 3 สำนักงานป่าไม้จังหวัดอุบลราชธานี ให้กรมป่าไม้ทราบ ซึ่งกรมป่าไม้พิจารณาแล้ว เห็นว่ากรณีมีปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยบุคคลทั้งสองจึงได้หารือไปยัง ก.พ. ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. กรณีของนาย ก.ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ชี้มูลความผิดทางวินัยว่า เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งป่าไม้จังหวัดอุบลราชธานีได้ดำเนินการเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 ในท้องที่อำเภอสรินทร จังหวัดอุบลราชธานีโดยมิชอบด้วยระเบียบของทางราชการนั้น โดยที่นาย ก.ได้เกษียณอายุราชการไปตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2540 แล้ว ก่อนที่สำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานีจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ตามคำสั่งสำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานี ที่ 895/2540 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2540 และก่อนที่สำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานีจะรายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริง

ข้างต้นให้กรมป่าไม้ทราบและพิจารณาตามหนังสือสำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานี ถัด
 ค่วนมาก ที่ กษ 0717/14 ลงวันที่ 29 กันยายน 2541 และปรากฏว่านาย ก. ได้เคยถูก
 กรมป่าไม้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งป่าไม้จังหวัด
 อุบลราชธานี ในกรณีดำเนินการเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 โดย
 มิชอบด้วยระเบียบของทางราชการ กล่าวคือได้ลงนามส่งจ่ายเงินค่าปลูกป่าในเช็คโดยไม่ขีดฆ่า
 หรือผู้ถือออก ในท้องที่อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี และดำเนินการตั้งฎีกาเบิกจ่ายเงิน
 โครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 โดยไม่มีเอกสารประกอบการเบิกจ่ายให้ถูกต้อง
 ตามระเบียบ ในท้องที่เกษตรกรอำเภอเขมราฐ อำเภอศรีเมืองใหม่ อำเภอเดชอุดม และ
 กิ่งอำเภอนาเขี้ยว จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีชอบด้วยระเบียบของทางราชการ ทำให้เกิด
 ความเสียหายแก่ทางราชการ ตามคำสั่งกรมป่าไม้ ที่ 1412/2540 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2540
 ซึ่ง อ.ก.พ.กรมป่าไม้ได้พิจารณาแล้ว มีมติให้ลงโทษปลดนาย ก. ออกจากราชการ ตาม
 มาตรา 85 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่เนื่อง
 จากนาย ก. เป็นข้าราชการระดับ 8 กรมป่าไม้จึงส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงเกษตรและ
 สหกรณ์ พิจารณาต่อไป ตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
 พ.ศ. 2535 ซึ่งกรมป่าไม้เห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นปัญหาทางกฎหมายว่ากรมป่าไม้จะยัง
 ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนาย ก. ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติ
 ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ตามพฤติกรรมการที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง
 ชี้มูลความผิดในประเด็นดังกล่าวนี้ได้อีกหรือไม่ เพียงใด จึงหารือไปยัง ก.พ. นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ตามคำสั่งสำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานี
 ที่ 895/2540 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2540 ซึ่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงนั้น
 เป็นการสอบสวนหาตัวผู้กระทำผิดวินัยและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินการเบิกจ่ายเงิน
 โครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 ท้องที่อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี
 โดยมิชอบด้วยระเบียบของทางราชการ เพื่อสำนักงานป่าไม้เขตอุบลราชธานีจะได้พิจารณา
 ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป เมื่อการสอบสวนแล้วเสร็จ คณะกรรมการสอบสวน
 ข้อเท็จจริงได้ชี้มูลความผิดว่านาย ก. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สำนักงานป่าไม้เขต

อุบลราชธานี จึงได้รายงานผลการสอบสวนให้กรมป่าไม้ทราบ แต่เป็นการรายงานหลังจากที่นาย ก. เกษียณอายุราชการแล้ว กรณีจึงไม่เข้าเงื่อนไขของการกล่าวหาเป็นหนังสือว่า นาย ก. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนออกจากราชการ ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กรณีนี้กรมป่าไม้จึงไม่สามารถที่จะสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่นาย ก. ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งมูลความคิดได้

สำหรับการดำเนินการทางวินัยตามคำสั่งกรมป่าไม้ที่ 1412/2540 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2540 นั้น เป็นคนละกรณีกับที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งมูล และเป็นกรณีที่มีการกล่าวหาว่านาย ก. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนออกจากราชการ ดังนั้นการดำเนินการทางวินัยในส่วนดังกล่าวจึงยังคงดำเนินการต่อไปได้ ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

2. กรณีของนาง ข. ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ซึ่งมูลความคิดทางวินัยว่า ดำเนินการเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 ในท้องที่อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีชอบด้วยระเบียบของทางราชการ นั้นปรากฏว่านาง ข. ได้เคยถูกกรมป่าไม้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ขณะดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรการ 3 สำนักงานป่าไม้จังหวัดอุบลราชธานี ในกรณีดำเนินการเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 โดยมีชอบด้วยระเบียบของทางราชการกล่าวคือได้เขียนเช็คส่งจ่ายเงินค่าปลูกป่าให้แก่เกษตรกร โดยไม่ขีดฆ่าหรือผู้ถือออก ในท้องที่อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี และดำเนินการตั้งฎีกาเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 โดยไม่มีเอกสารประกอบการเบิกจ่ายให้ถูกต้องครบถ้วนตามระเบียบในท้องที่อำเภอเขมราฐ อำเภอศรีเมืองใหม่ อำเภอเดชอุดม และกิ่งอำเภอนาเขียว จังหวัดอุบลราชธานี โดยไม่ชอบด้วยระเบียบของทางราชการ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการตามคำสั่งกรมป่าไม้ที่ 1412/2540 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2540 ซึ่ง อ.ก.พ.กรมป่าไม้ได้พิจารณาแล้วมีมติให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนนาง ข. 1 ขั้น ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และกรมป่าไม้ได้มีคำสั่งที่ 923/2542 ลงวันที่ 2 มิถุนายน 2542 สั่งลงโทษนาง ข. แล้ว กรมป่าไม้เห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นปัญหาทางกฎหมายว่า กรมป่าไม้จะยังดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่นาง ข. ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ตามพฤติกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งมูลความผิดในประเด็นดังกล่าวนี้ได้อีกหรือไม่ เพียงใด จึงหารือไปยัง ก.พ. นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า การซึ่งมูลความผิดทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าว เป็นคนละกรณีกับเรื่องที่กรมป่าไม้ได้เคยมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนาง ข. ไปแล้ว กล่าวคือ การซึ่งมูลความผิดทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเป็นเรื่องการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในการดำเนินการเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี พ.ศ. 2539 ในท้องที่อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีชอบด้วยระเบียบของทางราชการ เกี่ยวกับการเขียนเช็คสั่งจ่ายเงินค่าปลูกป่าให้แก่เกษตรกร โดยไม่ขีดฆ่าคำว่า “หรือผู้ถือ” ออก แล้วมอบเช็คให้แก่ผู้รับมอบอำนาจไป ส่วนเรื่องที่กรมป่าไม้ได้เคยสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาง ข. ตามคำสั่งที่ 1412/2540 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2540 นั้นเป็นการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องการดำเนินการเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 โดยมีชอบด้วยระเบียบของทางราชการเกี่ยวกับการเขียนเช็คสั่งจ่ายเงินค่าปลูกป่าให้แก่เกษตรกร โดยไม่ขีดฆ่า “หรือผู้ถือ” ออก ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ในท้องที่อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี และดำเนินการตั้งฎีกาเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ปี 2539 โดยไม่มีเอกสารประกอบการเบิกจ่ายให้ถูกต้องครบถ้วนตามระเบียบ ในท้องที่อำเภอเขมราฐ อำเภอศรีเมืองใหม่ อำเภอเดชอุดมและกิ่งอำเภอนาเย็บ จังหวัดอุบลราชธานี โดยไม่ชอบด้วยระเบียบของทางราชการ ดังนั้นเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า พฤติการณ์ของนาง ข. ในเรื่องที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งมูลเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นกรณีที่กรมป่าไม้ยังไม่ได้ดำเนินการทางวินัยแก่นาง ข. อธิบดีกรมป่าไม้จึงมีอำนาจตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่จะ

สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่นาง ข. ต่อไปได้ กรณีไม่เป็นการดำเนินการซ้ำ
ในเรื่องเดียวกันแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) อคุล จันทรสักดิ์

(นายอคุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/335

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

31 ตุลาคม 2544

เรื่อง ทารือมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

เรียน อธิบดีกรมการศึกษานอกโรงเรียน

อ้างถึง หนังสือกรมการศึกษานอกโรงเรียน ที่ ศช 0403/3403 ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2543

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการศึกษานอกโรงเรียนได้หารือปัญหาข้อกฎหมาย ซึ่งสืบเนื่องจากการที่ ก.พ.ตอบข้อหารือของกรมส่งเสริมการเกษตรเกี่ยวกับมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/ป 1494 ลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2539 รวม 2 ประการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียน ดังนี้

1. ตามปัญหาที่หารือว่า ข้อ 2 ของหนังสือสำนักงาน ก.พ.ดังกล่าวที่ว่า ก.พ.พิจารณาเห็นว่า คณะกรรมการ ป.ป.ป.มีหน้าที่ในการสืบสวนและสอบสวนเพื่อทราบข้อเท็จจริงเมื่อมีผู้กล่าวหาหรือเรียน หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐทุจริตหรือประพฤติมิชอบในวงราชการ และสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินมีหน้าที่ตรวจสอบการรับจ่าย การเก็บรักษาและการใช้จ่ายเงิน และทรัพย์สินของหน่วยรับตรวจ ดังนั้น เมื่อมีการกล่าวหาเป็นหนังสือว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีพฤติการณ์อันพึงเห็นได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือต่อสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินอยู่ก่อนที่ผู้นั้นจะออกจากราชการ แม้คณะกรรมการ ป.ป.ป.หรือสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินจะแจ้งให้ผู้นั้นกลับบัญชีทราบภายหลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการไปแล้วก็ตาม ผู้นั้นกลับบัญชีผู้มีอำนาจตามกฎหมายก็สามารถดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นต่อไปได้ นั้น การกล่าวหาเป็นหนังสือดังกล่าวจำเป็นต้องเป็นเรื่องกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น หรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า บทบัญญัติมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้กำหนดกรณีที่จะกล่าวหาเป็นหนังสือไว้ว่า ต้องเป็นกรณีที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งหมายถึงกรณีกระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่

เข้าลักษณะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่บัญญัติไว้ในหมวดวินัยและการรักษาวินัย
 ดังนั้น การกล่าวหาเป็นหนังสือว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีพฤติการณ์อันพึงเห็นได้ว่าเป็น
 เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือต่อสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน
 ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงไม่จำเป็นต้องเป็นกรณีทุจริตต่อหน้าที่
 ราชการเท่านั้น หากกล่าวหาเป็นหนังสือว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีอื่น
 แม้จะอยู่นอกเหนือหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน
 ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจของข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกกล่าวหาก็สามารถที่จะดำเนินการ
 ตามนัยมาตราดังกล่าวได้

2. ตามปัญหาที่หาหรือว่า กรณีที่มีการกล่าวหาเป็นหนังสือว่าข้าราชการต่างสังกัด
 (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และกรมการศึกษานอกโรงเรียน) กระทำ
 ผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกัน (รวมทั้งกรณีทุจริตต่อหน้าที่) ต่อผู้บังคับบัญชาสังกัดสำนักงาน
 คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และผู้บังคับบัญชาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
 การประถมศึกษาแห่งชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วปรากฏว่า กรณีมีมูล
 ที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการทั้งสองสังกัดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกัน และได้มีการ
 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
 การประถมศึกษาแห่งชาติแล้ว จึงแจ้งเรื่องดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาสังกัดกรมการศึกษานอก
 โรงเรียนทราบภายหลัง โดยผู้บังคับบัญชาสังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียนไม่ทราบเรื่อง
 มาก่อน จึงได้อนุญาตให้ข้าราชการสังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียนลาออกจากราชการ ไป
 ตามโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิตเกษียณก่อนกำหนด ดังนี้ ผู้บังคับบัญชาสังกัดกรมการศึกษานอก
 โรงเรียนจะสามารถดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการในสังกัดเหมือนมิได้
 ลาออกจากราชการได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ปัญหาข้อนี้เป็นกรณีที่จะต้องพิจารณาตามนัยมาตรา
 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งบัญญัติว่า “ข้าราชการ
 พลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความ
 ผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น ฯลฯ
 ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า หรือมาตรา 104 วรรคสาม

แล้วแต่กรณี มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ เว้นแต่กรณีที่ผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า ผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะต้องลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ก็ให้คงโทษเสียได้" จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์สำคัญประการหนึ่งคือ การกล่าวหาเป็นหนังสือว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น แต่จากข้อเท็จจริงตามที่หารือปรากฏว่า เป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ดังนั้นการกล่าวหาดังกล่าวจึงมีผลเฉพาะข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติเท่านั้น ไม่มีผลตามกฎหมายให้เป็นการกล่าวหาข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียนที่ร่วมกระทำผิดด้วยแต่อย่างใด และเมื่อสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติแจ้งเรื่องการร้องเรียนดังกล่าวไปยังกรมการศึกษานอกโรงเรียน ก็ปรากฏว่าเป็นเวลาหลังจากที่ข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียนผู้ถูกกล่าวหาว่าร่วมกระทำผิดด้วยนั้นได้ออกจากราชการไปแล้ว กรณีจึงไม่เข้าเงื่อนไขตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาสังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียนจึงไม่สามารถดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในสังกัดผู้นั้นต่อไปได้

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) อุดล จันทศักดิ์

(นายอุดล จันทศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/335

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

31 ตุลาคม 2544

เรื่อง หารือมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

เรียน อธิบดีกรมการศึกษานอกโรงเรียน

อ้างถึง หนังสือกรมการศึกษานอกโรงเรียน ที่ สร 0403/3403 ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2543

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการศึกษานอกโรงเรียนได้หารือปัญหาข้อกฎหมาย ซึ่งสืบเนื่องจากการที่ ก.พ.คอบข้อหารือของกรมส่งเสริมการเกษตรเกี่ยวกับมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.2/ป 1494 ลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2539 รวม 2 ประการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียน ดังนี้

1. ตามปัญหาที่หารือว่า ข้อ 2 ของหนังสือสำนักงาน ก.พ.ดังกล่าวที่ว่า ก.พ.พิจารณาเห็นว่า คณะกรรมการ ป.ป.ป.มีหน้าที่ในการสืบสวนและสอบสวนเพื่อทราบข้อเท็จจริงเมื่อมีผู้กล่าวหาหรือเรียน หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐทุจริตหรือประพฤติมิชอบในวงราชการ และสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินมีหน้าที่ตรวจสอบการรับจ่าย การเก็บรักษาและการใช้จ่ายเงิน และทรัพย์สินของหน่วยรับตรวจ ดังนั้น เมื่อมีการกล่าวหาเป็นหนังสือว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีพฤติการณ์อันพึงเห็นได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือต่อสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินอยู่ก่อนที่ผู้นั้นจะออกจากราชการ แม้คณะกรรมการ ป.ป.ป.หรือสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินจะแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบภายหลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการไปแล้วก็ตาม ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจตามกฎหมายก็สามารถดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นต่อไปได้ นั้น การกล่าวหาเป็นหนังสือดังกล่าวจำเป็นต้องเป็นเรื่องกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น หรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า บทบัญญัติมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้กำหนดกรณีที่จะกล่าวหาเป็นหนังสือไว้ว่า ต้องเป็นกรณีที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งหมายถึงกรณีกระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่

เข้าลักษณะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่บัญญัติไว้ในหมวดวินัยและการรักษาวินัย
 ดังนั้น การกล่าวหาเป็นหนังสือว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีพฤติการณ์อันพึงเห็นได้ว่าเป็น
 ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือต่อสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน
 ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงไม่จำเป็นต้องเป็นกรณีทุจริตต่อหน้าที่
 ราชการเท่านั้น หากกล่าวหาเป็นหนังสือว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีอื่น
 แม้จะอยู่นอกเหนือหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน
 ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจของข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกกล่าวหาก็สามารถที่จะดำเนินการ
 ตามนัยมาตราดังกล่าวได้

2. ตามปัญหาที่หารือว่า กรณีที่มีการกล่าวหาเป็นหนังสือว่าข้าราชการต่างสังกัด
 (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และกรมการศึกษานอกโรงเรียน) กระทำ
 ผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกัน (รวมทั้งกรณีทุจริตต่อหน้าที่) ต่อผู้บังคับบัญชาสังกัดสำนักงาน
 คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และผู้บังคับบัญชาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
 การประถมศึกษาแห่งชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วปรากฏว่า กรณีมีมูล
 ที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการทั้งสองสังกัดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกัน และได้มีการ
 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
 การประถมศึกษาแห่งชาติแล้ว จึงแจ้งเรื่องดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาสังกัดกรมการศึกษานอก
 โรงเรียนทราบภายหลัง โดยผู้บังคับบัญชาสังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียนไม่ทราบเรื่อง
 มาก่อน จึงได้อนุญาตให้ข้าราชการสังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียนลาออกจากราชการไป
 ตามโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิตเกษียณก่อนกำหนด ดังนี้ ผู้บังคับบัญชาสังกัดกรมการศึกษานอก
 โรงเรียนจะสามารถดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการในสังกัดเหมือนมิได้
 ลาออกจากราชการได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ปัญหาข้อนี้เป็นกรณีที่จะต้องพิจารณาตามนัยมาตรา
 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งบัญญัติว่า “ข้าราชการ
 พลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความ
 ผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น ฯลฯ
 ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า หรือมาตรา 104 วรรคสาม

แล้วแต่กรณี มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ เว้นแต่กรณีที่ผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า ผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะต้องลงโทษภาคทัณฑ์ ดัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ก็ให้คงโทษเสียได้” จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์สำคัญประการหนึ่งคือ การกล่าวหาเป็นหนังสือว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น แต่จากข้อเท็จจริงตามที่หารือปรากฏว่า เป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ดังนั้นการกล่าวหาดังกล่าวจึงมีผลเฉพาะข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติเท่านั้น ไม่มีผลตามกฎหมายให้เป็นการกล่าวหาข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียนที่ร่วมกระทำผิดด้วยแต่อย่างใด และเมื่อสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติแจ้งเรื่องการร้องเรียนดังกล่าวไปยังกรมการศึกษานอกโรงเรียน ก็ปรากฏว่าเป็นเวลาหลังจากที่ข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียนผู้ถูกกล่าวหาว่าร่วมกระทำผิดด้วยนั้นได้ออกจากราชการไปแล้ว กรณีจึงไม่เข้าเงื่อนไขตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาสังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียนจึงไม่สามารถดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในสังกัดผู้นั้นต่อไปได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) อุดล จันทรสักดิ์

(นายอุดล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

14 พฤศจิกายน 2544

เรื่อง การร้องปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ค่วนมาก ที่ สช 0203/72/26084

ลงวันที่ 15 ธันวาคม 2543

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขหาถือว่า เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2541 สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ 5 จังหวัดอุบลราชธานี ได้มีหนังสือแจ้งให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษทราบว่าได้ทำการตรวจสอบการเงินและบัญชี สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษ ประจำปีงบประมาณ 2540 เพียงวันที่ 31 มีนาคม 2540 แล้ว พบว่ามีการเบิกจ่ายเงินไม่ถูกต้องตามระเบียบหลายรายการ เป็นเหตุให้เงินขาดบัญชีจำนวน 45,861 บาท และให้เรียกเงินจากเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบนำเข้าบัญชีเงินสด โดยเร็วพร้อมทั้งแต่งตั้งกรรมการสอบสวน หากพบว่าเป็นการทุจริต ให้ดำเนินการตามกฎหมายโดยด่วน แต่ปรากฏว่าในเรื่องเดียวกันนี้ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษมีคำสั่งที่ 216/2540 ลงวันที่ 16 ธันวาคม 2540 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่นาง ก. เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี 5 และมีคำสั่งที่ 1431/2541 ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2541 ส่งโทษลดขั้นเงินเดือนนาง ก. 1 ขั้นฐาน ไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอดทนเอาใจใส่ รมักระวังประโยชน์ของทางราชการ และไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา 82 วรรคหนึ่ง มาตรา 84 วรรคหนึ่ง และมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 อีกทั้งได้รายงานการลงโทษให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขพิจารณาดำเนินการไปก่อนแล้ว ต่อมานาง ก. ขอลาออกจากราชการและได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการตามคำสั่งจังหวัดศรีสะเกษ ที่ 2326/2541 ลงวันที่ 7 กันยายน 2541 โดยมีผลตั้งแต่วันที่ 2 ตุลาคม 2541 หลังจากนั้นเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2542 สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ 5 จังหวัดอุบลราชธานี ได้รายงานสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษว่า จากการตรวจสอบบัญชีของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษประจำปี พ.ศ. 2540 เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2540 พบว่านาง ก. มีพฤติการณ์น่าเชื่อว่า กระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวกรณีจะถือว่านาง ก. มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นการกระทำที่พึงเห็น
ได้ว่าเป็นความผิดวินัยร้ายแรงก่อนที่จะลาออกจากราชการตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า การกล่าวหาข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำหรือ
ละเว้นการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 นั้น การกล่าวหาจะต้องระบุโดยชัดแจ้งถึงพฤติการณ์แห่ง
การกระทำหรือละเว้นการกระทำใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และต้องระบุด้วยว่า
ข้าราชการผู้ใดเป็นผู้กระทำหรือละเว้นการกระทำการเช่นนั้น ดังนั้น หนังสือสำนักงานตรวจเงิน
แผ่นดินภูมิภาคที่ 5 จังหวัดอุบลราชธานี ลงวันที่ 5 มิถุนายน 2541 ซึ่งรายงานผลการตรวจบัญชี
ของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษว่า เงินขาดบัญชี จำนวน 45,861 บาท และขอให้
สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดศรีสะเกษแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หากพบว่าเป็นการทุจริต
ให้ดำเนินการตามกฎหมายโดยด่วน โดยไม่ได้ระบุว่าเงินขาดบัญชีดังกล่าวอยู่ในความรับผิดชอบ
ของเจ้าหน้าที่ผู้ใด จึงยังถือไม่ได้ว่าเป็นการกล่าวหาว่านาง ก. มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้น
การกระทำใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนออกจากราชการ
ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) บุญปลุก ชายเกตุ

(นายบุญปลุก ชายเกตุ)

รองเลขาธิการ ก.พ.

รักษาการในตำแหน่งเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677 โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.2/240

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กท 10300

25 มีนาคม 2542

เรื่อง ทหารเรือข้าราชการครูละทิ้งหน้าที่ราชการ

เรียน เลขาธิการ ก.ค.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ก.ค. ที่ ศธ 1306/991 ลงวันที่ 4 มีนาคม 2542

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0711/ล 567

ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2530 จำนวน 3 ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงาน ก.ค. ได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยรายนาง ก ข้าราชการครู ตำแหน่งอาจารย์ 2 โรงเรียนบ้านหนองแหน สำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอคูคต สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคาม โดยมีข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2540 โรงเรียนบ้านหนองแหนได้รายงานเหตุการณ์ขาดราชการของนาง ก ตั้งแต่วันที่ 16 มิถุนายน 2540 ถึงวันที่ 1 กรกฎาคม 2540 ไปยังสำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอคูคต ระหว่างที่โรงเรียนบ้านหนองแหนและสำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอคูคต ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าวนี้ นาง ก ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการและสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคามพิจารณาแล้วส่งอนุญาตให้นาง ก ลาออกจากราชการได้ ตั้งแต่วันที่ 9 กรกฎาคม 2540 เป็นต้นไป ต่อมาเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2540 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคามได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาง ก ในกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และสั่งลงโทษไล่นาง ก ออกจากราชการในกรณีดังกล่าว ตามมติ อ.ก.ค.จังหวัดมหาสารคาม สำนักงาน ก.ค. จึงหารือว่า การที่โรงเรียนบ้านหนองแหนรายงานการไม่มาปฏิบัติราชการ ไปยังสำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอคูคต เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2540 และการที่โรงเรียนบ้านหนองแหน สั่งตั้งกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง เป็นการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า การกล่าวหาที่จะสามารถดำเนินการตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้นั้น จะต้องเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือที่พึงเห็นได้ว่า ข้าราชการผู้ที่ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งตามเรื่องที่ว่าเรื่องนี้เมื่อพิจารณาหนังสือของโรงเรียนบ้านหนองแหน ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2540 แล้ว เห็นว่าสาระสำคัญของหนังสือดังกล่าว เป็นการรายงานแจ้งเหตุให้หัวหน้าการประถมศึกษากิ่งอำเภออุดรฯ ได้รับทราบ ว่า นาง ก ข้าราชการครูในสังกัด ได้ขาดราชการไปตั้งแต่วันที่ 16 มิถุนายน ถึงวันที่ 1 กรกฎาคม 2540 เป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันแล้ว เพื่อผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจจะได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป และโดยเหตุที่การขาดราชการของนาง ก ดังกล่าวเข้าลักษณะของการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร การรายงานเหตุการณ์ดังกล่าวจึงเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือโดยผู้บังคับบัญชา ว่านาง ก มีพฤติการณ์พึงเห็นได้ว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ส่วนการที่โรงเรียนบ้านหนองแหน โดยอาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านหนองแหน สั่งแต่งตั้งกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงหลังจากที่ได้รับรายงานการขาดราชการของนาง ก ไปยังหัวหน้าการประถมศึกษากิ่งอำเภออุดรฯ นั้น เป็นการดำเนินการตามคำสั่งของหัวหน้าการประถมศึกษากิ่งอำเภออุดรฯ เพื่อรวบรวมข้อเท็จจริงที่ปรากฏก่อนเสนอผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจดำเนินการต่อไป ซึ่งผลการสืบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวหาได้ทำให้เป็นการกล่าวหานาง ก ว่าได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องนี้ขึ้นมาใหม่แต่อย่างใด

อนึ่ง สำนักงาน ก.พ. ขอส่งภาพถ่ายหนังสือตอบข้อหารือของสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0711/ล 567 ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2530 มาเพื่อประกอบการพิจารณาเรื่องนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทศักดิ์

(นายอดุล จันทศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/200

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

18 กันยายน 2544

เรื่อง ทหารเรือเกี่ยวกับการจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ กรณีพนักงานทุจริตแล้วถึงแก่ความตาย
เรียน ผู้ว่าการการสื่อสารแห่งประเทศไทย

อ้างถึง หนังสือการสื่อสารแห่งประเทศไทย ที่ กสท.651 (วน.)/1047 ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้มีคำสั่งให้นาย ก.ตำแหน่ง นายไปรษณีย์ 6 ประจำที่ทำการไปรษณีย์แม่สรวย สำนักงานการสื่อสารไปรษณีย์เขต 5 ซึ่งถึงแก่ความตาย พ้นจากหน้าที่ โดยก่อนที่นาย ก. จะถึงแก่ความตาย ผู้บังคับบัญชาตรวจพบว่านาย ก. ได้กระทำการทุจริตเงินธนาคารของผู้ให้บริการ จำนวน 7 รายเป็นเงิน 27,900 บาท เงินค่าพัสดุไปรษณีย์เก็บเงินในประเทศ (พทง.) 4 รายการ เป็นเงิน 8,950 บาท นอกจากนี้เมื่อตรวจสอบหลักฐานการเงินแล้ว ยังพบเงินที่ทุจริตเพิ่มอีกจำนวน 44,240.68 บาท และระหว่างทำการตรวจสอบการเงินดังกล่าว นาย ก. ได้ละทิ้งหน้าที่ไปตั้งแต่วันที่ 4 ธันวาคม 2543 แล้วต่อมาได้ยิงตัวตาย ในวันที่ 8 ธันวาคม 2543 การสื่อสารแห่งประเทศไทยจึงหารือไปยัง ก.พ. ว่า

1. กรณีของนาย ก. ซึ่งถูกผู้บังคับบัญชาตรวจพบว่า กระทำการทุจริตแล้วได้ละทิ้งหน้าที่ไป และต่อมาได้ยิงตัวตาย จะถือว่าขณะเสียชีวิต นาย ก. เป็นผู้อยู่ระหว่างมีกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ อย่างไร
2. กรณีที่นาย ก. ถูกตรวจพบว่ากระทำการทุจริต และผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้รายงานผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัย จนมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และระหว่างนั้น นาย ก. ได้ยิงตัวตาย จะถือว่าได้มีการชี้มูลความผิดทางวินัยแล้วหรือไม่ อย่างไร

3. กรณีการสื่อสารแห่งประเทศไทยได้มีคำสั่งระงับให้งดจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพไว้เพื่อรอฟังผลการพิจารณาโทษทางวินัย เมื่อผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่านาย ก. ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง แต่นาย ก. ได้เสียชีวิตไป กรณีทางวินัยจึงยุติ ตามข้อบังคับการสื่อสารแห่งประเทศไทย การจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามคำสั่งดังกล่าว จะถือว่ากระทำได้โดยไม่ต้องรอผลการพิจารณาทางวินัยหรือไม่อย่างไร

4. ทายาทของนาย ก. จะใช้สิทธิอุทธรณ์ขอให้ลดหย่อนผ่อนโทษได้หรือไม่ อย่างไร

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า กรณีตามที่หารือเป็นปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย การจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และการอุทธรณ์ ของพนักงานการสื่อสารแห่งประเทศไทย สำนักงาน ก.พ. จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้ อย่างไรก็ตาม หากกรณีนี้เกิดขึ้นกับข้าราชการพลเรือนสามัญ มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน หรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือโดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณามาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ” ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงตามที่หารือปรากฏว่าผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้รายงานการทุจริตของข้าราชการผู้ได้บังคับบัญชาไปยังผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจในการดำเนินการทางวินัยแล้ว กรณีจึงต้องถือว่า การรายงานของผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือโดยผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น แม้นต่อมาข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นจะได้ออกจากราชการไปเพราะถึงแก่ความตาย กรณีก็ยังคงถือได้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นได้ถูกผู้บังคับบัญชากล่าวหาเป็นหนังสือ ซึ่งพึงเห็นได้ว่า

เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนออกจากราชการเช่นเดิม เพียงแต่การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถึงแก่ความตายไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะดำเนินการต่อไปได้ จึงต้องยุติเรื่องตามนัยมาตราดังกล่าว

สำหรับปัญหาการจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ซึ่งการสื่อสารแห่งประเทศไทย มีคำสั่งให้ส่งจ่ายไว้ เพื่อรอฟังผลการพิจารณาโทษทางวินัยนั้น ย่อมเป็นไปตามข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานการสื่อสารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว แต่หากเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และต่อมาได้ถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่ว่ากระทำผิดวินัยจะได้รับเงินบำเหน็จบำนาญหรือไม่ นั้น มาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 ได้บัญญัติว่า “ข้าราชการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนที่ได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่ว่ากระทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออก ปลดออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ ตามมาตรา 48” ดังนั้น การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญดังกล่าว จึงต้องรอการจ่ายไว้ก่อนจนกว่าการวินิจฉัยเรื่องที่มีการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้นจะปรากฏผล และเมื่อได้ผลประการใดแล้ว จึงดำเนินการตามบทบัญญัติดังกล่าวต่อไป

ส่วนปัญหาที่ว่า ทายาทของผู้เสียชีวิตซึ่งกระทำผิดวินัยจะใช้สิทธิอุทธรณ์ได้หรือไม่อย่างไร นั้น หากเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ เมื่อกรณีนี้ไม่มีการสั่งลงโทษ เพราะข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำผิดวินัยออกจากราชการเพราะตายแล้ว ประกอบกับกฎ ก.พ.ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ข้อ 3 กำหนดให้การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้ ดังนั้น ทายาทของผู้ตายจึงไม่มีเหตุที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์ตามมาตรา 124 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้นั้น มีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้” แต่อย่างไร

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.2/ป 80

สำนักงาน ก.พ.
ถนนพินธุโลก กท 10300

17 มีนาคม 2542

เรื่อง การร้องขอเพิ่มโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ปกปิต ที่ มท 0303/3047 ลงวันที่ 24 กรกฎาคม 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการปกครองหาหรือปัญหาการร้องเพิ่มโทษนาย ก. เจ้าหน้าที่ปกครอง 3 ที่ทำการปกครองอำเภอท่าหลวง จังหวัดลพบุรี ซึ่งถูกนายอำเภอท่าหลวง สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ กรณีขาดราชการระหว่างวันที่ 31 กรกฎาคม ถึงวันที่ 6 สิงหาคม 2539 และจังหวัดลพบุรีเห็นชอบด้วยแล้ว แต่กรมการปกครองเห็นควรสั่งเพิ่มโทษเป็นตัดเงินเดือน 5 % เป็นเวลา 3 เดือน จึงได้เสนอความเห็นต่อ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย ระหว่างนี้ปรากฏว่า จังหวัดลพบุรีได้มีคำสั่งลงโทษปลดผู้นี้ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 22 ธันวาคม 2540 กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ต่อมา ภายหลัง อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณามีมติให้เพิ่มโทษนาย ก. ตามที่กรมการปกครอง เสนอ กรมการปกครองจึงหาหรือว่าจะมีคำสั่งเพิ่มโทษให้เป็นไปตามมติ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย ดังกล่าวได้หรือไม่ โดยจะต้องอาศัยเหตุผลตามบทกฎหมายใด ถ้าไม่สามารถเพิ่มโทษได้ กรมการปกครองจะต้องขอทบทวนมติ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยเป็นในแง่โทษตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้หรือไม่ ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 มาตรา 80 และมาตรา 100 ได้บัญญัติให้ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาวินัย ตามที่บัญญัติเป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติในหมวด 4 โดยเคร่งครัดอยู่เสมอ หากผู้ใดฝ่าฝืน ข้อห้ามหรือไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติทางวินัยผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัยและจักต้องได้รับโทษ ทางวินัย ซึ่งหมายความว่า ผู้ที่ตกอยู่ในบังคับแห่งความข้างต้นจะต้องมีสภาพเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ทั้งในขณะที่กระทำผิดและในขณะที่ถูกลงโทษ เว้นแต่จะเป็นกรณีตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสืบสวนและดำเนินการ

ทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้วได้ หากผู้นั้นมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่ถึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนออกจากราชการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะต้องสั่งงดโทษ หากผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

สำหรับกรณีนี้หรืออื่น ๆ ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจังหวัดลพบุรีได้มีคำสั่งลงโทษปลด นาย ก. ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 22 ธันวาคม 2540 แล้ว ผู้นี้จึงไม่มีสภาพเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญอันจะต้องได้รับโทษทางวินัยอีกต่อไป ประกอบกับกรณีที่ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยมีมติให้เพิ่มโทษจากภาคทัณฑ์เป็นตัดเงินเดือนตามความเห็นของกรมการปกครองนั้น ก็ไม่ต้องด้วยเงื่อนไขของมาตรา 106 ที่จะใช้เป็นเหตุงดโทษ เนื่องจากกรณีดังกล่าวเป็นกรณีที่มีการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ดังนั้น กรมการปกครองจึงไม่สามารถสั่งเพิ่มโทษ นาย ก. และไม่อาจรายงาน อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยเพื่อขอให้ทบพวนมติที่ให้เพิ่มโทษเป็น 1 หักงดโทษได้ โดยอาศัยเหตุผลตามมาตรา 80 มาตรา 100 และมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น

อย่างไรก็ตาม เพื่อความชัดเจนในทางปฏิบัติ กรมการปกครองควรรายงาน อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยว่า กรณีเช่นนี้ กรมการปกครองไม่สามารถดำเนินการสั่งเพิ่มโทษนาย ก. ตามมติ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยได้ เนื่องจากผู้นี้ได้ออกจากราชการไปแล้ว และควรหมายเหตุให้ปรากฏไว้ในรายงานการลงโทษด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ป 337

สำนักงาน ก.พ.
ถนนพิษณุโลก กท 10300

6 กรกฎาคม 2541

เรื่อง ขอรื้อเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปกปิด ที่ ศธ 1181/2325
ลงวันที่ 28 เมษายน 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ว่า การที่กฎหมายบัญญัติว่า “ข้าราชการ.....เว้นแต่กรณีที่ผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะต้องลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ก็ให้งดโทษเสียได้” นั้น แสดงว่าผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจจะไม่งดโทษก็ได้ใช่หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า บทบัญญัติมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ที่บัญญัติเกี่ยวกับอำนาจของผู้บังคับบัญชาในการสั่งลงโทษข้าราชการที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนออกจากราชการ และปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาหลังจากที่ได้ออกจากราชการไปแล้วว่า ข้าราชการผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงซึ่งจะต้องลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ซึ่งกฎหมายบัญญัติว่า “ก็ให้งดโทษเสียได้” นั้น มีเจตนารมณ์มุ่งหมายให้ผู้บังคับบัญชางดโทษให้แก่ข้าราชการผู้ถูกดำเนินการทางวินัยในกรณีดังกล่าว ทั้งนี้ เนื่องจากบทบัญญัติมาตรา 106 ดังกล่าวเป็นข้อยกเว้นหลักการดำเนินการทางวินัยที่จะต้องดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ที่มีสภาพเป็นข้าราชการ โดยมีความมุ่งหมายที่จะดำเนินการทางวินัยและลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงเท่านั้น ส่วนกรณีที่มีการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 106 แล้ว ผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กฎหมายมิได้มุ่งหมายที่จะให้มีการลงโทษ มิฉะนั้น กรณีจะเกิดความไม่เป็นธรรมขึ้น เมื่อพิจารณาเทียบเคียง

กับกรณีที่ข้าราชการถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และภายหลังได้ออกจาก
ราชการไปแล้ว ซึ่งผู้บังคับบัญชาไม่สามารถดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นได้ ดังนั้น เพื่อให้
เกิดความเป็นธรรมโดยเสมอหน้ากัน ตามปัญหาที่หารือนี้ เมื่อปรากฏผลการสอบสวน
พิจารณาว่าข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหลังจากที่ผู้นี้ออกจาก
ราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาจึงต้องงดโทษเสีย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อคุล จันทรสักดิ์

(นายอคุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ล 276

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กท 10300

23 พฤศจิกายน 2541

เรื่อง การขอการดำเนินการทางวินัยข้าราชการที่ลาออกจากราชการไปแล้ว

เรียน อธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข

อ้างถึง หนังสือกรมไปรษณีย์โทรเลข ลับ ที่ ศค 0701/13058 ลงวันที่ 31 สิงหาคม 2541

และ ลับ ที่ ศค 0701/13881 ลงวันที่ 21 กันยายน 2541

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน 27 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมไปรษณีย์โทรเลขหรือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. ข้าราชการที่ลาออกจากราชการไปแล้ว โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า กรมไปรษณีย์โทรเลขได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีมีหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่านาย ก. กับพวก รวม 3 คน มีพฤติการณ์อันส่อว่าจะดำเนินการตรวจรับรดตรวจสอบฝ้าฟังและหาทิวทัศน์ขนาดเล็กโดยมิชอบ ซึ่ง อ.ก.พ.กรมไปรษณีย์โทรเลขได้พิจารณาเมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2540 เห็นชอบตามข้อเสนอของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่เห็นควรให้ลงโทษภาคทัณฑ์ แต่ปรากฏว่านาย ก. ได้ลาออกจากราชการไปแล้วตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2540 กรมไปรษณีย์โทรเลขจึงส่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ร่วมกรณีกับนาย ก. ทั้งสองคน และงดโทษนาย ก. ต่อมา อ.ก.พ.กระทรวงคมนาคมได้พิจารณาเรื่องนี้และมีมติเป็นวันที่ 6 กรกฎาคม 2541 โดยเห็นว่ากระทำความผิดของบุคคลทั้งสามมีมูลเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและให้กรมไปรษณีย์โทรเลขแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ต่อไป กรมไปรษณีย์โทรเลขจึงหารือว่า กรณีดังกล่าว กรมไปรษณีย์โทรเลขสามารถตั้งข้อกล่าวหาข้าราชการได้เพียงเฉพาะผู้ร่วมกรณีกับนาย ก. ใช่หรือไม่ ส่วนรายนาย ก. ซึ่งได้ลาออกจากราชการไปก่อนวันที่ อ.ก.พ.กระทรวงคมนาคมจะพิจารณาว่ามีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น กรมไปรษณีย์โทรเลขไม่สามารถตั้งข้อกล่าวหาได้ ใช่หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้บัญญัติว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือค้ำผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น.....แม้ภายหลังผู้นั้นจะลาออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม.....มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีค้ำออกจากราชการ....." จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่าทางราชการได้กำหนดเงื่อนไขของการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่ออกจากราชการไปแล้วไว้แต่เพียงว่าได้มีการกล่าวหาเป็นหนังสือค้ำผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงเท่านั้น ซึ่งการกล่าวหาดังกล่าวจะต้องเป็นการกล่าวหาก่อนที่ข้าราชการผู้นั้นจะออกจากราชการ และการกล่าวหาเช่นนั้นไม่จำเป็นจะต้องเป็นผลสรุปความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงหรือมติของ อ.ก.พ.กระทรวงแต่อย่างใด เนื่องจากกฎหมายได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสามารถดำเนินการสืบสวนหรือสอบสวนต่อไปได้

สำหรับกรณีนี้หรือนี้ ปราบฎข้อเท็จจริงว่ากรมไปรษณีย์โทรเลขได้มีคำสั่งที่ 289/2538 ลงวันที่ 6 ธันวาคม 2538 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการตรวจรับรถตรวจสอบฝ้าฟังและหาทิวทัศน์ขนาดเล็กโดยมิชอบ และต่อมา ผู้ใช้นามว่า "ข้าราชการผู้จงรักต่อกรมไปรษณีย์โทรเลข" ได้ทำหนังสือร้องเรียนเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวต่อปลัดกระทรวงคมนาคม ซึ่งปลัดกระทรวงคมนาคมได้สั่งการให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2538 อันเป็นการสั่งการก่อนวันที่นาย ก. จะได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ ซึ่งกรมไปรษณีย์โทรเลขได้รับเรื่องไว้เพื่อให้คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงพิจารณาเพิ่มเติมต่อไป กรณีจึงเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือค้ำผู้บังคับบัญชาของนาย ก. ในมูลกรณีที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก่อนวันที่ผู้นี้จะได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 กรมไปรษณีย์โทรเลขจึงสามารถดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการทั้งสามรายตามมติของ อ.ก.พ.กระทรวงคมนาคมได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน 27 แผ่น
คืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

อคุล จันทรศักดิ์

(นายอคุล จันทรศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แพนเสชาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

(สารบาญ)

12 มีนาคม 2541

เรื่อง การร้องการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปกปิด ที่ ศธ 1181/144
ลงวันที่ 14 มกราคม 2541สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปกปิด ที่ ศธ
1181/144 ลงวันที่ 14 มกราคม 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติหรือ
ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการครู นาย ก. ตำแหน่งอาจารย์ 2
รับเงินเดือนในระดับ 7 โรงเรียนบ้านหนองไขว่ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหล่มสัก
กรณีถูกกล่าวหาว่าพัวพันการค้ายาบ้า โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาด้วยว่า
จังหวัดเพชรบูรณ์ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง นาย ก. ในกรณีดังกล่าว
ระหว่างการสืบสวน นาย ก. ได้ขอลาออกจากราชการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้อนุญาตให้ลาออก
หลังจากนั้น นาย ก. ได้ถูกยิงถึงแก่กรรม ต่อมา ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการ
สืบสวนเห็นว่าผู้มีส่วนพัวพันและค้ายาเสพติด (ยาบ้า) ตามที่ถูกกล่าวหา ซึ่งสำนักงานการ
ประถมศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์เห็นว่า การที่นาย ก. ได้ออกจากราชการ แล้วต่อมาจึงถึงแก่กรรม
นั้น ไม่ใช่เป็นการออกจากราชการเพราะตาย ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 กรณีจึงสามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง
แก่นาย ก. ได้ แต่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติพิจารณาเห็นว่า กรณี
ดังกล่าวน่าจะอนุโลมว่าเป็นการออกจากราชการเพราะตาย ซึ่งผู้มีอำนาจไม่อาจที่จะดำเนินการ
ทางวินัยได้อีกต่อไป สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงหารือว่า

1. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จะแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง นาย ก. ได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

2. หากไม่สามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ 1 ได้ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อสืบสวน ได้ให้ความจริงและพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึง ไล่ออก ปลดออกหรือไม่ ตามมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 ประกอบหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค 0504/14556 ลงวันที่ 25 พฤษภาคม 2520 เป็นอีกกรณีหนึ่งหรือไม่ ความละเอียดแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาที่หารือนี้ เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครู สำนักงาน ก.พ. จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะพิจารณาให้เห็นได้ อย่างไร ก็ตาม หากปัญหานี้เกิดขึ้นกับข้าราชการพลเรือนสามัญ มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่า กระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่ถึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหา เป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น.....แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจ...แล้วแต่กรณี มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณา ตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้ เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ ออกจากราชการ....” อันเห็นได้ว่า กรณีที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ พลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้วได้นั้น จะต้องปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมีกรณีถูก กล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย และกรณีของสำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัด ผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายคือผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด สำหรับปัญหาที่หารือนี้ ปรากฏว่าข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ 3 มีนาคม 2540 การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์ได้มีหนังสือ ที่ พบ 0017.3/441 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2540 แจ้งผลการสืบสวนข้อเท็จจริงต่อผู้อำนวยการการประถมศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์ จึงเป็นการกล่าวหาภายหลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจจึงไม่อาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ ข้าราชการผู้นั้นได้ เนื่องจากไม่ต้องด้วยเงื่อนไขของมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติฉบับที่ อ้างถึงข้างต้น

ส่วนปัญหาที่ว่า สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อสืบสวนให้ได้ความจริงและพิจารณาวินิจฉัยว่าถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือปลดออกหรือไม่ นั้น โดยที่มาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 ได้บัญญัติว่า "ข้าราชการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่ทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกปลดออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ ตามมาตรา 48" ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าว หมายถึงกรณีที่ข้าราชการมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนที่จะถึงแก่ความตาย แต่สำหรับปัญหาที่หาเรื่องนี้ ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2540 ซึ่งเป็นระยะเวลาก่อนที่จะมีการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีจึงไม่ต้องด้วยเงื่อนไขของมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว อย่างไรก็ตาม โดยที่ปัญหานี้เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับการวินิจฉัยตีความตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงควรหารือไปที่กระทรวงการคลังโดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารประกอบการพิจารณา จำนวน 34 แผ่น คืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ป 241

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

20 พฤษภาคม 2541

เรื่อง หรือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ที่ออกจากราชการไปแล้ว

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ลับ ที่ กษ 0703/89 ลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2541

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารประกอบการพิจารณา จำนวน 127 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมป่าไม้ได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. อติตป่าไม้จังหวัดพังงา เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งป่าไม้จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการไปแล้ว ตั้งแต่วันที่ 30 มิถุนายน 2539 โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณา รวม 2 กรณี ว่าอธิบดีกรมป่าไม้จะมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้หรือไม่อย่างไร อีกทั้งการลงโทษทางวินัยจะมีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการรับบำเหน็จบำนาญหรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนดังนี้

1. กรณีที่นาย ข. ป่าไม้อำเภอห้วยเม็ก จังหวัดกาฬสินธุ์ ได้ทำหนังสือร้องเรียน ลงวันที่ 9 ตุลาคม 2538 ถึงอธิบดีกรมป่าไม้ เสนอคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กล่าวหานาย ก. กับพวก ร่วมกันทุจริตเงินงบประมาณแผ่นดินปี 2538 ในการส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกป่า ซึ่งอธิบดีกรมป่าไม้ได้มีคำสั่งที่ 30/2539 ลงวันที่ 4 มกราคม 2539 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้อเท็จจริง เพื่อหารายละเอียดว่ากรณีมีมูลที่จะต้องดำเนินการทางวินัยหรือไม่ และคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้รายงานผลการสอบสวนต่ออธิบดีกรมป่าไม้ โดยชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาย ก. เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2540 ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่ผู้นี้ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน.....แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว.....ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102.....มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ เว้นแต่กรณีที่ผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะต้องลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ก็ให้งดโทษเสียได้” จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่าการกล่าวหาว่าข้าราชการผู้ใดกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น ไม่จำเป็นต้องเป็นการรายงานผลของคณะกรรมการสอบสวนหาข้อเท็จจริงเสมอไป เนื่องจากกฎหมายได้บัญญัติให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 อันเป็นกระบวนการสืบสวนเพื่อหามูลกรณีที่ควรกล่าวหาได้อยู่แล้ว ดังนั้น กรณีที่เพียงแต่มีการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน โดยเนื้อความในหนังสือกล่าวหาดังกล่าวสามารถพิจารณาได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ถือเป็นการกล่าวหาตามนัยมาตรา 106 แล้ว

สำหรับกรณีที่หารือนี้ การที่นาย ข มีหนังสือลงวันที่ 9 ตุลาคม 2538 ถึงอธิบดีกรมป่าไม้ เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กล่าวหานาย ข ว่าทุจริตเงินงบประมาณในการส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกป่านั้น ถือเป็นการกล่าวหานาย ก ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ก่อนที่ผู้นี้จะได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการแล้ว อธิบดีกรมป่าไม้จึงมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ต่อไปได้ ซึ่งหากผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่านาย ก กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง อธิบดีกรมป่าไม้ก็สามารถสั่งงดโทษได้ แต่หากผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นี้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง อธิบดีกรมป่าไม้จะต้องสั่งลงโทษ ปลดออก หรือไล่ออก ย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 30 มิถุนายน 2539 ซึ่งเป็นวันที่ผู้นี้ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการตามนัยข้อ 6 (6)

ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2535 ทั้งนี้ สำหรับโทษปลดออกนั้น มาตรา 104 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 บัญญัติให้ผู้ถูกลงโทษได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ ส่วน โทษไล่ออกนั้น มาตรา 8 (1) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 บัญญัติให้ผู้ถูกลงโทษไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญแต่อย่างใด

2. กรณีที่หน่วยงานตรวจสอบภายในของกรมป่าไม้ได้มีบันทึกลงวันที่ 20 มิถุนายน 2539 รายงานผลการตรวจสอบการเบิกจ่ายเงินและการเก็บรักษาเงิน ตามโครงการส่งเสริม เกษตรกรปลูกป่าของจังหวัดกาฬสินธุ์ ให้กรมป่าไม้ทราบว่ามีการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามระเบียบ ของทางราชการและมีการทุจริต โดยในบันทึกรายงานดังกล่าวมิได้ระบุชื่อของเจ้าหน้าที่ผู้ถูก กล่าวหา แต่ได้ระบุว่าป่าไม้จังหวัดลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คเพียงผู้เดียว อันถือเป็นการไม่ปฏิบัติ ตามข้อบังคับว่าด้วยการฝากและถอนคินเงินต่อกระทรวงการคลัง พ.ศ.2495 ซึ่งกรมป่าไม้ได้ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้อเท็จจริงเพื่อให้ได้รายละเอียดและพยาน หลักฐานอย่างชัดเจนก่อนว่ามีเจ้าหน้าที่ผู้ใดเกี่ยวข้องบ้าง และคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ได้รายงานผลการสอบสวนซึ่งมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการจำนวน 9 ราย ซึ่ง รวมนาย ก. ด้วย โดยการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและการซึ่งมูลความผิด ดังกล่าวได้กระทำภายหลังจากที่นาย ก. ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการไปแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า บทบัญญัติมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติฉบับ ที่อ้างถึงข้างต้น ที่บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือ ละเว้นกระทำการใดที่ถึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง....ฯลฯ” นั้น ก.พ. ได้เคย พิจารณามีมติเกี่ยวกับบทบัญญัติมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 ว่า “การที่จะกล่าวหาข้าราชการผู้ใดนั้นไม่จำเป็นต้องระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา และ กรณีความผิดที่ชัดเจน เพียงแต่กล่าวหาพอให้ทราบได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นใคร และเรื่องที่ กล่าวหาที่นั้นผู้ถูกกล่าวหาได้ทำความผิดอย่างไรก็เพียงพอที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการ ตาม มาตรา 89 ได้แล้ว” ซึ่งบทบัญญัติมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 มีข้อความเกี่ยวกับการมีกรณีถูกกล่าวหาเช่นเดียวกับ มาตรา 106 แห่งพระราช บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

สำหรับกรณีนี้ สำหรับกรณีนี้ แม้ในรายงานของหน่วยงานตรวจสอบภายในจะมีได้ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา แต่การที่รายงานดังกล่าวระบุว่าป่าไม้จังหวัดกาฬสินธุ์ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเงินในเช็คเพียงคนเดียว ย่อมเพียงพอที่จะถือได้ว่าเป็นการกล่าวหานาย ก. ซึ่งดำรงตำแหน่งดังกล่าวในขณะนั้นแล้ว นอกจากนี้ยังปรากฏว่ารองอธิบดีกรมป่าไม้ (นายสถิตย์ สวินทร) ได้มีบันทึกเสนอความเห็นต่ออธิบดีกรมป่าไม้ตามข้อเสนอของเจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 7 ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2539 ว่าเห็นสมควรส่งเรื่องรายงานผลการตรวจสอบภายใน โครงการส่งเสริมเกษตรปลูกป่า ให้กองการเจ้าหน้าที่ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะป่าไม้จังหวัด ด้วย ดังนั้น เมื่อหน่วยงานตรวจสอบภายในได้บันทึกรายงานผลการตรวจสอบภายในต่ออธิบดีกรมป่าไม้ก่อนที่นาย ก. จะได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ อธิบดีกรมป่าไม้จึงมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ต่อไปได้ ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 และมีอำนาจสั่งจคุกโทษหรือลงโทษได้ ดังที่ได้เรียนชี้แจงแล้วในกรณีที่ 1

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และได้ส่งเอกสารประกอบการพิจารณา จำนวน 127 แผ่น คืบมาพร้อมนี้

ขอแสดงความนับถือ

อคุล จันทศักดิ์

(นายอคุล จันทศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/282

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

16 เมษายน 2542

เรื่อง หรือเกี่ยวกับการแต่งตั้งโยกย้าย

เรียน รองผู้อำนวยการฝ่ายบริหารงานบุคคล

อ้างถึง หนังสือการรถไฟแห่งประเทศไทย ด่วนมาก ที่ บค. 923/2542 ลงวันที่ 29 มีนาคม 2542

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0712/71 ลงวันที่ 2 มีนาคม 2532 จำนวน 2 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง การรถไฟแห่งประเทศไทยได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการ เพื่อนำไปประกอบการพิจารณาดำเนินการแต่งตั้งโยกย้ายพนักงานของการรถไฟแห่งประเทศไทยว่า ผู้ที่ถูกสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนถึงที่สุด ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจจะส่งแต่งตั้งโยกย้ายไปดำรงตำแหน่งอื่นได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า การสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดออกจากราชการไว้ก่อนตามมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 โดยผลของกฎหมายจะทำให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นไม่มีสถานภาพเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญจนกว่าผลการสอบสวนพิจารณาจะปรากฏ ซึ่งหากผลการสอบสวนพิจารณาไม่มีกรณีที่ต้องสั่งให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนออกจากราชการด้วยเหตุอื่นที่มีใช้เป็นการลงโทษ เพราะกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นจึงจะมีสถานภาพเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตลอดระยะเวลาระหว่างที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ตามนัยมาตรา 107 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ไม่มีสถานภาพเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญในระหว่างที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ผู้บังคับบัญชาจึงไม่สามารถที่จะส่งแต่งตั้งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นดำรงตำแหน่งใด ๆ ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งสำเนาภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ.
ตอบข้อหารือกระทรวงการคลังเกี่ยวกับเรื่องนี้ จำนวน 2 แผ่น มาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

อคุล จันทรสักดิ์

(นายอคุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/242

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก กท 10300

2 ตุลาคม 2544

เรื่อง การสั่งให้ข้าราชการกลับเข้ารับราชการ

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0207/11299

ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2544

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายสำเนาฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการสั่งพักราชการ และการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแจ้งว่า สำนักราชเลขาธิการ ได้ขอให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเสนอข้อมูลหรือข้อคิดเห็น กรณีนางมะ ภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัด เพชรบูรณ์ ทูลเกล้าถวายฎีกาสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ว่า ร้อยตำรวจเอก วสันต์ บุตรชาย กับพวก ถูกกลั่นแกล้งกล่าวหาจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย และถูกสั่งให้ออกจาก ราชการไว้ก่อน ขณะเดียวกันได้ถูกดำเนินคดีอาญาด้วย ซึ่งต่อมาพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องผู้ต้องหา นางมะ จึงขอพระมหากรุณาเป็นที่พึงให้ร้อยตำรวจเอก วสันต์ ได้กลับเข้ารับ ราชการตามเดิม และสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ขอให้สำนักงาน ก.พ. ให้ข้อมูลและความเห็น เพื่อดำเนินการต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่ร้อยตำรวจเอก วสันต์ เป็นข้าราชการตำรวจ อยู่ภายใต้กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตำรวจ ก.พ.จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้ แต่ถ้าเป็นกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญเกี่ยวกับเรื่องทำนองนี้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 107 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนหรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือร้องหาว่ากระทำ ความผิดอาญา..... ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า แล้วแต่กรณี มีอำนาจสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาได้ แต่ถ้า ภายหลังปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาว่า ผู้นั้นไม่ได้กระทำความผิด หรือกระทำความผิดไม่ถึงกับจะถูก ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกและไม่มีความผิดที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้ผู้มีอำนาจ ดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิม หรือตำแหน่งในระดับเดียวกันที่ผู้นั้นมี

คุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น ทั้งนี้ ให้นำมาตรา 104 วรรคสาม มาใช้ บังคับโดยอนุโลม" และมาตรา 107 วรรคท้าย บัญญัติว่า "หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสั่งพัก ราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ระยะเวลาให้พักราชการและให้ออกจากราชการไว้ก่อน และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ." จากบทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญออก ราชการไว้ก่อนได้ด้วยเหตุหลายกรณีด้วยกัน ซึ่งในทางปฏิบัติผู้บังคับบัญชาอาจอาศัยเหตุ ในแต่ละกรณี หรืออาศัยเหตุหลายกรณีรวมกันในการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนก็ได้สำหรับการ สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามเรื่องที่ชอบให้แสดงความเห็นนี้ โดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้บังคับบัญชาได้สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนโดยอาศัยเหตุจากการถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน แม้ในกรณีที่มีการสอบสวนจะมีการดำเนินคดีอาญาด้วย แต่ผู้บังคับบัญชาก็มิได้นำกรณีถูกดำเนินคดีอาญามาเป็นเหตุในการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้กระทำความผิด กรณีจึงมิได้เป็นผลทำให้เหตุแห่งการสั่ง ให้ออกจากราชการไว้ก่อน อันเนื่องจากถูกตั้งกรรมการสอบสวนนั้นหมดไป เพราะการสั่ง ให้ออกจากราชการไว้ก่อนในเรื่องนี้มีได้อาศัยเหตุจากกรณีต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา และ ถึงแม้เรื่องนี้จะมีการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน โดยอาศัยเหตุต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาด้วย ก็ตาม เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้กระทำความผิด ซึ่งจะทำให้เหตุของการสั่ง ให้ออกจากราชการไว้ก่อนอันเนื่องจากต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาหมดไป กรณีก็มีได้มีผล กระทบกับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนอันเนื่องจากถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยจนถูก ตั้งกรรมการสอบสวนเช่นกัน เพราะเป็นคนละเหตุกัน ดังนั้น หากการสอบสวนทางวินัยเรื่องนี้ ยังไม่แล้วเสร็จ ผู้บังคับบัญชาก็ไม่อาจสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ ตามเดิมได้

ส่วนการสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับ เข้ารับราชการอย่างไรนั้น ก.พ.ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ดังปรากฏตาม เอกสารแนบท้ายหนังสือนี้ เช่น ข้อ 12 (1) กำหนดว่า ในกรณีที่ปรากฏว่าข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้สั่งลงโทษให้เป็นไป ตามมาตรา

104 หรือมาตรา 138 แล้วแต่กรณี ข้อ 12 (3) กำหนดว่า ในกรณีที่ปรากฏว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและไม่มีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ (กรณีอื่น) ก็ให้สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งในระดับเดียวกันที่ผู้นั้นมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น และข้อ 12 (7) กำหนดว่า ในกรณีที่ปรากฏว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นมิได้กระทำผิดวินัย และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการ (กรณีอื่น) ก็ให้สั่งยุติเรื่อง และให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการ เป็นต้น

อนึ่ง โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 มาตรา 61 บัญญัติให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวกับการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ไปใช้บังคับแก่ข้าราชการตำรวจโดยอนุโลม ดังนั้นหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการไว้ก่อนและการสั่งกลับเข้ารับราชการจึงอาจนำไปใช้กับข้าราชการตำรวจได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน มาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย แล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิวาดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิวาดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์
โทร. 2818677 โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/584

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

25 สิงหาคม 2542

เรื่อง หรือปัญหาการส่งลงโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม

อ้างถึง หนังสือกรมโรงงานอุตสาหกรรม ค่วนมาก ที่ อก 0414/5184 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมโรงงานอุตสาหกรรม แจ้งว่าสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมได้มีคำสั่งที่ 508/2540 ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2540 ลงโทษตัดเงินเดือน นาย ก เจ้าหน้าที่อุตสาหกรรม 5 สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพังงา กรณีเมื่อครั้งปฏิบัติหน้าที่ราชการที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสระบุรี ได้กระทำผิดวินัยหลายเรื่อง จากนั้น ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมได้รายงานการลงโทษไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงอุตสาหกรรม ตาม มาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 อ.ก.พ. กระทรวงอุตสาหกรรมพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีที่นาย ก รับเขียนแบบแปลนโรงงานพร้อมทั้งจัดหาวิศวกรลงนามรับรองให้แก่ผู้ประกอบการ โรงงานมีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่เนื่องจาก นาย ก ได้โอนมาสังกัดกรมโรงงานอุตสาหกรรมตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2541 อ.ก.พ.กระทรวงอุตสาหกรรมจึงมีมติให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมดำเนินการสอบสวนวินัยนาย ก ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 และคณะกรรมการสอบสวนความเห็น ว่านาย ก กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง และประพฤติกู้ข้ออย่างร้ายแรงตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง มาตรา 88 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรมจึงส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมโรงงานอุตสาหกรรมพิจารณา ซึ่ง อ.ก.พ.กรมโรงงานอุตสาหกรรมพิจารณาแล้ว เห็นชอบ ด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน และได้มีมติลงโทษไล่นาย ก ออกจากราชการ จึงขอหารือว่า

1. การที่ อ.ก.พ.กระทรวงอุตสาหกรรมมีมติให้กรมโรงงานอุตสาหกรรม
ดำเนินการทางวินัยนาย ก นั้น เป็นการถูกต้องหรือไม่

2. หากกรณีตามข้อ 1 เป็นการถูกต้อง การที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมได้ดำเนินการ
ทางวินัยนาย ก ซึ่งถือเป็นการเริ่มต้นดำเนินการทางวินัยใหม่ ดังนั้นการออกคำสั่งตามมาตรา 102
กรมโรงงานอุตสาหกรรมจะเป็นการสั่งลงโทษหรือเพิ่มโทษตามมาตราใด

3. การสั่งลงโทษครั้งนี้ จะต้องออกคำสั่งยกเลิกคำสั่งเดิมที่สำนักงานปลัดกระทรวง
อุตสาหกรรมได้เคยสั่งไว้แล้วหรือไม่ และหากต้องยกเลิกควรจะดำเนินการประการใด
ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่าตามข้อหาหรือ

ข้อที่ 1 มติของ อ.ก.พ.กระทรวงอุตสาหกรรมถูกต้องแล้ว

ข้อที่ 2 เมื่อกรมโรงงานอุตสาหกรรมได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย
นาย ก ตามมติ อ.ก.พ.กระทรวงอุตสาหกรรม จึงถือเป็นการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 102
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 เมื่อคณะกรรมการสอบสวนมีความเห็น
ว่านาย ก กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรมจะต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.
กรมโรงงานอุตสาหกรรมพิจารณาตามมาตรา 104 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ประกอบกับเรื่องนี้เป็นดำเนินการตามมติ อ.ก.พ.กระทรวง
อุตสาหกรรมตามมาตรา 109 วรรคเจ็ด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535
ที่เห็นว่าคำสั่งลงโทษของปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมยังไม่เหมาะสม เพราะพฤติการณ์ของ
นาย ก มีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้นมติของ อ.ก.พ.กรมโรงงานอุตสาหกรรมที่ให้
ไล่นาย ก ออกจากราชการตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ.2535 จึงเป็นการสั่งเพิ่มโทษ และเมื่อกรมโรงงานอุตสาหกรรมดำเนินการออกคำสั่งตามมาตรา
102 อ.ก.พ. กรมโรงงานอุตสาหกรรมแล้ว จะต้องคืนเงินเดือนในส่วนที่ได้ตัดไปให้นแก่นาย ก ทั้งนี้
ตามนัยมาตรา 109 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

ข้อที่ 3 เมื่อกรมโรงงานอุตสาหกรรมมีคำสั่งเพิ่มโทษเป็นไล่นาย ก ออกจาก
ราชการแล้ว คำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ 508/2540 ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน
2540 ที่ลงโทษตัดเงินเดือนนาย ก ย่อมเป็นอันยกเลิกและโดยนิตินัย สำนักงานปลัดกระทรวง
อุตสาหกรรมไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน เนื่องจากมีการออกคำสั่ง
ใหม่ คำสั่งเดิมย่อมไม่มีผลบังคับตามกฎหมายมาตั้งแต่นั้น แต่เพื่อให้เกิดความสะดวกในทาง
ปฏิบัติกรมโรงงานอุตสาหกรรมอาจแจ้งให้สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมทราบเพื่อยกเลิก
คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนเสียได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ล 169

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

3 สิงหาคม 2544

เรื่อง หารือผลการพิจารณาการดำเนินการทางวินัย

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

อ้างถึง หนังสือสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ลับ ค่วนที่สุด ที่
นร 2201.1/002 ลงวันที่ 19 มิถุนายน 2544

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาการดำเนินการทางวินัย จำนวน 150 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

(สำนักงาน ป.ป.ง.) แจ้งข้อเท็จจริงว่า ได้รับโอน พันตำรวจโท ก.ข้าราชการตำรวจ ตำแหน่ง รองผู้กำกับการ 1 กองตำรวจรถไฟ สำนักงานตำรวจแห่งชาติมารับราชการที่สำนักงาน ป.ป.ง. ในตำแหน่งนิติกร 8 กองตรวจสอบและวิเคราะห์ ตั้งแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน 2543 ต่อมา เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2544 สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือขอให้สำนักงาน ป.ป.ง. พิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่พันตำรวจโท ก. กรณีบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ราชการเมื่อครั้งเป็นข้าราชการตำรวจ พร้อมทั้งส่งสำนวนการสืบสวนข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณา สำนักงาน ป.ป.ง. ได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการทำการตรวจสอบสำนวนการสืบสวนข้อเท็จจริง แล้ว คณะกรรมการดังกล่าวได้รายงานผลการตรวจสอบว่า เห็นควรยุติการพิจารณา เนื่องจาก พยานหลักฐานรับฟังไม่ได้ว่าพันตำรวจโท ก. มีความบกพร่องในกรณีที่ถูกกล่าวหา ซึ่ง เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินพิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วย จึงให้ ยุติเรื่องและแจ้งผลการพิจารณาให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติทราบ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวสำนักงาน ป.ป.ง. จึงขอหารือปัญหาพร้อม 2 ข้อ ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ความปัญหาที่หารือว่า หลังจากที่สำนักงาน ป.ป.ง. ได้รายงานผลการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ดันสั่งกักเดิมของพันตำรวจโท ก.ทราบแล้ว ขั้นตอนต่อไปจะต้องรายงานเรื่องนี้ให้ อ.ก.พ.สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

ซึ่งทำหน้าที่ อ.ก.พ.กระทรวง พิจารณาตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ ประการใด นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “เมื่ออธิบดีได้ดำเนินการทางวินัย หรือได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง และได้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้ว ให้รายงานไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ซึ่งผู้ถูกดำเนินการทางวินัยสังกัดอยู่เพื่อพิจารณา ทั้งนี้ ตามกรณีที่กำหนดในระเบียบว่าด้วยการรายงานการดำเนินการทางวินัยที่ ก.พ.วางไว้” จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า กรณีที่อธิบดีจะต้องรายงานไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง คือ กรณีที่ได้มีการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากการที่อธิบดีหรือผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้ดำเนินการตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และมีคำสั่งให้ลงโทษ ไม่ลงโทษ (ยุติเรื่อง) ว่ากล่าวตักเตือน หรือทำทัณฑ์บนแก่ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาแล้ว แต่จากข้อมูลที่ปรากฏตามเรื่องนี้ เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาโดยชอบด้วยกฎหมายของ พันตำรวจโท ก. เพียงแต่สั่งตั้งคณะกรรมการทำการตรวจสอบสำนวนการสืบสวนข้อเท็จจริงที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติส่งมา เพื่อจะพิจารณาพยานหลักฐานเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลเพียงพอที่ควรกล่าวหาว่า พันตำรวจโท ก.กระทำผิดวินัยหรือไม่ ซึ่งโดยลักษณะของการดำเนินการดังกล่าว ถือได้ว่าเป็นการดำเนินการตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มิใช่กระบวนการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้นเมื่อเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ได้พิจารณาเรื่องนี้ในชั้นต้นแล้ว เห็นว่าควรยุติเรื่องเนื่องจากพยานหลักฐานรับฟังไม่ได้ว่า พันตำรวจโท ก.บกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามที่กล่าวหา กรณีจึงไม่มีเหตุให้ต้องรายงานไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงตามมาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่อย่างใด

2. ตามปัญหาที่หาหรือว่า พันตำรวจโท ก. ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ ตามโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิต : เกษียณก่อนกำหนด รุ่นที่ 3 (ปีงบประมาณ 2545) ซึ่งตามแบบของหนังสือดังกล่าวมีเงื่อนไขกำหนดไว้สำหรับผู้ร่วมโครงการฯ ในข้อ 1.2 ว่า “ไม่เป็นผู้ที่อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักราชการ ถูกสอบสวน หรือสอบหาข้อเท็จจริงทางวินัย พิจารณาโทษทางวินัย รายงานการลงโทษทางวินัย หรือพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย หรือเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา ซึ่งมีใช้ความผิดลหุโทษหรือความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท” กรณีเช่นนี้ จะถือว่าข้าราชการผู้นี้อยู่ระหว่างรอรายงานการลงโทษทางวินัยตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ และมีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้สำหรับผู้เข้าร่วมโครงการฯ ข้อ 1.2 หรือไม่ ประการใด นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า จากที่ได้กล่าวแล้วในข้อ 1. ว่าการสั่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบสำนวนการสืบสวนข้อเท็จจริงของสำนักงานตำรวจแห่งชาติมีใช้กระบวนการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงไม่มีกรณีที่จะต้องรายงานผลการดำเนินการไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ตามมาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น กรณีของพันตำรวจโท ก.จึงถือได้ว่าไม่อยู่ระหว่างรอรายงานการลงโทษทางวินัยตามที่ระบุไว้ในข้อ 1.2 ของแบบหนังสือขอลาออกจากราชการตามโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิต : เกษียณก่อนกำหนด รุ่นที่ 3 (ปีงบประมาณ 2545) และมีสิทธิที่จะเข้าร่วมโครงการดังกล่าวได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้จัดส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องกันมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์
โทร. 2818677 โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ล 858

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กทม. 10300

28 สิงหาคม 2545

เรื่อง ทหารือปัญหาการดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ.2535

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตร

อ้างถึง หนังสือกรมส่งเสริมการเกษตร ลับ ที่ กษ 1003/106 ลงวันที่ 17 มิถุนายน 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมส่งเสริมการเกษตรแจ้งว่า ได้รายงานการดำเนินการทางวินัยข้าราชการกรมส่งเสริมการเกษตร คือ นาย ก. นักวิชาการเกษตร 7 นาง ข. เจ้าหน้าที่บริหารงานการเกษตร 6 นาย ค. เจ้าพนักงานการเกษตร 5 สำนักงานเกษตรจังหวัดชัยนาท นาย ง. เกษตรจังหวัดนครนายก สำนักงานเกษตรจังหวัดนครนายก และนาย จ. เกษตรจังหวัดลพบุรี สำนักงานเกษตรจังหวัดลพบุรี กรณีจัดซื้อเมล็ดพันธุ์ถั่วลิสง โครงการปรับโครงสร้างและระบบการเกษตรในเขตชลประทานลุ่มน้ำเจ้าพระยาปี 2537 ไม่ตรงตามพันธุ์ที่กำหนดในสัญญา ไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งในทางปฏิบัติ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบงานการสอบสวนขึ้นเพื่อให้มีหน้าที่ตรวจพิจารณาถ่วงดุลและเสนอความเห็นเกี่ยวกับเรื่องการดำเนินการทางวินัยก่อนนำเสนอ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณา โดยมีอำนาจเรียกเอกสาร เชิญผู้ที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วย สำหรับเรื่องนี้คณะกรรมการตรวจสอบงานการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นควรให้กรมส่งเสริมการเกษตรดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. นาง ข. และนาย ค. ใหม่ และให้สอบสวนเพิ่มเติม 3 ประเด็น โดยมีได้นำเสนอ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณามีมติก่อนแต่ประการใด ต่อมากองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้แจ้งให้กรมส่งเสริมการเกษตรดำเนินการตามความเห็นของคณะกรรมการตรวจสอบงานการสอบสวนดังกล่าว ซึ่งกรมส่งเสริมการเกษตรเห็นว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการทั้ง 3 รายต่อไปได้นั้น ต้องเป็นการปฏิบัติตามมติ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงหารือว่า ความเห็นของกรมส่งเสริมการเกษตรถูกต้องหรือไม่

และกรมส่งเสริมการเกษตรสามารถออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการ ทั้ง 3 รายใหม่ ตามที่คณะกรรมการตรวจสำนวนการสอบสวน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ สั่งการได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อกรมส่งเสริมการเกษตร ได้รายงานการดำเนินการ ทางวินัย นาย ก. กับพวก ไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ตามมาตรา 109 แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 แล้ว การพิจารณาดำเนินการในชั้นต่อไป เป็นอำนาจหน้าที่ของ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ดังนั้น การที่กรมส่งเสริมการเกษตร จะดำเนินการทางวินัยแก่ นาย ก. นาง ข. และนาย ค. ต่อไปได้นั้น ต้องเป็นการปฏิบัติตามมติ อ.ก.พ.กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มิใช่ดำเนินการตามความเห็นของคณะกรรมการตรวจสำนวน การสอบสวนแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ
ทิพาวดี เมฆสวรรค์
(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)
เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์และร้องทุกข์
โทร. 0 2281 8677
โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 1009.1/ล 1095

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลก กทม. 10300

1 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง ทารือเรื่องการลดโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมการพัฒนาชุมชน

อ้างถึง หนังสือกรมการพัฒนาชุมชน ลับ ที่ มท 0503/375 ลงวันที่ 30 กันยายน 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่า อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย มีมติให้ลดโทษข้าราชการของกรมการพัฒนาชุมชนจำนวนสองราย แต่มีรายหนึ่งได้แก่ นาย ก.เจ้าพนักงานพัฒนาชุมชน 5 สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอชานุมาน จังหวัดอำนาจเจริญ ได้ลาออกจากราชการไปแล้วตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2542 จึงไม่มีสภาพเป็นข้าราชการ แต่ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยมีมติให้ลดโทษ จากลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น เป็นตัดเงินเดือน 5 % เป็นเวลา 1 เดือน มติดังกล่าวย่อมเป็นคุณแก่นาย ก. และมีผลต่อจำนวนเงินบำเหน็จบำนาญที่พึงจะได้รับ กรมการพัฒนาชุมชนจึงหารือว่า จะออกคำสั่งลดโทษนาย ก.ตามมติ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย โดยอาศัยอำนาจตามนัยมาตรา 109 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้ หรือไม่อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาทำนองเดียวกันนี้ ก.พ. ได้เคยวินิจฉัยเมื่อครั้งใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 ว่า ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ซึ่งเป็นผู้สั่งลงโทษต้องรายงานการลงโทษไปยังผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือ และให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือมีอำนาจสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษได้ แสดงให้เห็นว่า คำสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นยังไม่เด็ดขาด ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือยังสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องหรือเหมาะสมได้ และในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือสั่งลดโทษหรือเพิ่มโทษ แสดงว่าคำสั่งลงโทษเดิมไม่เหมาะสม ประกอบกับการสั่งลดโทษหรือเพิ่มโทษก็มีลักษณะเป็นการแก้ไขคำสั่งเดิม จึงต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ระบุไว้ในคำสั่งลงโทษเดิม และโดยที่มาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ ยังคงบัญญัติกฎหมายทำนองเดียวกับมาตรา 92

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 แต่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้บัญญัติเพิ่มเติมกรณีที่อธิบดีมีความเห็นแย้งกับความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดเกี่ยวกับการพิจารณาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมายหรือการอื่นใด ตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ว่าจะเป็นคุณหรือเป็นโทษแก่ข้าราชการพลเรือน ให้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงพิจารณา ตามมาตรา 109 วรรคสี่ อ.ก.พ.กระทรวงจึงมีอำนาจที่จะพิจารณาเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษได้ ซึ่งเมื่อ อ.ก.พ.กระทรวง มีมติเป็นประการใด อธิบดีต้องสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ดังนั้น กรณีตามข้อหาข้อนี้ กรมการพัฒนาชุมชนจึงต้องออกคำสั่งลดโทษนาย ก. จากลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น เป็นตัดเงินเดือน 5 % เป็นเวลา 1 เดือน ตามมติ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทยดังกล่าว โดยสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ระบุไว้ในคำสั่งลงโทษเดิม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

บุญปลุก ชายเกตุ

(นายบุญปลุก ชายเกตุ)

รองเลขาธิการ ก.พ.

รักษาราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 9451

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.2/642

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

20 พฤศจิกายน 2541

เรื่อง ทหารือปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

เรียน หัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอเมืองภูเก็ต

อ้างถึง หนังสือสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองภูเก็ต ที่ ศธ 114501/3017

ลงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองภูเก็ตได้ทหารือปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ไปยัง ก.พ. กรณีหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้ส่งลงโทษภาคทัณฑ์ข้าราชการครู ตำแหน่งผู้บริหาร โรงเรียน แล้วได้รายงานการลงโทษต่อผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด ในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือ ซึ่งผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้งดโทษ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองภูเก็ต จึงทหารือว่า ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดจะต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวต่อเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติในฐานะอธิบดีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หรือไม่ ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดจะเก็บเรื่องแล้วแจ้งยุติเรื่องด้วยตนเองโดยไม่รายงานเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้หรือไม่ และขอทราบแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการรายงานดังกล่าว อีกทั้งหากไม่มีการรายงานจะมีแนวปฏิบัติอย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ตามปัญหาที่ทหารือไปนั้น เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับการรายงานการลงโทษข้าราชการครู ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามระเบียบ ก.ค. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการครู พ.ศ.2538 และอยู่ในอำนาจหน้าที่ของ ก.ค. ที่จะพิจารณาให้ความเห็น ก.พ. จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะพิจารณาให้ความเห็นได้

อย่างไรก็ตาม กรณีทำนองเดียวกันนี้ หากเป็นกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญ เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดในกรณีกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จะต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยนั้นต่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการ

พลเรือนสามัญผู้นั้นตามลำดับจนถึงอธิบดีหรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 แล้วแต่กรณี และสำหรับในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ก็จะต้องรายงานตามลำดับจนถึงผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วจึงรายงานต่อไปยังอธิบดีผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น ตามนัยข้อ 4 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539 ซึ่งผู้บังคับบัญชาที่ได้รับรายงานดังกล่าวที่เป็นผู้มีอำนาจตามมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว และมีตำแหน่งเหนือผู้ดำเนินการทางวินัย มีอำนาจที่จะสั่งงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือน ให้ถูกต้องและเหมาะสมตามควรแก่กรณี และจะต้องรายงานการดำเนินการดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามลำดับดังกล่าวมาแล้วข้างต้น หากผู้บังคับบัญชาผู้ใดไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย กรณีก็จะเป็นการกระทำผิดวินัยฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรศักดิ์

(นายอดุล จันทรศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ป 256

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กท 10300

28 พฤษภาคม 2541

เรื่อง หารือเกี่ยวกับขึ้นเงินเดือนของข้าราชการที่ได้รับการลดโทษให้กลับเข้ารับราชการ

เรียน อธิบดีกรมการพัฒนารัฐวิสาหกิจ

อ้างถึง หนังสือกรมการพัฒนารัฐวิสาหกิจ ปกปิด ที่ มท 0503/49 ลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการพัฒนารัฐวิสาหกิจหรือปัญหาเกี่ยวกับขึ้นเงินเดือนของข้าราชการที่ได้รับการลดโทษให้กลับเข้ารับราชการ นาย ก. นักวิชาการพัฒนารัฐวิสาหกิจ 6 สำนักงานพัฒนารัฐวิสาหกิจจังหวัดแพร่ โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปเพื่อประกอบการพิจารณาว่า จังหวัดอุดรธานีได้มีคำสั่งลดโทษลดขึ้นเงินเดือนผู้นี้ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารไป 5 ที่ทำการพัฒนารัฐวิสาหกิจจังหวัดอุดรธานี 1 ชั้น จากอัตรา 6,960 บาท เป็น 6,580 บาท ต่อมากรมการพัฒนารัฐวิสาหกิจได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้นี้ตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีและมีคำสั่งไล่ออกจากราชการ ซึ่งนาย ก. ได้อุทธรณ์คำสั่งลดโทษดังกล่าวต่อ ก.พ. ก.พ. พิจารณาแล้วมีมติให้รายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการให้กรมการพัฒนารัฐวิสาหกิจสั่งลดโทษจากไล่ออกเป็นลดขึ้นเงินเดือน 1 ชั้น และสั่งให้ผู้นี้กลับเข้ารับราชการ กรมการพัฒนารัฐวิสาหกิจจึงมีคำสั่งลดโทษ นาย ก. (แต่ผู้นี้ได้รับการล้างมลทิน จึงไม่อาจลดขึ้นเงินเดือนตามคำสั่งได้) และให้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งนักวิชาการพัฒนารัฐวิสาหกิจ 6 รับเงินเดือนในอัตรา 12,400 บาท ซึ่งเป็นอัตราเงินเดือนขณะถูกลดโทษไล่ออก

กรมการพัฒนารัฐวิสาหกิจเห็นว่า กรณีนี้มีปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอัตราเงินเดือนของนาย ก. เนื่องจากมาตรา 109 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 บัญญัติว่า "เมื่อได้มีคำสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ...คำสั่งลดโทษเดิมให้เป็นอันยกเลิก...ฯลฯ" ดังนั้น กรณีนี้ เมื่อกรมการพัฒนารัฐวิสาหกิจมีคำสั่งเพิ่มโทษ นาย ก. เป็นไล่ออกจากราชการแล้ว คำสั่งลดโทษลดขึ้นเงินเดือนเดิมจึงเป็นอันยกเลิก และต้องคืนขึ้นเงินเดือนให้แก่ผู้นี้ก่อน 1 ชั้น ซึ่งเท่ากับขั้น 13,040 บาท ในบัญชีเงินเดือนข้าราชการ ปัจจุบัน กรมการพัฒนารัฐวิสาหกิจจึงหารือว่า

1. ความเห็นดังกล่าวถูกต้องหรือไม่ เพียงใด

2. หาก ก.พ. มิได้มีมติข้างต้น แต่มีมติว่า พฤติการณ์ของนาย ก. เป็นความคิด วินัยอย่างไม่ร้ายแรง การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรดิตถ์สั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น นั้น สมควรแก่กรณีแล้ว ให้รายงานนายกรัฐมนตรี ตามมาตรา 125 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 เพื่อให้สั่งการให้กรมการพัฒนาชุมชนสั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษ ไล่ออก และให้มีผลตามคำสั่งจังหวัดอุดรดิตถ์เดิม ผลจะต่างกันหรือไม่เพียงใด ความละเอียด แจ่มแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 109 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ที่บัญญัติว่า "เมื่อได้มีคำสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือ ยกโทษ.....คำสั่งลงโทษเดิมให้เป็นอันยกเลิก.....ในกรณีที่คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือ ลดขั้นเงินเดือนเป็นอันยกเลิก.....ให้คืนเงินเดือนที่ได้ตัดหรือลดไปแล้วตามคำสั่งที่เป็นอันยกเลิก.....ฯลฯ" นั้น เป็นบทบัญญัติที่กำหนดถึงผลของการที่ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งเหนือ ผู้ดำเนินการทางวินัยได้สั่งแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษเดิม และการคืนเงินเดือนที่ได้ตัดหรือ ลดไปแล้วตามคำสั่งลงโทษเดิมให้แก่ผู้ถูกลงโทษ อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติดังกล่าวก็สามารถ นำมาใช้กับกรณีอื่นที่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษเดิมในทำนองเดียวกันได้ด้วย สำหรับ กรณีที่หารือนี้ เมื่อกรมการพัฒนาชุมชนมีคำสั่งเพิ่มโทษนาย ก. จากเดิมที่จังหวัดอุดรดิตถ์ได้มี คำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ คำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนจึงถูก ยกเลิก อันเป็นผลให้จะต้องมีการคืนเงินเดือนที่ลดไปแล้ว รวมทั้งขั้นเงินเดือนตามคำสั่งลงโทษ เดิมที่ถูกยกเลิกนั้นให้แก่ นาย ก. ทำให้ผู้นี้จะต้องได้รับเงินเดือนในอัตรา 13,040 บาท ความเห็น ของกรมการพัฒนาชุมชนจึงถูกต้องแล้ว

สำหรับข้อหารือที่ 2 นั้น เป็นกรณีที่กรมการพัฒนาชุมชนสมมุติคำถามขึ้นมา ซึ่งไม่อาจเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ เนื่องจากเป็นกรณีที่ขัดต่อบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวแล้วข้างต้น ประกอบกับสำนักงาน ก.พ. มีแนวการพิจารณาข้อหารือว่าจะรับ พิจารณาเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นจริงเท่านั้น กรณีนี้ สำนักงาน ก.พ. จึงไม่อาจพิจารณา ให้ความเห็นได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อคุส จันทรสักดิ์

(นายอคุส จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

(ลงนาม)

ที่ นร 0709.2/563

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กท 10300

19 สิงหาคม 2542

เรื่อง ทหารือการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมทางหลวง

อ้างถึง หนังสือกรมทางหลวง ที่ คค 0603/20056 ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมทางหลวงแจ้งว่า นาย ก. เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ระดับ 4 แขวงทางหลวงปราชินบุรี สำนักทางหลวงที่ 8 ได้หายตัวไปจากแขวงทางหลวงปราชินบุรี ตั้งแต่วันที่ 30 มีนาคม 2535 ซึ่งกรมทางหลวงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่า 15 วัน และมีคำสั่งให้นาย ก. ออกจากราชการไว้ก่อน เนื่องจากการพิจารณาไม่อาจแล้วเสร็จโดยเร็ว ต่อมาศาลแพ่งกรุงเทพใต้ได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ 5 กันยายน 2540 ให้นาย ก. ตกเป็นบุคคลสาบสูญ กรมทางหลวงจึงหารือว่า กรมทางหลวงสมควรที่จะดำเนินการเรื่องนี้ต่อไปประการใด นาย ก. จะมีความผิดทางวินัยหรือไม่ เพียงใด จะพ้นจากราชการด้วยสาเหตุใด และมีผลตั้งแต่เมื่อใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว ขอเรียนว่าเมื่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ได้มีคำสั่งให้นาย ก. เป็นคนสาบสูญแล้ว โดยผลของกฎหมายถือว่าผู้นี้ถึงแก่ความตาย ซึ่งย่อมจะเป็นผลให้ต้องถือว่านาย ก. ออกจากราชการเพราะตาย ตามมาตรา 112 (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ด้วย ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ 30 มีนาคม 2540 อันเป็นวันครบกำหนดระยะเวลา 5 ปี ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 61 และมาตรา 62 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อผลในทางกฎหมายถือว่านายไพศาล เทียนขอ ได้ถึงแก่ความตายแล้ว กรมทางหลวงจึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยในเรื่องนี้ต่อไปได้ ตามนัยมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 และสามารถที่จะสั่งยุติการสั่งให้นาย ก. ออกจากราชการได้ เพราะเหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการราชการไว้ก่อนได้หมดไปแล้ว อย่างไรก็ตาม กรมทางหลวงจะต้องวินิจฉัยผลการสอบสวนเรื่องนี้ต่อไป เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาบำเหน็จบำนาญ ตามนัยมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 สำหรับ

ปัญหาว่านาย ก. จะมีความผิดวินัยหรือไม่ เพียงใดนั้น เป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องพิจารณา ก.พ. ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นในส่วนนี้ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/533

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กท 10300

9 สิงหาคม 2542

เรื่อง ทหารือกรณีข้าราชการลาออกจากราชการ

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปกปิด ค่วนมาก
ที่ ศธ 1181/2708 ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติหรือ
ปัญหากรณีข้าราชการขอลาออกจากราชการ โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่านางสาว ก. ข้าราชการครู
ตำแหน่งอาจารย์ 2 ระดับ 7 โรงเรียนศรีประวัติ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบางกรวย
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนนทบุรี ได้ยื่นหนังสือเพื่อขอลาออกจากราชการ โดยทาง
ไปรษณีย์ EMS เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2541 โดยหนังสือลงวันที่ 1 กรกฎาคม 2541 ขอลาออก
จากราชการตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2541 หลังจากส่งหนังสือขอลาออกจากราชการแล้ว
ข้าราชการครูรายดังกล่าวก็ไม่ได้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงหารือว่าผู้บังคับบัญชาจะอนุญาตให้ลาออกได้
หรือไม่ และจะต้องพิจารณาดำเนินการทางวินัยกับผู้นี้หรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กรณีตามที่หารือนี้เป็นข้าราชการครู สำนักงาน ก.พ.
ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นโดยตรงได้ อย่างไรก็ตาม หากเป็นกรณีที่เกิดขึ้นกับข้าราชการ
พลเรือนสามัญ สำนักงาน ก.พ. มีความเห็น ดังนี้

1. กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญประสงค์จะลาออกจากราชการ ระเบียบ ก.พ.
ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2536 ได้วางหลักเกณฑ์
การยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการไว้ว่า ให้ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ประสงค์จะลาออก
จากราชการยื่นหนังสือขอลาออกต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่ง โดยให้ยื่นล่วงหน้า
ก่อนวันขอลาออกไม่น้อยกว่า 30 วัน ในกรณีที่ผู้มีอำนาจอนุญาตการลาออกเห็นว่ามิมีเหตุผล
ความจำเป็นเป็นพิเศษ จะอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรก่อนวันขอลาออกให้ผู้ที่ประสงค์จะขอ

ลาออกยื่นหนังสือขอลาออกล่วงหน้าน้อยกว่า 30 วันก็ได้ สำหรับหนังสือขอลาออกจากราชการ ที่ยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกน้อยกว่า 30 วัน โดยมีได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจาก ผู้มีอำนาจอนุญาตการลาออก หรือที่มีได้ระบุวันขอลาออกนั้น ให้ถือวันถัดจากวันครบกำหนด 30 วัน นับแต่วันยื่นเป็นวันขอลาออก สำหรับกรณีตามที่หารือนี้ การที่ข้าราชการผู้นี้ได้ยื่น หนังสือขอลาออกจากราชการต่อผู้บังคับบัญชาทางไปรษณีย์ในวันที่ 30 มิถุนายน 2541 โดย ขอลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2541 หนังสือขอลาออกดังกล่าวจึงมิใช่หนังสือ ที่ยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกตามที่กำหนดในระเบียบ ก.พ. ข้างต้น

อย่างไรก็ตาม กรณีทำนองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณามีมติในเรื่องที่ข้าราชการ สังกัดกรมการปกครอง ซึ่งบรรจุเข้ารับราชการในส่วนภูมิภาคยังไม่ถึง 1 ปี ได้ยื่นหนังสือขอลา ออกจากราชการในวันเดียวกับวันที่ขอลาออก เพื่อไปรับการบรรจุและแต่งตั้งที่การสื่อสารแห่ง ประเทศไทย ว่าหนังสือขอลาออกดังกล่าวมิใช่หนังสือที่ยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกตามที่ กำหนดในระเบียบ ก.พ. แต่หากจะพิจารณาว่าหนังสือขอลาออกดังกล่าวไม่สมบูรณ์และผู้บังคับ บัญชาไม่อาจมีคำสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการได้แล้ว ก็จะเป็นการจำกัดสิทธิของผู้ขอลาออก และไม่เป็นธรรม เพราะอาจทำให้ผู้ขอลาออกถูกลงโทษทางวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ซึ่งจะ มีผลกระทบต่อกรบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่การสื่อสารแห่งประเทศไทยด้วย ก.พ. จึงเห็นควรแปรระเบียบไปในทางที่ไม่จำกัดสิทธิของผู้ขอลาออกจากราชการ เพื่อให้สอดคล้องกับ บทบัญญัติมาตรา 113 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 โดยให้ถือว่า หนังสือขอลาออกจากราชการดังกล่าวเป็นหนังสือขอลาออกที่สมบูรณ์ตามระเบียบและผู้บังคับ บัญชาที่มีอำนาจอนุญาตให้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ขอลาออกได้

ดังนั้น กรณีที่หารือนี้ ผู้มีอำนาจอนุญาตการลาออกจึงสามารถอนุญาตให้ ข้าราชการผู้นี้ลาออกจากราชการในวันที่ 1 กรกฎาคม 2541 ตามแนวทางที่ ก.พ. ได้เคย วินิจฉัยไว้แล้วได้ อันเป็นผลให้ผู้บังคับบัญชาไม่อาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ฐานละทิ้งหน้าที่ ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้

2. ความที่หรือว่ากรณีที่ข้าราชการผู้นั้นยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการแล้ว
 ไม่มาปฏิบัติราชการอีกเลย โดยผู้บังคับบัญชายังมีได้อนุญาตให้ลาออกจากราชการเช่นนี้
 ผู้บังคับบัญชาจะต้องพิจารณาดำเนินการทางวินัยกับผู้นี้หรือไม่ อย่างไร นั้น ขอเรียนว่ากรณี
 ดังกล่าว หากผู้บังคับบัญช้อนุญาตให้ลาออกจากราชการ กรณีก็จะไม่เป็นความคิดทางวินัย
 ความที่กล่าวแล้วในข้อ 1 แต่ถ้าหากผู้บังคับบัญชาไม่อนุญาต กรณีก็จะถือเป็นการละทิ้งหน้าที่
 ราชการ ส่วนการจะพิจารณาว่าการละทิ้งหน้าที่ราชการนั้น มีเหตุผลอันสมควรหรือไม่ หรือ
 มีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการหรือไม่นั้น กฎหมาย
 บัญญัติให้เป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะใช้ดุลพินิจพิจารณา

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อคุล จันทรศักดิ์

(นายอคุล จันทรศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

29 พฤศจิกายน 2544

เรื่อง ขอทราบหลักเกณฑ์การพิจารณากรณีข้าราชการมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อน
ความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ

เรียน นาง ก. ประธานกรรมการสอบสวน

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ค่วนที่สุด ที่ นร 2101(กสส.)/29
ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้แต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนข้าราชการในสังกัด กรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อนความสามารถ
ในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 115 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาแล้ว มีมติให้สอบถามว่า
มีกรณีใดบ้างที่เข้าเกณฑ์หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 115
ดังกล่าวข้างต้น ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ตามปัญหาที่หารือมานั้น เป็นกรณีการสั่งให้ออก
จากราชการ ตามมาตรา 115 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535
ซึ่งบัญญัติให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ ตามมาตรา 52 มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ออกจากราชการได้ หากผู้นั้นมีกรณีถูกกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อนความสามารถ
ในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ ซึ่งก็จะต้องสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยไม่ชักช้า
เมื่อการสอบสวนเสร็จ ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 เห็นว่าถ้าให้ผู้นั้นอยู่รับราชการต่อไป
จะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้นำเสนอ อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด
แล้วแต่กรณี พิจารณา ในกรณีที่ อ.ก.พ.มีมติให้ผู้นั้นออกจากราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ
ตามมาตรา 52 สั่งให้เป็นไปตามนั้น ส่วนการที่ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 จะพิจารณา
ว่า ถ้าให้ข้าราชการผู้นั้นอยู่รับราชการต่อไป จะเป็นการเสียหายแก่ทางราชการหรือไม่นั้น
จะเป็นต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงรายละเอียดเป็นกรณี ๆ ไป ดังปรากฏตามตัวอย่างที่แนบมา
พร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุกาวดี เวชศิลป์

(นางสุkawดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ป 455

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

23 สิงหาคม 2544

เรื่อง ขอพระราชทานความเป็นธรรม

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

- อ้างถึง 1. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา ปกปิด ที่ นร 0207/7545
ลงวันที่ 29 พฤษภาคม 2544
2. หนังสือสำนักงาน ก.พ. ปกปิด ที่ นร 0709.1/ป 418 ลงวันที่ 13 กรกฎาคม 2544
3. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา ปกปิด ที่ นร 0207/9854
ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง (1) สำนักเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอให้ ก.พ. ให้ความเห็นกรณีพระ ก.อดีตเจ้าอาวาสวัด ข. จังหวัดอุตรดิตถ์ขอพระราชทานความเป็นธรรม ในกรณีที่ถูกเจ้าคณะจังหวัดอุตรดิตถ์สั่งให้ออกจากตำแหน่งหน้าที่ เพราะหย่อนความสามารถ ในการปฏิบัติหน้าที่เพราะเหตุสุขภาพ เพื่อจะได้นำความกราบบังคมทูลพระกรุณาต่อไป และ (2) สำนักงาน ก.พ. ได้ให้ความเห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของ มหาเถรสมาคมที่จะพิจารณาวินิจฉัย แต่อย่างไรก็ดี หากกรณีตามปัญหาเป็นกรณีของ ข้าราชการพลเรือน ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุอาจพิจารณาดำเนินการสั่งให้ออกจากราชการเพราะเป็นผู้มีสุขภาพพลภาพ จนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตามมาตรา 114 (3) หรือหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการตามมาตรา 115 แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แล้วแต่กรณีได้และ (3) สำนักเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้แจ้งเพิ่มเติมว่าสำนักเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ขอให้ส่วนราชการหลายแห่งตรวจสอบ ข้อเท็จจริงของกรณีนี้ และได้เสนอความเห็นโดยสรุปว่า แม้การให้พระ ก.ออกจากตำแหน่ง เจ้าอาวาส จะเป็นการออกคำสั่งของเจ้าคณะจังหวัดอุตรดิตถ์ โดยอาศัยอำนาจตามพระราช บัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 และกฎหมายมหาชนที่ชอบด้วยกฎหมายก็ตาม แต่สาเหตุสำคัญ ของกรณีนี้น่าจะเกิดจากการก่อกวนแกล้งของกลุ่มผู้เสียหายผลประโยชน์จากการเช่าที่ดินของวัด ดังนั้น จึงขอทราบความเห็นของสำนักงาน ก.พ. เพิ่มเติมว่ากรณีดังกล่าวจะพิจารณาให้ความ เป็นธรรมแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากคำสั่งดังกล่าวได้อย่างไร

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนยืนยันว่า เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของมหาเถรสมาคมที่จะพิจารณาตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 และกฎหมายมหาเถรสมาคม แต่อย่างไรก็ดี หากข้อเท็จจริงปรากฏว่าการสั่งให้พระ ก. อติศเจ้าอาวาสวัด ข.ออกจากตำแหน่งหน้าที่เจ้าอาวาส เกิดจากการก่อกวนแก่งของกุ่มผู้เสียผลประโยชน์จากการเช่าที่ของวัด ตามข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงของส่วนราชการทำให้เจ้าคณะจังหวัดอุตรดิตถ์สำคัญผิดในข้อเท็จจริง จึงออกคำสั่งไปเช่นนั้น ก็อาจแก้ไขคำสั่งให้ถูกต้องกับข้อเท็จจริงและให้เหมาะสมได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิวาดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิวาดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
 กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธธรณ์ และร้องทุกข์
 โทร. 2818677
 โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/200

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

18 กันยายน 2544

เรื่อง ทารือเกี่ยวกับการจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ กรณีพนักงานทุจริตแล้วถึงแก่ความตาย
เรียน ผู้ว่าการการสื่อสารแห่งประเทศไทย

อ้างถึง หนังสือการสื่อสารแห่งประเทศไทย ที่ กสท. 651 (วน.)/1047 ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้มีคำสั่งให้นาย ก. ตำแหน่ง นายไปรษณีย์ 6 ประจำที่ทำการไปรษณีย์แม่สรวย สำนักงานการสื่อสารไปรษณีย์เขต 5 ซึ่งถึงแก่ความตาย พ้นจากหน้าที่ โดยก่อนที่นาย ก. จะถึงแก่ความตาย ผู้บังคับบัญชาตรวจพบว่านาย ก. ได้กระทำการทุจริตเงินธนาณัติของผู้ใช้บริการ จำนวน 7 ราย เป็นเงิน 27,900 บาท เงินค่าพัสดุไปรษณีย์เก็บเงินในประเทศ (พกก.) 4 รายการ เป็นเงิน 8,950 บาท นอกจากนี้เมื่อตรวจสอบหลักฐานการเงินแล้ว ยังพบเงินที่ทุจริตเพิ่มอีกจำนวน 44,240.68 บาท และระหว่างทำการตรวจสอบการเงินดังกล่าว นาย ก. ได้ละทิ้งหน้าที่ไปตั้งแต่วันที่ 4 ธันวาคม 2543 แล้วต่อมาได้ยิงตัวตายในวันที่ 8 ธันวาคม 2543 การสื่อสารแห่งประเทศไทยจึงหารือไปยัง ก.พ. ว่า

1. กรณีของนาย ก. ซึ่งถูกผู้บังคับบัญชาตรวจพบว่า กระทำการทุจริตแล้วได้ละทิ้งหน้าที่ไป และต่อมาได้ยิงตัวตาย จะถือว่าขณะเสียชีวิต นาย ก. เป็นผู้อยู่ระหว่างมีกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ อย่างไร

2. กรณีที่นาย ก. ถูกตรวจพบว่ากระทำการทุจริต และผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้รายงานผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัย จนมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และระหว่างนั้น นาย ก. ได้ยิงตัวตาย จะถือว่าได้มีการชี้มูลความผิดทางวินัยแล้วหรือไม่ อย่างไร

3. กรณีการสื่อสารแห่งประเทศไทยได้มีคำสั่งระบุให้งดจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพไว้เพื่อรอฟังผลการพิจารณาโทษทางวินัย เมื่อผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า นาย ก. ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง แต่ นาย ก. ได้เสียชีวิตไป กรณีทางวินัยจึงยุติ ตามข้อบังคับการสื่อสารแห่งประเทศไทย การจ่ายเงิน

กองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามที่กล่าว จะถือว่ากระทำโดยไม่ต้องรอผลการพิจารณาทางวินัยหรือไม่ อย่างไร

4. ทายาทของนาย ก. จะใช้สิทธิอุทธรณ์ขอให้ลดหย่อนผ่อนโทษได้หรือไม่ อย่างไร

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า กรณีตามที่หารือเป็นปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย การจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และการอุทธรณ์ ของพนักงานการสื่อสารแห่งประเทศไทย สำนักงาน ก.พ. จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้ อย่างไรก็ตาม หากกรณีนี้เกิดขึ้นกับข้าราชการพลเรือนสามัญ มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน หรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือ โดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ” ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงตามที่หารือปรากฏว่าผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ได้รายงานการทุจริตของข้าราชการผู้ได้บังคับบัญชาไปยังผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจในการดำเนินการทางวินัยแล้ว กรณีจึงต้องถือว่า การรายงานของผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือ โดยผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น แม้อันมาข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นจะได้ออกจากราชการไปเพราะถึงแก่ความตาย กรณีก็ยังคงถือได้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น ได้ถูกผู้บังคับบัญชากล่าวหาเป็นหนังสือ ซึ่งพึงเห็นได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนออกจากราชการเช่นเดิม เพียงแต่การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถึงแก่ความตายไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะดำเนินการต่อไปได้ จึงต้องยุติเรื่องตามนัยมาตราดังกล่าว

สำหรับปัญหาการจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ซึ่งการสื่อสารแห่งประเทศไทย มีคำสั่งให้งดจ่ายไว้ เพื่อรอฟังผลการพิจารณาโทษทางวินัยนั้น ข้อมเป็นไปตามข้อบังคับกองทุน

ตำรวจเลี้ยงชีพพนักงานการสื่อสารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว แต่หากเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และต่อมาได้ถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดวินัยจะได้รับเงินบำเหน็จบำนาญหรือไม่ นั้น มาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 ได้บัญญัติว่า “ข้าราชการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนที่ได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออก ปลดออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ ตามมาตรา 48” ดังนั้น การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญดังกล่าว จึงต้องรอการจ่ายไว้ก่อนจนกว่าการวินิจฉัยเรื่องที่มีการกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้นจะปรากฏผล และเมื่อได้ผลประการใดแล้ว จึงดำเนินการตามบทบัญญัติดังกล่าวต่อไป

ส่วนปัญหาที่ว่า ทายาทของผู้เสียชีวิตซึ่งกระทำผิดวินัยจะใช้สิทธิอุทธรณ์ได้หรือไม่อย่างไร นั้น หากเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ เมื่อกรณีนี้ไม่มีการสั่งลงโทษ เพราะข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำผิดวินัยออกจากราชการเพราะตายแล้ว ประกอบกับกฎ ก.พ.ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ข้อ 3 กำหนดให้การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้ ดังนั้น ทายาทของผู้ตายจึงไม่มีเหตุที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์ตามมาตรา 124 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้” แต่อย่างไร

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์
โทร. 0 2281 8677
โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.1/ 266

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

27 พฤศจิกายน 2544

เรื่อง การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

เรียน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

อ้างถึง หนังสือกระทรวงศึกษาธิการ ค่วนมาก ที่ ศธ 0204/11527 ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงศึกษาธิการหรือปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กรณีการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งจะต้องดำเนินการจนถึงขั้นตอนการรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อ อ.ก.พ.กระทรวง ตามความในมาตรา 109 วรรคหก และในขณะเดียวกันข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ถูกลงโทษทางวินัยนั้น ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษตามความในมาตรา 125 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่ง อ.ก.พ.กระทรวงจะต้องพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวด้วย จึงมีปัญหาว่าจะต้องนำรายงานการดำเนินการทางวินัยและหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษมารวมพิจารณาพร้อมกับ หรือควรจะดำเนินการอย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ปัญหาทำนองเดียวกันนี้ ก.พ.ได้เคยพิจารณาமிมติว่า เรื่องการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษตามมาตรา 125 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มีลักษณะเป็นบทเฉพาะที่ผู้ถูกลงโทษใช้สิทธิอุทธรณ์ ตามที่กฎหมายให้สิทธิไว้ ส่วนเรื่องรายงานการดำเนินการทางวินัยมีลักษณะเป็นบททั่วไป ฉะนั้น ในกรณีที่ผู้ถูกลงโทษใช้สิทธิอุทธรณ์ จึงชอบที่จะต้องใช้บทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์เป็นหลักในการพิจารณา สำหรับกรณีที่หารือนี้ อ.ก.พ.กระทรวงจะต้องพิจารณาเรื่องอุทธรณ์คำสั่งลงโทษโดยนำรายงานการดำเนินการทางวินัยกรณีเดียวกันมาประกอบการพิจารณาด้วย เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวงมีมติเรื่องอุทธรณ์คำสั่งลงโทษเป็นประการใด ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 125 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ล 531

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

14 พฤศจิกายน 2544

เรื่อง ทหารเรือปัญหาการปรับบทกฎหมาย

เรียน อธิบดีกรมศาลทหาร

อ้างถึง หนังสือกรมศาลทหาร ลับ ที่ กค 0603/ล.93 ลงวันที่ 27 กรกฎาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมศาลทหารได้หารือกรณี นาย ก. เมื่อครั้งดำรงตำแหน่ง
 สารวัตรศาลทหาร 7 (หัวหน้างานพิธีการ) สังกัดด่านศาลทหารระนอง สำนักงานศาลทหารภาคที่ 5
 ออกคำสั่งงานพิธีการที่ 1/2540 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2540 เรื่อง การเพิ่มประสิทธิภาพงาน
 พิธีการด่านศาลทหารระนอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลดขั้นตอนระบบงานให้เกิดความคล่องตัว
 รวดเร็ว อันเป็นการอำนวยความสะดวกต่อผู้ส่งออกทุกระดับ ให้สอดคล้องกับนโยบายส่งเสริม
 การส่งออกและเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีสศนของอธิบดีกรมศาลทหาร และได้เสนอให้ นาย ข. สารวัตรศาลทหาร 8 (นายด่านศาลทหารระนอง) ผู้บังคับบัญชาทราบแล้ว
 ต่อมาเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2540 เวลา 11.00 น. นาย ก. หัวหน้างานพิธีการ ได้เรียกเจ้าหน้าที่
 งานพิธีการรวมทั้ง นาย ค. เจ้าหน้าที่ประเมินอากร 5 ผู้ได้บังคับบัญชาโดยตรงของ นาย ก.
 เข้าร่วมประชุม แต่ได้รับการปฏิเสธและไม่ได้รับความร่วมมือ นาย ก. จึงทำบันทึก ลงวันที่
 9 ตุลาคม 2540 รายงานพฤติกรรมของ นาย ค. ต่อผู้บังคับบัญชาว่า นาย ค. กระด้างกระเดื่อง
 ขาดระเบียบวินัย ขาดจรรยาบรรณของการเป็นข้าราชการที่ดี ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับ
 บัญชาและปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำสั่งงานพิธีการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายต่อทาง
 ราชการอย่างร้ายแรง อีกทั้งไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ
 โดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ และเสนอให้ปฏิบัติตามคำสั่งทั่วไป
 กรมศาลทหารที่ 18/2538 ลงวันที่ 2 มิถุนายน 2538 เรื่องการสั่งงดปฏิบัติงานล่วงเวลาแก่
 นาย ค. แต่ นายด่านศาลทหารระนองเมื่อรับรายงานแล้วมิได้ดำเนินการตามที่เสนอแต่อย่างใด
 นาย ก. จึงได้ทำบันทึกรายงานพฤติกรรมของ นาย ค. ถึงรองอธิบดีฝ่ายนโยบายและแผน ซึ่ง
 ไม่ใช้รองอธิบดีตามสายงาน โดยข้อความในบันทึกได้กล่าวถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ของ นาย ค.
 ในลักษณะแตกต่างไปจากที่เลขบันทึกเสนอ นายด่านศาลทหารระนอง จึงขอหารือว่า บันทึก
 ฉบับที่สองของ นาย ก. ที่มีถึงรองอธิบดีฝ่ายนโยบายและแผนเป็นการร้องทุกข์ หรือเป็นการ

ปฏิบัติราชการตามหน้าที่อันจะเป็นความผิดฐานกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือคน ตาม มาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 หรือไม่ ความละเอียด แจ่มแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า สำหรับปัญหาในกรณีที่นาย ก.ทำบันทึกรายงาน พฤติการณ์ของนาย ค.ถึงรองอธิบดีฝ่ายนโยบายและแผน เป็นการร้องทุกข์หรือไม่ นั้น เป็นกรณีที่จะต้องพิจารณาจากบทบัญญัติมาตรา 129 และมาตรา 130 แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งบัญญัติสาระสำคัญไว้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ใดจะใช้สิทธิร้องทุกข์ได้นั้น จะต้องปรากฏว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นเป็นผู้ที่ถูกผู้ บังคับบัญชามีคำสั่งให้ออกจากราชการ หรือเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อคน โดยไม่ถูกต้อง หรือไม่ปฏิบัติต่อคนให้ถูกต้องตามกฎหมาย หรือมีความคับข้องใจอันเกิดจาก การปฏิบัติของผู้บังคับบัญชา ซึ่งล้วนเป็นเรื่องที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ได้บังคับบัญชาซึ่ง ได้รับผลกระทบจากการกระทำของผู้บังคับบัญชาของคนเห็นว่าไม่ชอบธรรมทั้งสิ้น แต่กรณี ของนาย ก. นี้ไม่มีกรณีที่เข้าเงื่อนไขตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น การที่นาย ก.ทำบันทึกรายงานพฤติการณ์ต่าง ๆ ของนาย ค.ไปยังรองอธิบดีฝ่ายนโยบายและ แผน จึงไม่ใช่การร้องทุกข์ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

สำหรับปัญหาที่หรือว่า การที่นาย ก.ทำบันทึกรายงานพฤติการณ์ของนาย ค. ถึงรองอธิบดีฝ่ายนโยบายและแผน กรมศุลกากร เป็นการปฏิบัติราชการตามหน้าที่หรือไม่ นั้น สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติราชการ โดยมีให้เป็นการกระทำการข้าม ผู้บังคับบัญชาเหนือคน เว้นแต่ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปเป็นผู้สั่งให้กระทำหรือได้รับอนุญาต เป็นพิเศษชั่วคราว จากบทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า สาระสำคัญประการหนึ่งที่จะ เข้าเงื่อนไขเป็นการกระทำผิดวินัยตามมาตรา ๙๑ คือการกระทำที่เป็นการปฏิบัติราชการ ซึ่งคำว่า “ปฏิบัติราชการ” ตามนัยมาตราดังกล่าวหมายถึงการปฏิบัติราชการในตำแหน่งหน้าที่ตาม กฎหมาย หรือระเบียบของทางราชการ เท่านั้น แต่โดยที่ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการปฏิบัติราชการ

ในตำแหน่งหัวหน้างานพิธีการของนาย ก.ยังไม่มีความชัดเจนเพียงพอ สำนักงาน ก.พ. จึงไม่อาจให้ความเห็นในปัญหานี้ได้ แต่อย่างไรก็ตาม ก.พ.ได้เคยพิจารณากรณีข้าราชการพลเรือนสามัญมีหนังสือร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการพลเรือนสามัญผู้อื่น ไปยังนายกรัชมุนตรี เพื่อให้พิจารณาคำเนิการตามอำนาจหน้าที่โดยมิได้เสนอหนังสือร้องเรียนกล่าวโทษผ่านผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นไว้ว่าการร้องเรียนกล่าวโทษ เป็นการใช้สิทธิในทางส่วนตัวเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของทางราชการมิใช่การปฏิบัติราชการในตำแหน่งหน้าที่ของข้าราชการผู้นั้น การร้องเรียนกล่าวโทษในกรณีดังกล่าวจึงไม่เป็นการกระทำผิดวินัยฐานปฏิบัติราชการโดยกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตนแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.2/377

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

27 สิงหาคม 2541

เรื่อง ขอบริกษาหารือเรื่องข้าราชการถูกกล่าวดักเตือน จะร้องทุกข์ได้หรือไม่

เรียน หัวหน้าฝ่ายบริหารและพัฒนา สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดมุกดาหาร

อ้างถึง หนังสือสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดมุกดาหาร ที่ พิเศษ/2541 ลงวันที่

18 มิถุนายน 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการร้องทุกข์ กรณีนาง ข. ข้าราชการระดับ 6 ถูกนาง ก. ข้าราชการระดับ 5 คำว่าและพยายามจะทำร้ายร่างกาย โดยนาง ข. มิได้ตอบโต้แต่อย่างใด ผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว ซึ่งต่อมาคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงได้สรุปสำนวนเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนคดีนี้ว่าให้ทำหนังสือว่ากล่าวตักเตือนทั้งสองฝ่าย ดังนี้ นาง ข. จะใช้สิทธิร้องทุกข์ได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่ามาตรา 99 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้กำหนดวิธีดำเนินการของผู้บังคับบัญชาไว้ว่า เมื่อมีกรณีที่มีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการผู้ใดกระทำความผิดแต่ยังไม่พยานหลักฐานให้ผู้บังคับบัญชารับดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาเช่นนั้นหรือไม่ หากปรากฏจากผลการสืบสวนว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการผู้นั้นกระทำความผิดวินัย กฎหมายได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที ซึ่งการดำเนินการทางวินัยนี้ มาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติฉบับที่อ้างถึงข้างต้นได้กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาสอบสวนเพื่อให้ได้ความจริง และยุติธรรมโดยไม่ชักช้า หากปรากฏผลการสอบสวนว่าข้าราชการกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กฎหมายได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษตามควรแก่กรณี ในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ ผู้บังคับบัญชาจะงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 103 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งการว่ากล่าวตักเตือนนี้ถือเป็นการว่ากล่าวตักเตือนทางวินัย มิใช่การลงโทษ ทางวินัย มิใช่การลงโทษ ผู้ถูกว่ากล่าวตักเตือน

แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ โดยไม่ต้องส่งเรื่องให้ผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่นดำเนินการ
แต่อย่างใด ดังนั้น คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (สืบสวน) หาข้อเท็จจริงของสำนักงาน
สาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น ดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

2. ตามที่ทราบว่า นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น ได้สั่งลงโทษตัดเงินเดือน
ข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น จะเป็นการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่
นั้น ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535
บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่ง
ลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ตามควรแก่กรณี ให้เหมาะสมกับความผิด
และข้อ 4 ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2536) ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน
หรือลดขั้นเงินเดือน กำหนดว่า หัวหน้าส่วนราชการที่สูงกว่ากองซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของ
ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือ
ตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกิน 5% และเป็นเวลาไม่เกินสองเดือน ซึ่งตามข้อ 2 ของกฎ ก.พ.
ดังกล่าวได้ให้คำนิยามไว้ว่า “หัวหน้าส่วนราชการที่สูงกว่ากอง” หมายความว่า ข้าราชการ
พลเรือนที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าส่วนราชการและดำรงตำแหน่งระดับ 9..... ดังนั้น
นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น จึงเป็นหัวหน้าส่วนราชการที่สูงกว่ากองในราชการ
บริหารส่วนภูมิภาคและดำรงตำแหน่งระดับ 9 และเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัด
สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น มีอำนาจสั่งลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการในสังกัด
จำนวน 5% และเป็นเวลา 2 เดือน ตามคำสั่งลงโทษดังกล่าวได้ โดยไม่ต้องได้รับมอบหมาย
จากปลัดกระทรวงสาธารณสุขหรือผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น แต่อย่างใด คำสั่งลงโทษของ
นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น ดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์
โทร. 2818677 โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/384

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300.

21 มิถุนายน 2542

เรื่อง ทหารหรือปัญหาการลงโทษลดขั้นเงินเดือนข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ 0203/70/34728

ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข แจ้งว่าจังหวัดพังงา ได้พิจารณาเรื่องนาย ก. เจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 3 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดพังงา ซึ่งกระทำผิดวินัยกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรจำนวน 4 ครั้ง รวม 26 วัน แต่ละครั้งติดต่อกันไม่เกิน 15 วัน แล้วเห็นสมควรลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น แต่โดยที่นาย ก. รับเงินเดือนในอันดับ 3 ขั้น 6,190 บาท ซึ่งเกินกว่าขั้นต่ำของอันดับ 3 เพียงครึ่งขั้น จึงหาหรือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดพังงาจะใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนนาย ก. จำนวน 1 ขั้น ได้หรือไม่อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้ว เห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดพังงามีอำนาจสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนนาย ก. 1 ขั้น อันมีผลให้ได้รับเงินเดือนในอันดับขั้นที่ต่ำกว่าระดับตำแหน่งในกรณีดังกล่าวได้ โดยให้นำหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อ 4 (6) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2538) มาใช้ประกอบการพิจารณาดำเนินการ โดยอนุโลม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/377

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

27 สิงหาคม 2541

เรื่อง ขอบริกษาหารือเรื่องข้าราชการถูกกล่าวดักเตือน จะร้องทุกข์ได้หรือไม่

เรียน หัวหน้าฝ่ายบริหารและพัฒนา สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดมุกดาหาร

อ้างถึง หนังสือสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดมุกดาหาร ที่ พิเศษ/2541 ลงวันที่

18 มิถุนายน 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการร้องทุกข์ กรณีนาง ข. ข้าราชการระดับ 6 ถูกนาง ก. ข้าราชการระดับ 5 ด่าว่าและพยายามจะทำร้ายร่างกาย โดยนาง ข. มิได้ตอบโต้แต่อย่างใด ผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว ซึ่งต่อมาคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงได้สรุปสำนวนเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนชุดนี้ให้ทำหนังสือว่ากล่าวตักเตือนทั้งสองฝ่าย ดังนี้ นาง ข. จะใช้สิทธิร้องทุกข์ได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่ามาตรา 99 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้กำหนดวิธีดำเนินการของผู้บังคับบัญชาไว้ว่า เมื่อมีกรณีที่มีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการผู้ใดกระทำความผิดแต่ยังไม่มีความพยานหลักฐานให้ผู้บังคับบัญชาริบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาเช่นนั้นหรือไม่ หากปรากฏจากผลการสืบสวนว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการผู้นั้นกระทำความผิดวินัย กฎหมายได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที ซึ่งการดำเนินการทางวินัยนี้ มาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติฉบับที่อ้างถึงข้างต้นได้กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาสอบสวนเพื่อให้ได้ความจริง และยุติธรรมโดยไม่ชักช้า หากปรากฏผลการสอบสวนว่าข้าราชการกระทำความผิดวินัยอย่างไร้แรง กฎหมายได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษตามควรแก่กรณี ในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ ผู้บังคับบัญชาจะงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 103 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งการว่ากล่าวตักเตือนนี้ถือเป็นการว่ากล่าวตักเตือนทางวินัย มิใช่การลงโทษ ทางวินัย มิใช่การลงโทษ ผู้ถูกว่ากล่าวตักเตือน

จึงไม่สามารถอุทธรณ์คำสั่งได้ เนื่องจากกฎหมายได้บัญญัติให้สิทธิแก่ข้าราชการผู้ถูกลงโทษเท่านั้น ที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์ได้

อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติมาตรา 130 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ก็ได้บัญญัติให้ข้าราชการที่เห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้อง หรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมายสามารถใช้สิทธิร้องทุกข์ได้

สำหรับกรณีนี้หาเรื่องนี้ ข้อเท็จจริงตามหนังสือหารือยังไม่อาจพิจารณาได้ โดยแน่ชัดว่า ผู้บังคับบัญชาได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงโดยมีเจตนาเพื่อจะหามูลกรณีที่ควรกล่าวหาว่าระหว่างนาย ก. และนาง ข. ผู้ใดกระทำผิดวินัย ตามมาตรา 99 หรือมีเจตนาเพื่อให้เป็นการสอบสวนทางวินัย ตามมาตรา 102 หากกรณีเป็นการสืบสวนเพื่อหามูลกรณีที่ควรกล่าวหาตามมาตรา 99 การดำเนินการดังกล่าวยังไม่ถือเป็นกระบวนการดำเนินการทางวินัย การว่ากล่าวตักเตือนของผู้บังคับบัญชาจึงเป็นการใช้อำนาจทางการบริหาร แต่หากการสืบสวนหาข้อเท็จจริงนี้เป็นการสอบสวนทางวินัยตามมาตรา 102 การว่ากล่าวตักเตือนของผู้บังคับบัญชาก็ถือเป็นการดำเนินการทางวินัยแล้ว ซึ่งการที่ผู้บังคับบัญชาได้ใช้อำนาจหน้าที่ว่ากล่าวตักเตือนแก่นาง ข. ไม่ว่าจะเป็นการใช้อำนาจในทางบริหารหรือในทางวินัยก็ตาม หากนาง ข. เห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการใช้อำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาดังกล่าว นาง ข. ย่อมสามารถใช้สิทธิร้องทุกข์ได้ ตามมาตรา 130 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677 โทรสาร 628620

ที่ นร 0709.1/132

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

20 มีนาคม 2544

เรื่อง หารือการลงโทษทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมการแพทย์

อ้างถึง หนังสือกรมการแพทย์ ที่ สธ 0303/120 ลงวันที่ 6 มกราคม 2543

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการแพทย์แจ้งว่า โรงพยาบาลราชวิถี เดิมเป็นหน่วยงานที่มีฐานะเทียบเท่ากอง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลเป็นตำแหน่งนายแพทย์ 8 ต่อมา ก.พ.ได้ปรับปรุงให้เป็นตำแหน่งนายแพทย์ 9 บส. เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2537 จึงได้หารือไปยังสำนักงาน ก.พ. 3 ข้อ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ได้พิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า

ข้อหารือข้อที่ 1 ที่ว่า เมื่อ ก.พ.ได้ปรับปรุงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลราชวิถีจากนายแพทย์ 8 เป็นนายแพทย์ 9 บส. ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2537 แล้ว จะมีผลให้โรงพยาบาลราชวิถีมีฐานะเป็นหน่วยงานที่สูงกว่ากองหรือไม่นั้น โดยที่กฎหมายเปิดโอกาสให้การจัดส่วนราชการภายในกรมสามารถจัดตั้งส่วนราชการที่มีฐานะสูงกว่ากองได้ ตามมาตรา 31 วรรคสอง ประกอบกับมาตรา 33 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 และกำหนดให้ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยงานที่สูงกว่ากองเป็นตำแหน่งระดับ 9 ประเภทบริหารระดับสูงได้ตามมาตรา 42 (9) (ง) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกับมาตรา 3 (8) แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญประเภทบริหารระดับสูงและประเภทบริหารระดับกลาง พ.ศ. 2535 สำหรับโรงพยาบาลราชวิถีเป็นหน่วยงานตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. 2537 และ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2539 และ ก.พ.ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่ามีลักษณะและคุณภาพของงานอยู่ในเกณฑ์ที่จะเป็นส่วนราชการที่สูงกว่ากองได้ จึงกำหนดตำแหน่งผู้อำนวยการ โรงพยาบาลราชวิถีเป็นตำแหน่งนายแพทย์ 9 บส. ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2537 ดังนั้น โรงพยาบาลราชวิถีจึงมีฐานะเป็นหน่วยงานที่สูงกว่ากองตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2537

ข้อหาหรือข้อที่ 2 หรือว่าเมื่อมีการปรับปรุงตำแหน่งผู้อำนวยการ โรงพยาบาล ราชวิถีเป็นนายแพทย์ 9 บส. แล้ว อำนาจการลงโทษของผู้อำนวยการ โรงพยาบาลราชวิถี จะเป็นไปตามข้อ 2 วรรคสาม และข้อ 4 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2536) หรือไม่นั้น ขอเรียนว่าความเข้าใจดังกล่าวถูกต้องแล้ว

ข้อหาหรือข้อที่ 3 หรือว่าพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการของกรมการแพทย์ จะกำหนดหน่วยงานที่สูงกว่ากองต่างไปจากเดิมหรือไม่ ขอเรียนว่าในการกำหนดหน่วยงาน ที่สูงกว่ากองจะพิจารณาจากลักษณะงานของหน่วยงานที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมจนถึงขนาด จะต้องมีการปรับปรุงการจัดส่วนราชการภายในกรมใหม่ ซึ่งในขณะนี้ลักษณะงานของ กรมการแพทย์ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงจนถึงขนาดต้องมีการปรับปรุงการจัดส่วนราชการภายใน ใหม่ จึงยังไม่อาจจะกำหนดหน่วยงานที่สูงกว่ากองต่างไปจากที่กำหนดไว้เดิมตามพระราช กฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการของกรมการแพทย์ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) อดุล จันทรศักดิ์

(นายอดุล จันทรศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/282

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

13 ธันวาคม 2544

เรื่อง หรือการปฏิบัติราชการ

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้แจ้งข้อเท็จจริงว่า นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น ได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหาข้อเท็จจริงในกรณีที่มีราษฎรร้องเรียนว่าข้าราชการในสังกัดมีพฤติการณ์ไม่เหมาะสมหลายประการ โดยผู้ว่าราชการจังหวัดมิได้เป็นผู้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ และนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น ได้ส่งลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น จึงหาหรือว่าการปฏิบัติหน้าที่ของสาธารณสุขจังหวัดขอนแก่นดังกล่าวเป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้วขอเรียน ดังนี้

1. ความที่หาหรือว่า นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น ได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (สืบสวน) หาข้อเท็จจริง ในกรณีที่มีราษฎรร้องเรียนว่าข้าราชการในสังกัดมีพฤติการณ์ไม่เหมาะสม อันเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัย โดยผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น มิได้เป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหาข้อเท็จจริง จะเป็นการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 99 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย จึงยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที ตามมาตรา 102 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น เมื่อมีการร้องเรียนกล่าวหาว่าข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น กระทำผิดวินัย นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย จึงมีอำนาจในการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน (สืบสวน) หาข้อเท็จจริงเบื้องต้นในเรื่องนี้ ตามมาตรา 99 วรรคห้า

แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ โดยไม่ต้องส่งเรื่องให้ผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่นดำเนินการ แต่อย่างใด ดังนั้น คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (สืบสวน) หาข้อเท็จจริงของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น ดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

2. ตามที่ทราบว่า นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น ได้สั่งลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น จะเป็นการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ตามควรแก่กรณี ให้เหมาะสมกับความผิด และข้อ 4 ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2536) ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน กำหนดว่า หัวหน้าส่วนราชการที่สูงกว่ากองซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกิน 5% และเป็นเวลาไม่เกินสองเดือน ซึ่งตามข้อ 2 ของกฎ ก.พ. ดังกล่าวได้ให้คำนิยามไว้ว่า "หัวหน้าส่วนราชการที่สูงกว่ากอง" หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าส่วนราชการและดำรงตำแหน่งระดับ 9..... ดังนั้น นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น จึงเป็นหัวหน้าส่วนราชการที่สูงกว่ากองในราชการบริหารส่วนภูมิภาคและดำรงตำแหน่งระดับ 9 และเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น มีอำนาจสั่งลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการในสังกัดจำนวน 5% และเป็นเวลา 2 เดือน ตามคำสั่งลงโทษดังกล่าวได้ โดยไม่ต้องได้รับมอบหมายจากปลัดกระทรวงสาธารณสุขหรือผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น แต่อย่างใด คำสั่งลงโทษของนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น ดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชสิทธิ์

(นางสุภาวดี เวชสิทธิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์
โทร. 2818677 โทรสาร 6286204

31 กรกฎาคม 2541

เรื่อง ทหารือการแต่งตั้งและลงโทษวินัยข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงมหาดไทย

อ้างถึง หนังสือกระทรวงมหาดไทย ปกปิด ค่วน ที่ มท 0203.5/897 ลงวันที่ 12 พฤษภาคม 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงมหาดไทยได้ทหารือปัญหาการแต่งตั้งและลงโทษวินัยข้าราชการ กรณีสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่งลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2540 รับโอนข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง 5 ฝ่ายปกครอง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน 6 สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ตั้งแต่วันที่ 14 พฤศจิกายน 2540 และได้มีหนังสือลงวันที่ 18 พฤศจิกายน 2540 แจ้งคำสั่งรับโอนดังกล่าวให้กรมการปกครองสั่งให้ข้าราชการผู้นี้พ้นจากสังกัดในวันเดียวกัน ระหว่างนั้น กรมการปกครองได้มีคำสั่งลงวันที่ 7 พฤศจิกายน 2540 ลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการผู้นี้ 5 % เป็นเวลา 2 เดือน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2540 เป็นต้นไป ในกรณีที่จังหวัดหนองคายได้มีหนังสือแจ้งกรมการปกครองให้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่เกี่ยวข้องกับสร้างถังเก็บน้ำฝน ตามโครงการพัฒนาจังหวัด ปี 2535 และได้มีคำสั่งลงวันที่ 19 พฤศจิกายน 2540 ให้ข้าราชการดังกล่าวพ้นจากตำแหน่งทางกรมการปกครองตั้งแต่วันที่ 14 พฤศจิกายน 2540 เป็นต้นไป สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยจึงหารือไปยัง ก.พ. ว่า คำสั่งกรมการปกครองที่ลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับหรือไม่ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยจะมีอำนาจดำเนินการตัดเงินเดือนข้าราชการดังกล่าว ตามคำสั่งกรมการปกครองได้หรือไม่ และการแต่งตั้งข้าราชการดังกล่าวให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นจะสอดคล้องกับมติ ก.พ. แจ้งตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0704/ว 1 ลงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2524 หรือไม่ เพียงใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยหลักของการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ กฎหมายได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายของข้าราชการผู้นั้นเป็นผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ และการที่จะพิจารณาว่าข้าราชการผู้ใดถูกลงโทษทางวินัยเมื่อใดนั้น ก.พ. ได้มีแนวทางการพิจารณาโดยให้คำนึงถึงว่าข้าราชการผู้นั้นได้รับโทษจริงหรือคำสั่งลงโทษมีผลใช้บังคับเมื่อใด ตามกรณีที่ทหารือนี้ เมื่อกรมการปกครองได้มีคำสั่งลงวันที่ 7 พฤศจิกายน 2540 ลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการดังกล่าว 5 % เป็นเวลา 2 เดือน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2540 เป็นต้นไป ซึ่งคำสั่งลงโทษดังกล่าวจะมีผลเมื่อข้าราชการผู้นี้ได้พ้นไปจากการบังคับบัญชาของอธิบดีกรมการปกครองแล้ว ดังนั้น อธิบดีกรมการปกครองจึงมิใช่ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจ

สั่งลงโทษตามกฎหมายอีกต่อไป คำสั่งลงโทษของกรมการปกครองจึงไม่มีผลใช้บังคับ และเมื่อคำสั่งกรมการปกครองที่ลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการดังกล่าวไม่มีผลใช้บังคับตามกฎหมายแล้ว คำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยที่รับโอนและแต่งตั้งข้าราชการดังกล่าว ให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น จึงสอดคล้องกับมติ ก.พ. ที่แจ้งตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0701/ว 1 ลงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2524 แล้ว

อนึ่ง สำหรับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการดังกล่าวในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยเมื่อครั้งปฏิบัติหน้าที่ที่จังหวัดหนองคายนั้น หากสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยพิจารณาเห็นว่าข้าราชการผู้นี้กระทำผิดวินัยตามที่กรมการปกครองได้มีความเห็นไว้สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยก็สามารถดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นี้ต่อไปได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/384

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กท 10300.

21 มิถุนายน 2542

เรื่อง ทวีปัญหาการลงโทษลดขั้นเงินเดือนข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ 0203/70/34728

ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข แจ้งว่าจังหวัดพังงา ได้พิจารณาเรื่องนาย ก. เจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 3 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดพังงา ซึ่งกระทำผิดวินัยกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรจำนวน 4 ครั้ง รวม 26 วัน แต่ครั้งติดต่อกันไม่เกิน 15 วัน แล้วเห็นสมควรลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น แต่โดยที่นาย ก. รับเงินเดือนในอันดับ 3 ขั้น 6,190 บาท ซึ่งเกินกว่าขั้นต่ำของอันดับ 3 เพียงครึ่งขั้น จึงหาหรือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดพังงาจะใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนนาย ก. จำนวน 1 ขั้น ได้หรือไม่อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้ว เห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดพังงามีอำนาจสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนนาย ก. 1 ขั้น อันมีผลให้ได้รับเงินเดือนในอันดับขั้นที่ต่ำกว่าระดับตำแหน่งในกรณีดังกล่าวได้ โดยให้นำหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อ 4 (6) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2538) มาใช้ประกอบการพิจารณาคำเนิการ โดยอนุโลม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

ยศุล จันทรสักดิ์

(นายยศุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/893

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

26 พฤศจิกายน 2542

เรื่อง หารือการออกคำสั่งตามนัยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

เรียน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

อ้างถึง หนังสือกรมบัญชีกลาง ค่วนที่สุด ที่ กค 0526.5/4456 ลงวันที่ 18 ตุลาคม 2542

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ปกปิด ค่วนมาก ที่ นร 0709.3/ป 1134
ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2537 จำนวน 3 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมบัญชีกลางแจ้งว่า สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติขอหารือเกี่ยวกับการรับรองเงินเดือนเพื่อเบิกจ่ายเงินเดือนระหว่างถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนของนาย ก. ข้าราชการครูตำแหน่งผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านส่องสังข์ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด และนาง ข. ข้าราชการครู ตำแหน่งอาจารย์ 2 ระดับ 7 โรงเรียนบ้านจานเตย สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งมีกรณีต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงว่าจะเบิกจ่ายเงินเดือนในระหว่างช่วงเวลาดังกล่าวได้เต็มจำนวนหรือไม่ อย่างไร ต่อมาเมื่อนาย ก. และนาง ข. ได้ร้องทุกข์ และการร้องทุกข์ดังกล่าวฟังขึ้น สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงได้มีคำสั่งให้นาย ก. และนาง ข. กลับเข้ารับราชการใหม่ตั้งแต่วันที่ 20 สิงหาคม 2541 ตามคำสั่งที่ 356/2541 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2541 และต่อมาได้มีคำสั่งที่ 210/2542 ลงวันที่ 31 มีนาคม 2542 สั่งแก้ไขวันที่ในการกลับเข้ารับราชการใหม่ของนาย ก. และนาง ข. จากวันที่ 20 สิงหาคม 2541 ย้อนหลังไปเป็นวันที่ 3 มีนาคม 2541 ซึ่งเป็นวันที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สั่งให้นาย ก. และนาง ข. ออกจากราชการไว้ก่อน แต่เมื่อผลการสอบสวนถึงที่สุด สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้มีคำสั่งให้นาย ก. ออกจากราชการ และปลดนาง ข. ออกจากราชการตามคำสั่งที่ 352/2542 ลงวันที่ 23 มิถุนายน 2542 และคำสั่งที่ 353/2542 ลงวันที่ 23 มิถุนายน 2542 กรณีนี้สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจะเบิกเงินเดือนให้บุคคลทั้งสองได้อย่างไร

กรมบัญชีกลางพิจารณาแล้ว เห็นว่าปัญหาในกรณีดังกล่าวเกี่ยวข้องกับ การออกคำสั่งตามนัยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จึงหารือไปยัง ก.พ. รวม 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ตามที่หารือว่า การที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติมีคำสั่งแก้ไขวันที่ในการกลับเข้ารับราชการใหม่ของนาย ก. และนาง ข. จากวันที่ 20 สิงหาคม 2541 ย้อนหลังไปเป็นวันที่ 3 มีนาคม 2541 จะถูกต้องหรือไม่ อย่างไรมันั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ 17 (พ.ศ.2540) ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ขอให้แก้ไขการปฏิบัติไม่ถูกต้องหรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายข้อ 14 (2) กำหนดว่า “ถ้าเห็นว่าการที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติคือผู้ร้องทุกข์นั้น ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีมติให้แก้ไขโดยเพิกถอนหรือยกเลิกการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายนั้น หรือให้ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ให้ถูกต้องตามกฎหมาย” ดังนั้น กรณีของนาย ก. และนาง ข. เมื่อสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องทุกข์ของบุคคลทั้งสองฟังขึ้น เนื่องจากการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนดังกล่าวเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และมีมติให้บุคคลทั้งสองกลับเข้ารับราชการ ตามทางปฏิบัติสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจะต้องสั่งยกเลิกคำสั่งที่สั่งให้บุคคลทั้งสองออกจากราชการไว้ก่อน ตามนัยกฎ ก.พ. ดังกล่าว และสั่งให้บุคคลทั้งสองกลับเข้ารับราชการ ซึ่งการสั่งดังกล่าวเป็นการสั่งการภายใต้บังคับของบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยการร้องทุกข์ และมีผลให้บุคคลทั้งสองซึ่งเป็นผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้กลับเข้ารับราชการ เสมือนเป็นการสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กลับเข้ารับราชการตามเดิม ตามมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 และโดยที่ข้อ 12 (7) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2538) ซึ่ง

ออกตามความในมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดวิธีส่งกลับเข้ารับราชการของผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนว่า “ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นมิได้กระทำผิดวินัยและไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการ ก็ให้ยุติเรื่อง และสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือกลับเข้ารับราชการตาม (2) หรือ (3) แล้วแต่กรณี” แสดงให้เห็นว่า การสั่งให้ข้าราชการผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้ารับราชการตามเดิมนั้น ไม่อาจสั่งย้อนหลังได้ ดังนั้น กรณีตามที่หารือนี้คำสั่งของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติที่สั่งให้แก้ไขวันกลับเข้ารับราชการของนาย ก. และนาง ข. จากวันที่ 20 สิงหาคม 2541 โดยให้ย้อนหลังไปถึงวันที่ 3 มีนาคม 2541 จึงไม่ถูกต้อง

2. ตามที่หารือว่า การที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีคำสั่งให้นาย ก. และนาง ข. กลับเข้ารับราชการใหม่ จะมีผลให้คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนสิ้นสุดลงหรือไม่ อย่างไร และหากไม่สิ้นสุด สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจะต้องดำเนินการอย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า เรื่องนี้เมื่อสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้มีคำสั่งที่ 356/2541 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2541 สั่งให้นาย ก. และนาง ข. กลับเข้ารับราชการ และมีคำสั่งที่ 209/2542 ลงวันที่ 31 มีนาคม 2542 ยกเลิกคำสั่งที่สั่งให้บุคคลทั้งสองออกจากราชการไว้ก่อนแล้ว โดยผลของคำสั่งจึงทำให้คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนสิ้นสุดลง และบุคคลทั้งสองไม่เป็นผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 20 สิงหาคม 2541 ซึ่งเป็นวันสั่งให้กลับเข้ารับราชการตามเดิมเป็นต้นไป

อนึ่ง โดยที่การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนและการสั่งพักราชการมีหลักเกณฑ์และวิธีการในทำนองเดียวกัน และเกี่ยวกับผลของการสั่งยกเลิกคำสั่งพักราชการและให้ผู้ที่ถูก

สั่งพักราชการกลับเข้ารับราชการตามเดิมนั้น สำนักงาน ก.พ. ได้เคยตอบข้อหารือของกรม
บัญชีกลาง ปรากฏตามสำเนาภาพถ่ายหนังสือตอบข้อหารือดังกล่าวที่ส่งมาเพื่อประกอบการ
พิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/386

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

21 มิถุนายน 2542

เรื่อง การสั่งให้ออกจากราชการกลับเข้ารับราชการ

เรียน อธิบดีกรมเจ้าท่า

อ้างถึง หนังสือกรมเจ้าท่า ที่ กค 0501/002195 ลงวันที่ 1 มิถุนายน 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่ากรมเจ้าท่าได้มีคำสั่งที่ 336/2541 ลงวันที่ 12 พฤษภาคม 2541 ให้จำเอก นเรศ เจ้าหน้าที่สื่อสาร 3 กองชุดและรักษาร่องน้ำชายฝั่งทะเล ออกจากราชการไว้ก่อน ตามมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ประกอบกับ กฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2538) ข้อ 3 (3) และข้อ 8 กรณีถูกฟ้องคดีอาญา ในข้อหาเมียเสพติดให้โทษ (เฮโรอีน) ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ต่อสู้ ขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติ การตามหน้าที่ และถูกควบคุมตัวไว้ระหว่างดำเนินคดีโดยไม่ได้รับการประกันตัว ตั้งแต่วันที่ 15 พฤศจิกายน 2540 เป็นต้นไป ต่อมากรมเจ้าท่าได้มีคำสั่งที่ 503/2541 ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2541 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจำเอก นเรศ ในกรณีดังกล่าว ในระหว่าง การสอบสวนทางวินัย จำเอก นเรศ ได้มารายงานตัวขอกลับเข้ารับราชการ เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2541 เนื่องจากศาลได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก 9 เดือน ปรับ 5,500 บาท โทษจำคุกให้รอ การลงอาญาไว้มีกำหนด 2 ปี และคุมประพฤติไว้มีกำหนด 2 ปี คดีถึงที่สุด กรมเจ้าท่าเห็นว่า เหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนสิ้นสุดลงแล้ว จึงมีคำสั่งให้จำเอก นเรศ กลับเข้ารับ ราชการตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2541 ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเห็นว่า จำเอก นเรศ ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 กรมเจ้าท่าโดยมติ อ.ก.พ.กรมเจ้าท่า จึงสั่งลงโทษปลดจำเอก นเรศ ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2542 แต่เมื่อรายงาน ไปยังสำนักงานคลังเขต 2 (ละแวกเหนือ) ปฏิบัติหน้าที่แทนอธิบดีกรมบัญชีกลาง เพื่อให้พิจารณา สั่งจ่ายเงินบำเหน็จแก่จำเอก นเรศ สำนักงานคลังเขต 2 (ละแวกเหนือ) ได้ขอให้กรมเจ้าท่าหารือ ไปยังสำนักงาน ก.พ. ว่า การสั่งการให้จำเอก นเรศ กลับเข้ารับราชการ เป็นการดำเนินการ ที่ถูกต้องหรือไม่ ประการใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า เมื่อศาลพิพากษาถึงที่สุดให้รอการลงอาญาจำคุก
 นเรศ ไว้มีกำหนด 2 ปี เหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เพราะต้องหาคดีอาญาและ
 ถูกควบคุมตัวไว้ข้อมหาคไป ประกอบกับกรมเจ้าท่ามิได้มีคำสั่งให้จำคุก นเรศ ออกจากราชการ
 ไว้ก่อนในกรณีอื่นอีก กรมเจ้าท่าจึงต้องสั่งให้ข้าราชการผู้นี้กลับเข้ารับราชการ ดังนั้น การสั่ง
 การของกรมเจ้าท่าจึงถูกต้องแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

สีมา สีมานันท์

(นายสีมา สีมานันท์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ล 240

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

13 กันยายน 2544

เรื่อง ขอพระราชทานกลับเข้ารับราชการ

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการ

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการฯ ลับ ที่ นร 0207/10973

ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2544

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายสำเนากฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) จำนวน 4 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการฯ แจ้งข้อเท็จจริงว่า สำนัก
 ราชเลขาธิการ ได้ขอให้สำนักเลขาธิการคณะกรรมการฯ พิจารณาเสนอความเห็น กรณีพันตำรวจตรี
 ก. ซึ่งเดิมรับราชการตำแหน่งผู้บังคับกองร้อยที่ 3 โรงเรียนตำรวจภูธร 3 ตำบลจอหอ
 อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมาถูกสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และ
 สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนซึ่งพันตำรวจตรี ก. เห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงได้
 ถวายฎีกาเพื่อขอพระราชทานกลับเข้ารับราชการ และสำนักเลขาธิการคณะกรรมการฯ ได้ขอให้
 สำนักงาน ก.พ. ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวว่า มีมาตรฐานการลงโทษเพียงใดหรือไม่
 เพื่อจะได้นำความกราบบังคมทูลพระกรุณาต่อไป ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า หากกรณีนี้เป็นกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญ
 การที่จะพิจารณาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไรหรือไม่ นั้น จำเป็นที่
 ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากการสอบสวน คำร้องขอความเป็นธรรมของผู้ร้องเรียน
 เพียงฝ่ายเดียวยังไม่พอที่จะพิจารณาให้ความเห็นได้ สำหรับการให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ
 ซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เพื่อรอฟังผลการสอบสวนกลับเข้ารับราชการตามเดิม นั้น
 ก.พ.ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการไว้ในข้อ 12 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ซึ่งออก
 ตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสั่งพักราชการและ
 การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน แล้ว ดังปรากฏตามเอกสารแนบท้ายหนังสือนี้ ดังนั้น การที่
 จะให้ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้ารับราชการได้อย่างไร

หรือไม่ จึงต้องพิจารณาจากกฎ ก.พ.ฉบับดังกล่าวเป็นกรณี ๆ ไป เช่น หากผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และไม่มีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งในระดับเดียวกันที่ผู้นั้นมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น หรือหากการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการมิได้กระทำผิดวินัย และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการ ก็ให้สั่งขุดีเรื่องและให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ เป็นต้น

อนึ่ง โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 มาตรา 61 บัญญัติให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญในส่วนที่เกี่ยวกับการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ไปใช้บังคับแก่ข้าราชการตำรวจโดยอนุโลม ดังนั้น กรณีการสั่งให้ข้าราชการตำรวจซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกลับเข้ารับราชการตามเดิม จึงสามารถให้หลักเกณฑ์และวิธีการเดียวกันกับข้าราชการพลเรือนสามัญ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน มาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิวาดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิวาดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
 กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์
 โทร. 2818677
 โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/458

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโลภ กท 10300

7 ตุลาคม 2541

เรื่อง หรือปัญหาการสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการไว้ก่อน

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการ

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการฯ ค่วนที่สุด ที่ นร 0201/12791
ลงวันที่ 9 กันยายน 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการฯ แจ้งว่า เดิมสำนักเลขาธิการ
คณะกรรมการฯ ได้มีคำสั่งที่ 11/2531 ลงวันที่ 19 มกราคม 2531 ให้นาง ก. หัวหน้าฝ่ายติดตาม
และรายงานผลมติคณะกรรมการฯ (เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป) พักราชการตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม
2531 เป็นต้นไป เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณากรณีต้องหาว่าเป็นเจ้าพนักงานร่วมกันปฏิบัติ
หน้าที่โดยมิชอบและโดยทุจริต เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่
เกี่ยวกับการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ หากยังคงให้อยู่ในหน้าที่ราชการอาจเกิดการ
เสียหายแก่ราชการและเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนหรือพิจารณา ต่อมา สำนักเลขาธิการ
คณะกรรมการฯ ได้มีคำสั่งที่ 176/2534 ลงวันที่ 18 ตุลาคม 2534 ย้ายนาง ก. จากตำแหน่งเลขที่
267 ไปดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 7 ตำแหน่งเลขที่ ท.1 ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ได้รับ
อนุมัติตามระบบอัตรากำลังทดแทน และได้ขอย้ายเวลาการกำหนดตำแหน่งตามระบบอัตรากำลัง
ทดแทนข้างต้น เพื่อแต่งตั้งนาง ก. ต่อไปอีกครั้งละ 1 ปี ซึ่งครั้งสุดท้าย (ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม
2540 - 30 กันยายน 2541) ก.พ. ได้มีมติไม่อนุมัติการขยายเวลาการกำหนดตำแหน่งดังกล่าว
เนื่องจากเป็นกรณีที่ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์และหลักการกำหนดตำแหน่งตามระบบอัตรากำลัง
ทดแทน สำนักเลขาธิการคณะกรรมการฯ จึงได้พิจารณาเห็นควรสั่งให้นาง ก. ออกจากราชการ
ไว้ก่อน ตามมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 และได้หารือ
ไปยัง ก.พ. ว่า จะต้องสั่งให้นาง ก. ออกจากราชการไว้ก่อน ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2540 ซึ่ง
เป็นวันที่ ก.พ. ไม่อนุมัติการขยายเวลาการกำหนดตำแหน่งตามระบบอัตรากำลังทดแทน หรือ
ตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2531 ซึ่งเป็นวันที่สั่งให้ผู้นี้พักราชการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2538) ว่าด้วยการ
 สั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ข้อ 8 ข้อ 9 และข้อ 10 ได้กำหนดให้
 ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้มีเหตุที่อาจถูกสั่งพักราชการ ออกจาก
 ราชการไว้ก่อนได้ หากพิจารณาเห็นว่าการสอบสวนพิจารณา หรือการพิจารณาคดีที่เป็นเหตุ
 ที่อาจถูกสั่งพักราชการนั้นจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว และกรณีที่ได้มีการสั่งให้ข้าราชการพลเรือน
 สามัญผู้ใดพักราชการไว้แล้ว ผู้มีอำนาจจะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนอีกชั้นหนึ่งก็ได้
 ซึ่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนในกรณีดังกล่าว จะต้องสั่งให้ออกตั้งแต่วันพักราชการ
 เป็นต้นไป

สำหรับกรณีนี้ การที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีคำสั่งที่ 176/2534
 ลงวันที่ 18 ตุลาคม 2534 ช้ายนาง ก. ไปดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 7 เลขที่
 ท.1 ตามระบบอัตรากำลังทดแทนนั้น มิได้มีผลให้การสั่งพักราชการตามคำสั่งสำนักเลขาธิการ
 คณะรัฐมนตรี ที่ 11/2531 ลงวันที่ 19 มกราคม 2531 ต้องสิ้นสุดไปด้วย นาง ก. จึงยังเป็น
 ผู้อยู่ระหว่างถูกสั่งพักราชการ ดังนั้น หากสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีจะสั่งให้นาง ก.
 ออกจากราชการไว้ก่อน ก็จะต้องสั่งให้ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2531 ซึ่งเป็นวัน
 ที่ผู้นี้ถูกสั่งพักราชการเป็นต้นไป ทั้งนี้ ตามนัยข้อ 10 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่อ้างถึงข้างต้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(นางทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/113

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

10 เมษายน 2544

เรื่อง ทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน ร้อยตำรวจเอก ก.

อ้างถึง หนังสือของท่านลงวันที่ 23 พฤศจิกายน 2543

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้แจ้งข้อเท็จจริงว่า ถูกอธิบดีกรมตำรวจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ตามคำสั่งที่ 508/2537 ลงวันที่ 13 พฤษภาคม 2537 ปัจจุบันเรื่องอยู่ระหว่างการดำเนินการในชั้นอุทธรณ์ แต่เนื่องจากท่านมีข้อสงสัยในหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนตามที่กำหนดไว้ในข้อ 4 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ออกความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ท่านจึงได้หารือปัญหาทางปฏิบัติไปยังสำนักงาน ก.พ. ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ตามปัญหาที่หารือว่า การที่ข้อ 4 วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) กำหนดว่า “การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้งจากข้าราชการประจำประกอบด้วยประธานกรรมการ และกรรมการอีกอย่างน้อยสองคนเป็นกรรมการสอบสวน และให้มีเลขานุการหนึ่งคน เลขานุการจะให้เป็นการสอบสวนด้วยก็ได้ ในกรณีที่มีความจำเป็นจะให้มีผู้ช่วยเลขานุการอีกคนหนึ่งก็ได้” เป็นเพราะกฎ ก.พ. มีเจตนารมณ์ให้ผู้ที่เป็นการสอบสวน รวมทั้งประธานกรรมการสอบสวนจำนวนไม่ต่ำกว่า 3 คน ต้องอยู่ทำการสอบสวนร่วมกันได้จริง ๆ ทั้งหมดทุกคน ไม่ใช่เพียงแค่เอารายชื่อมาใส่ไว้ให้ครบจำนวนตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. เท่านั้น แต่กรรมการที่ปรากฏชื่อในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยจะต้องสามารถอยู่ร่วมทำการสอบสวนทางวินัยได้ด้วย ความเข้าใจดังกล่าวถูกต้องหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า การที่กฎ ก.พ. ข้อ 4 กำหนดให้การสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงต้องมีจำนวนกรรมการซึ่งมาจากข้าราชการประจำจำนวนอย่างน้อย 3 คนนั้น

โดยเจตนารมณ์ต้องการให้การสอบสวนดังกล่าวกระทำโดยคณะบุคคล ทั้งนี้ เพื่อเป็นการ
 ถานอำนาจของผู้บังคับบัญชามิให้ใช้อำนาจแต่เพียงฝ่ายเดียว ส่วนการที่กรรมการสอบสวน
 ต้องอยู่ร่วมทำการสอบสวนในแต่ละครั้งครบทุกคนหรือไม่นั้น เป็นเรื่องการปฏิบัติหน้าที่
 ของกรรมการสอบสวน ซึ่งกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา
 ได้กำหนดจำนวนกรรมการในชั้นตอนต่าง ๆ ไว้โดยละเอียดแล้ว เช่น ข้อ 7 กำหนดว่า
 “การประชุมคณะกรรมการสอบสวนต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง
 ของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม เว้นแต่การประชุมตามข้อ 15
 และข้อ 30 ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคนและไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง
 ของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด” เป็นต้น จากกฎ ก.พ. ข้อดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า
 การปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการสอบสวนในแต่ละชั้นตอน ผู้ที่เป็นกรรมการสอบสวนอาจจะ
 ไม่อยู่ร่วมทำการสอบสวนพร้อมกันทุกคนก็ได้ ดังนั้น ตามที่ท่านเข้าใจจึงยังคงคลาดเคลื่อน

2. ตามปัญหาที่หาหรือว่า การที่ข้อ 4 วรรคสาม กำหนดว่า “คณะกรรมการ
 สอบสวนต้องมีผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการ
 ฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย หรือผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัย
 เป็นกรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคน” เป็นเพราะกฎ ก.พ. ข้อดังกล่าวมีเจตนารมณ์ให้
 บุคคลผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตาม
 หลักสูตรการดำเนินการทางวินัย หรือผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัย สามารถ
 อยู่ร่วมทำการสอบสวนกับกรรมการคนอื่นด้วยจริง ๆ ไม่ใช่เพียงแค่เอารายชื่อบุคคลผู้ดำรง
 ตำแหน่งนิติกรหรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมายมาใส่ไว้ในรายชื่อคณะกรรมการสอบสวน
 เท่านั้น ความเข้าใจดังกล่าวถูกต้องหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยเจตนารมณ์ของกฎ ก.พ.ข้อนี้ ต้องการให้มี
 ผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตร
 การดำเนินการทางวินัย ร่วมเป็นคณะกรรมการสอบสวนด้วย เนื่องจากบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ที่
 มีความรู้ ความสามารถในการใช้กฎหมาย และเข้าใจกระบวนการในการดำเนินการทางวินัย
 ดีกว่าข้าราชการพลเรือนสามัญทั่วไป ซึ่งหากให้ร่วมปฏิบัติการสอบสวนและพิจารณาส่วน
 การสอบสวนด้วย ก็จะทำให้การสอบสวนนั้นเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมาย มีความละเอียด

รอบคอบ และเกิดความผิดพลาดน้อยลง ส่วนการปฏิบัติหน้าที่สอบสวนของบุคคลดังกล่าว เมื่อได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว โดยสถานภาพย่อมมีฐานะเป็นกรรมการสอบสวนด้วยผู้หนึ่ง การปฏิบัติหน้าที่สอบสวนจึงสามารถกระทำได้ เช่นเดียวกับกรรมการสอบสวนคนอื่น ๆ ดังที่ได้กล่าวไว้ในข้อ 1 ดังนั้น ความเข้าใจของท่านจึงยังคลาดเคลื่อน

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ 705

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

24 กันยายน 2542

เรื่อง การยื่นขอปรับระยะเวลาขึ้นคำร้องคัดค้านกรรมการสอบสวน

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

อ้างถึง หนังสือกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ที่ ศช 0021/124

ลงวันที่ 24 สิงหาคม 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางได้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริง กรณีพ้นตำรวจเอก ก. ซึ่งถูกตั้งกรรมการสอบสวนความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ร้องคัดค้านกรรมการสอบสวนตามกฎหมาย ก.พ.ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ข้อ 8 โดยในการสืบสวนปรากฏว่า พ้นตำรวจเอก ก. ได้ทราบว่ามีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตนตามที่เจ้าหน้าที่นำคำสั่งไปส่งให้แล้วเมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2541 แต่ยังไม่ได้รับคำสั่ง ต่อมาพ้นตำรวจเอก ก. ได้ลงชื่อรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2541 และยื่นหนังสือคัดค้านกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2541 จึงหาหรือว่า การยื่นขอปรับระยะเวลาการขึ้นหนังสือคัดค้านผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวนตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ข้อ 8 วรรคสอง จะต้องนับตั้งแต่วันที่ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบว่ามีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือนับตั้งแต่วันที่ผู้ถูกกล่าวหาได้ลงชื่อรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ตามกฎ ก.พ.ฉบับที่ 8 ข้อ 5 (1) ได้บัญญัติสาระสำคัญไว้ว่า เมื่อมีการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ผู้สั่งแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยเร็ว โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน จากบทบัญญัติดังกล่าวจึงเห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ว่า ผู้สั่งจะต้องรีบแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ

สอบสวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยเร็ว เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาจะได้รู้ตัวว่าถูกดำเนินการทางวินัยในเรื่องใด และที่ต้องให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไว้เป็นหลักฐานด้วยนั้น เป็นวิธีการเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการปฏิเสธในภายหลัง และโดยที่ ก.พ. ได้เคยพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับการรับทราบคำสั่งในเรื่องการสั่งลงโทษไว้ว่า ถ้ามีหลักฐานใด ชี้ชัดได้ว่าการนำคำสั่งไปให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบแล้วในวันใด แม้ผู้รับคำสั่งจะไม่ได้ลงลายมือชื่อรับทราบด้วยเหตุใดก็ตาม โดยข้อเท็จจริงถือว่าผู้นั้นได้รับทราบคำสั่งตั้งแต่วันนั้นแล้ว ดังนั้นกรณีตามข้อหาเรื่องนี้ เมื่อกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางได้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วปรากฏว่า พันตำรวจเอก ก. ผู้ถูกสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้ทราบคำสั่งตั้งแต่วันที่มิใช่เจ้าหน้าที่นำคำสั่งไปส่งให้ในวันที่ 8 ตุลาคม 2541 แล้ว โดยนัยความเห็นของ ก.พ. ดังกล่าว จึงถือว่า พันตำรวจเอก ก. ได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตั้งแต่วันดังกล่าว และระยะเวลาในการคัดค้านผู้ที่เป็นกรรมการสอบสวนตามนัยข้อ 8 วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) จะต้องมีระยะเวลาเจ็ดวันตั้งแต่วันที่พันตำรวจเอก ก. ได้รับทราบว่าการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคน เป็นต้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อตุล จันทรสักดิ์

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ล 192

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

15 ตุลาคม 2542

เรื่อง ทหารือปัญหาข้อกฎหมาย

เรียน ปลัดกระทรวงมหาดไทย

อ้างถึง หนังสือกระทรวงมหาดไทย ดับ ที่ มท 0203.5/723 ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2542

และดับ ที่ มท 0203.5/1496 ลงวันที่ 27 กันยายน 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงมหาดไทยได้ทหารือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง พล.ต.อ.สร้าง เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งรองอธิบดีกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย รวม 2 กรณี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ตามที่ทหารือว่า กระทรวงมหาดไทยโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย พล.ต.อ. สร้าง ตามคำสั่ง ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2541 ระหว่างการสอบสวน พล.ต.อ.สร้าง ได้เกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2541 ต่อมาได้มีพระราชกฤษฎีกาโอนกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทยไปจัดตั้งเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2541 เป็นผลให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ้นจากสังกัดกระทรวงมหาดไทย ไปขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี กรณีเช่นนี้คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการสอบสวนต่อไป ตามข้อ 29 ของ กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) หรือไม่ และในระหว่างการสอบสวน หากจะต้องเปลี่ยนแปลงตัวคณะกรรมการสอบสวนผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจอนุมัติดังกล่าว คือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเดิม หรือ นายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้บัญชาการ หรือเทียบผู้บัญชาการขึ้นไป ตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2541 ในปัจจุบัน นั้น

ก.พ.เห็นว่า ในกรณีที่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้แล้ว กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนและวิธีการ

พิจารณาคำเนิการเป็นลำดับ ทำให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ว่าประสงค์จะให้คณะกรรมการสอบสวน ตลอดจนผู้บังคับบัญชาดำเนินการเกี่ยวกับการสอบสวนและพิจารณาไปตามลำดับจนเสร็จกระบวนการ และมีได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือระงับการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้สั่งแต่งตั้งขึ้น โดยชอบด้วยกฎหมายแล้วแต่อย่างใด แม้ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ก็ได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาสามารถดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นต่อไปได้

ส่วนในระหว่างการสอบสวนหากปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาไปอยู่นอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ข้อ 29 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ได้กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ และหากจะต้องเปลี่ยนแปลงตัวคณะกรรมการสอบสวนหรือขออนุมัติขยายเวลาการสอบสวน ก็ต้องดำเนินการตาม ข้อ 10 และข้อ 12 ของกฎ ก.พ. ดังกล่าว ซึ่งกำหนดให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเป็นผู้ออกคำสั่งเปลี่ยนแปลงตัวคณะกรรมการสอบสวนและเป็นผู้สั่งขยายเวลาการสอบสวน

สำหรับกรณีนี้หรือนี้ เมื่อกระทรวงมหาดไทยโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงขึ้นทำการสอบสวน พล.ต.อ.สร้าง โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ถึงแม้ พล.ต.อ.สร้าง จะออกจากราชการ เพราะเกษียณอายุราชการไปแล้ว และกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย เปลี่ยนไปเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยอยู่ในบังคับบัญชาของนายกรัฐมนตรีก็ตาม คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ก็ต้องทำการสอบสวนต่อไปจนแล้วเสร็จ และหากจะเปลี่ยนแปลงตัวคณะกรรมการสอบสวน หรือขออนุมัติขยายเวลาการสอบสวน ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย คือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยต้องเป็นผู้ออกคำสั่งเปลี่ยนแปลงตัวคณะกรรมการสอบสวน และเป็นผู้สั่งขยายเวลาการสอบสวน

2. ตามที่หาหรือว่า กรณีที่ พล.ต.อ.สร้าง ได้ร้องขออุทธรณ์และคัดสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริง อันเป็นส่วนหนึ่งของเอกสารสำนวนการสอบสวนทางวินัย ซึ่งยังอยู่ในระหว่างการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนวินัย โดยอ้างสิทธิตามรัฐธรรมนูญแห่ง

ราชอาณาจักรไทยและพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ว่าจะได้หรือไม่
เพียงใด นั้น

ก.พ.เห็นว่า ปัญหาที่หารือมานี้ เป็นปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
ของราชการ พ.ศ. 2540 จึงเป็นกรณีที่กระทรวงมหาดไทยควรหารือไปยังคณะกรรมการข้อมูล
ข่าวสารของราชการ โดยตรง

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/119

สำนักงาน ก.พ.
ถนนพญาโลก กทม. 10300

24 เมษายน 2545

เรื่อง หรือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน ผู้ช่วยผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดมุกดาหาร

อ้างถึง หนังสือสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมุกดาหาร ค่วนที่สุด ที่ ศร 1147/902
ลงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมุกดาหารแจ้งว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) และระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย และการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539 จึงได้หารือสำนักงาน ก.พ. หลายประการ ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ตามปัญหา ข้อ 1 ถึง ข้อ 3 ที่หารือว่า

1.1 กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ข้อ 12 วรรคท้าย กำหนดให้ การสอบสวนเรื่องใดที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการไปแล้วเสร็จภายในสองร้อยเจ็ดสิบวัน ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานเหตุให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการทราบ นั้น หากประธานคณะกรรมการสอบสวนไม่รายงานเหตุต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จะกระทำได้อหรือไม่ และผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะไม่รายงานเหตุดังกล่าวให้ อ.ก.พ.กระทรวงทราบ เพื่อติดตามเร่งรัดการสอบสวน จะกระทำได้อหรือไม่

1.2 การประชุมคณะกรรมการสอบสวนตาม กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ข้อ 6 วรรคหนึ่ง ข้อ 12 วรรคหนึ่ง (5) ข้อ 15 วรรคหนึ่ง และข้อ 30 นั้น การประชุมคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวจะต้องปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ.2526 คือ จะต้องมีการประชุม บันทึกรายการประชุม และ

รายงานการประชุม ไว้เป็นหลักฐานหรือไม่ และหากคณะกรรมการสอบสวนไม่มีการประชุม แต่มอบหมายให้เลขานุการคณะกรรมการสอบสวนเป็นผู้ดำเนินการ แล้วนำไปให้คณะกรรมการสอบสวนลงชื่อรับรองจะกระทำได้อหรือไม่

1.3 กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ข้อ 11 วรรคหนึ่ง กำหนดให้ คณะกรรมการสอบสวนจัดทำบันทึกประจำวันทุกครั้งที่มีการสอบสวน หากคณะกรรมการสอบสวนจะไม่จัดทำบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐาน ได้หรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่มาตรา 102 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 บัญญัติว่า “การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม โดยไม่ชักช้า” มาตรา 102 วรรคสอง บัญญัติว่า “การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่า.....ฯลฯ.....กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน และในการสอบสวนนี้ต้องแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ..ฯลฯ...” มาตรา 102 วรรคเจ็ด บัญญัติว่า “หลักเกณฑ์และวิธีการที่เกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณากรณีที่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.” และกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ 11 กำหนดว่า “คณะกรรมการสอบสวน มีหน้าที่สอบสวนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎ ก.พ. นี้ เพื่อแสวงหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหา และดูแลให้บังเกิดความยุติธรรมตลอดกระบวนการสอบสวน... ฯลฯ...” นอกจากนี้คณะรัฐมนตรียังได้มีมติตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร 0203/ว 24 ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2522 สาระสำคัญประการหนึ่ง คือ ให้คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยรับผิดชอบเกี่ยวกับการสอบสวนทางวินัย โดยถือว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติด้วย จากบทบัญญัติของกฎหมาย กฎ ก.พ. และมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การสอบสวนทางวินัยเป็นกระบวนการตามกฎหมายซึ่งผู้ทำหน้าที่กรรมการสอบสวนทางวินัยจะต้องปฏิบัติตาม ดังนั้นกรณีตามปัญหาข้อ 1 ถึง ข้อ 3 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง

ของวิธีการในการสอบสวนคณะกรรมการสอบสวนจึงต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดทั้งหลายที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) กำหนดไว้ ทั้งนี้เพื่อให้การสอบสวนมีความชัดเจน รวดเร็ว และเป็นธรรม

ส่วนปัญหาที่ว่า คณะกรรมการสอบสวนจะต้องปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ.2526 เกี่ยวกับการจัดทำระเบียบวาระการประชุม บันทึกรายการประชุม และรายงานการประชุม เป็นหลักฐานหรือไม่ นั้น ขอเรียนว่า ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามระบียบดังกล่าว เพราะในการสอบสวนนั้น คณะกรรมการสอบสวนจะต้องทำบันทึกรายประจำวัน ตามข้อ 11 วรรคหนึ่ง ไว้ทุกครั้งที่ทำสอบสวนอยู่แล้ว

2. ปัญหา ข้อ 4 ที่หาหรือว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ข้อ 17 ซึ่งกำหนดให้ผู้ถูกกล่าวหาส่งเอกสารเป็นพยานเพิ่มเติม นั้น คณะกรรมการสอบสวนจะไม่รับไว้พิจารณาได้หรือไม่ และถ้าคณะกรรมการสอบสวนรับไว้พิจารณาแล้ว จะต้องนำมาชี้แจงนำพยานหลักฐาน โดยต้องมีหลักฐานการพิจารณาในรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน (สว.6) ใช่หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยเจตนารมณ์ของกฎ ก.พ. ข้อ 17 ต้องการให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหาอย่างเต็มที่ จึงได้เปิดโอกาสให้สามารถยื่นคำชี้แจง หรือให้ถ้อยคำ หรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมได้ ตลอดเวลาก่อนการสอบสวนแล้วเสร็จ ดังนั้น หากผู้ถูกกล่าวหาประสงค์ที่จะขอยื่นพยานหลักฐานเพิ่มเติมเพื่อหักล้างข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจึงต้องให้โอกาสรับพยานหลักฐานเพิ่มเติมนั้นไว้ประกอบการพิจารณาด้วย ทั้งนี้เพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรม และความกระจ่างในการสอบสวน แต่ทั้งนี้มิได้ตัดอำนาจของคณะกรรมการสอบสวนซึ่งมีอยู่ตามข้อ 23 ในการที่จะพิจารณาว่า พยานหลักฐานที่ยื่นเพิ่มเติมในภายหลังเป็นพยานหลักฐานสำคัญของเรื่องหรือไม่ และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รับพยานหลักฐานเพิ่มเติมจากผู้ถูกกล่าวหาแล้ว คณะกรรมการสอบสวนก็จะต้องระบุพยานหลักฐานเพิ่มเติมที่ได้รับไว้ไว้ในรายงานการสอบสวน ตามกฎ ก.พ. ข้อ 31 (1) ด้วย

3. ปัญหา ข้อ 5 ที่หรือว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ข้อ 31 (2) มีพยานหลักฐานในการวินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานอย่างไร และการรับฟังพยานหลักฐานและการพิสูจน์พยานหลักฐานจะอย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.25410) ข้อ 31 (2) หมายถึงการที่คณะกรรมการสอบสวนนำพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนทั้งฝ่ายผู้กล่าวหาและฝ่ายผู้ถูกกล่าวหาทั้งหมดมาพิจารณาว่า พยานหลักฐานใดบ้างที่สนับสนุนข้ออ้างหรือข้อเถียงของฝ่ายใด แล้ววิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานดังกล่าว เพื่อจะสรุปความอย่างมีเหตุผลว่า ข้ออ้างของฝ่ายผู้ถูกกล่าวหาหรือข้อเถียงของฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา ฝ่ายใดมีเหตุผลน่าเชื่อถือมากกว่ากัน สำหรับการรับฟังพยานและการพิสูจน์หลักฐานนั้น โดยหลักการของการรับฟังพยานแล้ว ถือว่าพยานที่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ได้แก่ พยานเอกสาร พยานบุคคลที่เป็นประจักษ์พยาน ซึ่งได้แก่ พยานที่อยู่ในเหตุการณ์ และได้เห็น ได้ยิน ได้ฟัง เหตุการณ์นั้นด้วยตนเอง เป็นต้น นอกนั้นเป็นพยานชั้นรอง ซึ่งจะรับฟังได้เพียงพยานประกอบเท่านั้น ส่วนการพิสูจน์พยานหลักฐานนั้น โดยหลักการจะเป็นการทำความจริงให้ปรากฏว่า พยานเอกสารก็ดี พยานบุคคลก็ดี ซึ่งปรากฏในการสอบสวนนั้นมีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด เช่น กรณีที่เป็นเอกสาร พยานเอกสารนั้นเป็นต้นฉบับที่แท้จริงหรือไม่ แหล่งที่มาของพยานเอกสารได้มาอย่างไร เป็นต้น กรณีที่เป็นพยานบุคคล การพิสูจน์ก็จะต้องแสดงให้เห็นปรากฏว่า พยานบุคคลดังกล่าวได้เห็น ได้ยิน ได้ฟัง สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์จริงหรือไม่ เช่น พยานเข้าไปในเหตุการณ์อย่างไร พยานอยู่ในสภาวะที่สามารถล่วงรู้เหตุการณ์โดยมีเหตุผลเป็นข้อสนับสนุนหรือไม่ เป็นต้น

4. ปัญหา ข้อ 6 ที่หรือว่า ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539 ข้อ 14 ซึ่งกำหนดว่า “เมื่ออธิบดีได้ดำเนินการทางวินัยแล้วให้รายงาน อ.ก.พ.กระทรวง เพื่อพิจารณา” นั้น

(1) เมื่ออธิบดีเห็นว่า ควรลงโทษให้ออกคำสั่งลงโทษ แล้วรายงาน อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณา หาก อ.ก.พ.กระทรวงพิจารณาแตกต่างไป อธิบดีต้องดำเนินการแก้ไข ตามมติ อ.ก.พ.กระทรวง แล้วจึงส่งคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาใช้หรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า การรายงานตามข้อ 14 นั้น เป็นกระบวนการรายงาน การดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง เพื่อพิจารณาตามมาตรา 109 วรรคหก ซึ่งหาก อ.ก.พ.กระทรวงพิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินการทางวินัยดังกล่าวไม่ถูกต้องไม่เหมาะสม และมีมติเป็นประการใด อธิบดีจะต้องปฏิบัติตามมติของ อ.ก.พ.กระทรวงดังกล่าว ทั้งนี้ตามนัยมาตรา 109 วรรคเจ็ด เมื่ออธิบดีมีคำสั่งแก้ไขคำสั่งลงโทษเดิมตามมติของ อ.ก.พ.กระทรวงแล้ว อธิบดี จะต้องแจ้งคำสั่งที่แก้ไขแล้วให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบด้วย ตามที่ท่านเข้าใจจึงถูกต้องแล้ว

(2) หากอธิบดีไม่รายงาน อ.ก.พ.กระทรวง แต่ออกคำสั่งลงโทษแล้ว ให้ผู้ถูก ลงโทษอุทธรณ์คำสั่งลงโทษจะทำได้หรือไม่ และจะขัดกับระเบียบที่กล่าวอ้างตามข้อ 6 หรือไม่ นั้น

สำหรับปัญหาข้อนี้ สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า กรณีเป็นการสั่งลงโทษทางวินัย อย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งมาตรา 109 วรรคหก บัญญัติว่า “เมื่ออธิบดีได้ดำเนินการทางวินัย หรือ ได้รับรายงานการดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง และได้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจ หน้าที่แล้ว ให้รายงานไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง....ฯลฯ..... ตามที่กำหนดในระเบียบว่าด้วยการ รายงานการดำเนินการทางวินัยที่ ก.พ. วางไว้” ดังนั้น หากอธิบดีสั่งลงโทษผู้กระทำความผิดวินัย แล้ว ไม่รายงานการลงโทษนั้นไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ก็เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และระเบียบ ก.พ. ดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ถูกสั่งลงโทษอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว ต่อ อ.ก.พ.กระทรวง ทางปฏิบัติของ อ.ก.พ.กระทรวง จะพิจารณาอุทธรณ์ของผู้นั้น พร้อมกับ รายงานการลงโทษด้วย

5. ปัญหา ข้อ 7 ที่หรือว่า หากคณะกรรมการสอบสวนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) และระเบียบตามที่อ้างถึงในข้อ 6 ผู้ถูกกล่าวหาจะร้องเรียนว่า การสอบสวนไม่ถูกต้องเป็นโมฆะได้หรือไม่ หรือผู้ถูกกล่าวหาจะร้องเรียนว่า คณะกรรมการสอบสวนกระทำผิดกฎหมาย และขอให้ดำเนินการทางวินัย หรือทางอาญา จะกระทำได้อหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า การสอบสวนพิจารณาตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) และระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539 เป็นกระบวนการดำเนินการทางวินัยตามกฎหมายซึ่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 กำหนดไว้ และโดยที่กฎ ก.พ. ดังกล่าวได้กำหนดให้การดำเนินการบางตอน หากดำเนินการไม่ถูกต้องจะมีผลถึงกับทำให้การสอบสวนเสียไป เช่น การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หากดำเนินการไม่ถูกต้องตาม ข้อ 3 กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ข้อ 34 กำหนดให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป และหากการดำเนินการบางตอนซึ่งเป็นสาระสำคัญที่จะทำให้เสียความเป็นธรรม แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้กระทำหรือกระทำไม่ถูกต้อง การสอบสวนที่ได้ดำเนินการมาในขั้นตอนนั้น ๆ ก็จะต้องถูกแก้ไข หรือดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็วเป็นต้น ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าการสอบสวนตอนใด คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการไม่ถูกต้องตามเงื่อนไขของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ดังกล่าว กรณีก็จะเป็ทางให้ผู้ถูกกล่าวหาข้ยื่นเป็นข้อโต้แย้งในภายหลังได้

สำหรับปัญหาที่ว่า หากคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนไม่เป็นไปตามกฎ ก.พ. และระเบียบ ก.พ. จะมีความผิดทางวินัย และความผิดทางอาญาหรือไม่ นั้น ขอเรียนว่า กรณีนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อง ๆ ไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสาวสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

18 กรกฎาคม 2545

เรื่อง หรือปัญหาการสอบสวนทางวินัยข้าราชการ

เรียน ผู้อำนวยการสำนักข้าราชการแห่งชาติ ประธานกรรมการสอบสวน

อ้างถึง หนังสือคณะกรรมการสอบสวน สำนักข้าราชการแห่งชาติ ที่ นร 0301/พ.88

ลงวันที่ 1 กรกฎาคม 2545

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เรื่องการสอบสวนทางวินัย
ข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาเข้ามา
ในการสอบสวนได้หรือไม่ จำนวน 5 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง คณะกรรมการสอบสวนหรือปัญหาการสอบสวนทางวินัย
ว่า ในการสอบสวนทางวินัยทั้งกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและไม่ร้ายแรง ผู้ถูก
กล่าวหาหรือพยานสามารถนำทนายความหรือที่ปรึกษาของตนเข้าร่วมฟังการสอบสวน และ
บุคคลดังกล่าวจะให้ด้วยค่าแทนผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน โดยความยินยอมของผู้ถูกกล่าวหาหรือ
พยานนั้น หรือจะหักทวงหรือแนะนำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน โดยความยินยอมของผู้ถูกกล่าวหา
หรือพยานเพื่อให้ด้วยค่าได้หรือไม่ เพียงใด และจะขอบันทึกเสียงหรือภาพหรือข้อความในการ
สอบสวนผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานได้หรือไม่ เพียงใด และเมื่อผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานได้ให้ด้วยค่า
ต่อคณะกรรมการสอบสวนแล้ว จะแก้ไขด้วยค่าของตนตามที่คณะกรรมการสอบสวนได้บันทึกไว้
โดยนำทนายความหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาในที่สอบสวนเพื่อขอตรวจดูบันทึกนั้น หรือจะนำ
บันทึกนั้นไปจากการสอบสวนเพื่อให้ทนายความหรือที่ปรึกษาของตนตรวจดูและแนะนำแก้ไข
เมื่อได้แก้ไขแล้วจึงส่งบันทึกนั้นคืนให้คณะกรรมการสอบสวนได้หรือไม่ เพียงใด นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ตามที่หรือว่า ในการสอบสวนทางวินัยทั้งกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย
อย่างร้ายแรงและไม่ร้ายแรง ผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานสามารถนำทนายความหรือที่ปรึกษาของตน
เข้าร่วมฟังการสอบสวนได้หรือไม่ นั้น เรื่องนี้คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

ได้เคยพิจารณาเห็นในการตอบข้อหารือสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน ว่าข้าราชการพลเรือน ซึ่งถูกกล่าวหาว่าทำผิดวินัยมีสิทธินำความหรือที่ปรึกษาเข้ามาในกรณีที่ถูกกล่าวหา นั้น จะต้องมาปรากฏตัวต่อหน้าคณะกรรมการสอบสวนในฐานะคู่กรณีได้ ตามมาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 ดังปรากฏรายละเอียดตามเอกสารแนบท้ายนี้

ส่วนกรณีพยานจะสามารถนำความหรือที่ปรึกษาของตนเข้าร่วมฟังการสอบสวนได้หรือไม่ นั้น สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า กรณีนี้แม้กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ 21 จะกำหนดให้อยู่ในดุลพินิจของคณะกรรมการสอบสวนก็ตาม แต่กรณีนี้เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 ด้วย จึงควรหารือไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยตรงต่อไป

สำหรับกรณีที่พยานหรือที่ปรึกษา เมื่อเข้ามาในที่ประชุมของคณะกรรมการสอบสวนในขณะที่ผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานให้ถ้อยคำ บุคคลดังกล่าวจะให้ถ้อยคำแทนผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน โดยความยินยอมของผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน และหักหัวหรือแนะนำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานเพื่อให้ถ้อยคำได้หรือไม่ อย่างไร นั้น สำนักงาน ก.พ. เห็นว่าการให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเป็นเรื่องเฉพาะตัวของผู้ถูกกล่าวหาและพยาน จึงไม่อาจมอบหมายให้พยานหรือที่ปรึกษามาให้การแทนได้ แต่อย่างไรก็ดี กรณีตามปัญหาเกี่ยวเนื่องกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 ดังนั้นคณะกรรมการสอบสวนจึงควรหารือไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยตรงต่อไป

2. ส่วนกรณีที่พยานหรือที่ปรึกษาดังกล่าวจะบันทึกเสียงหรือภาพหรือจดข้อความในการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า ในการสอบสวนทางวินัยที่อยู่ระหว่างการพิจารณาคำเนิการถือเป็นเรื่องลับของทางราชการที่ยังไม่อาจเปิดเผยได้ กรณีดังกล่าวจึงไม่อาจบันทึกเสียงหรือภาพที่จะทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลได้ ซึ่งในทางปฏิบัติเมื่อคณะกรรมการสอบสวนบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานเสร็จแล้ว หากผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานต้องการได้บันทึกถ้อยคำของตน คณะกรรมการสอบสวนก็อาจมอบสำเนาทันทีถ้อยคำดังกล่าวให้กับผู้ให้ถ้อยคำนั้น

3. ตามที่หาหรือว่า เมื่อผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานที่ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน จะแก้ไขถ้อยคำของคนทีคณะกรรมการสอบสวนได้บันทึกไว้ โดยนำพยานความหรือที่ปรึกษา ของตนเข้ามาในที่สอบสวนเพื่อตรวจดูบันทึกนั้น หรือจะนำบันทึกนั้นไปจากที่สอบสวนเพื่อให้ พยานความหรือที่ปรึกษาของตนตรวจดูและแนะนำแก้ไข เมื่อได้แก้ไขแล้ว จึงส่งบันทึกนั้น คืนให้คณะกรรมการสอบสวนได้หรือไม่ เพียงใด นั้น เห็นว่า ตามข้อ 21 วรรคสาม ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา เพียงแต่กำหนดว่า ถ้าจะต้องแก้ไข ข้อความที่ได้บันทึกไว้ ให้ใช้วิธีขีดฆ่าหรือตอกเติม และให้คณะกรรมการสอบสวนผู้ร่วมสอบสวน อย่างน้อยหนึ่งคนบผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม และข้อ 21 วรรคสี่ ของกฎ ก.พ. ดังกล่าว กำหนดด้วยว่า ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ ให้บันทึกเหตุผล นั้นไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้น โดยไม่ได้กำหนดรายละเอียดวิธีการในเรื่องนี้ไว้ กรณีจึงอยู่ในดุลพินิจ ของคณะกรรมการสอบสวนที่จะพิจารณาดำเนินการ หากผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานขีดฆ่าหรือ ตอกเติมหรือเปลี่ยนแปลงถ้อยคำในบันทึกถ้อยคำให้แตกต่างไปจากที่ได้ให้ถ้อยคำไว้ในสาระสำคัญ คณะกรรมการสอบสวนก็ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย เพื่อประกอบการ พิจารณาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.2/ 579

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

3 พฤศจิกายน 2541

เรื่อง หารือปัญหาเกี่ยวกับการสอบสวนทางวินัยในต่างประเทศ

เรียน ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการต่างประเทศ ที่ กต 0202/997 ลงวันที่ 14 กรกฎาคม 2541

ด่วนมาก ที่ กต 0202/1095 ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2541 และ ด่วนมาก ที่ 0202/1431
ลงวันที่ 7 ตุลาคม 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการต่างประเทศแจ้งว่า ในการสอบสวนทางวินัยข้าราชการและลูกจ้างของกระทรวงการต่างประเทศที่จำเป็นต้องมีการสอบสวนพยานบุคคลและรวบรวมพยานหลักฐานในต่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศได้มอบหมายให้เอกอัครราชทูตหรือกงสุลใหญ่ ในฐานะหัวหน้าส่วนราชการในท้องถิ่นนั้น ๆ ดำเนินการสอบสวนหรือรวบรวมพยานหลักฐานแทนโดยการส่งประเด็นที่จะต้องสอบสวนไปให้ แต่การดำเนินการดังกล่าวมีข้อจำกัด เนื่องจากสำนักงานในต่างประเทศส่วนใหญ่มีจำนวนข้าราชการน้อย และการสอบสวนทางวินัยที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ก็จำเป็นต้องสอบสวนหัวหน้าส่วนราชการหรือบุคคลที่จะมอบหมายเป็นกรรมการในขณะทำการสอบสวนในฐานะพยานด้วย และยังไม่รวมถึงข้อจำกัดอื่น ๆ เช่น การสอบสวนอาจจะไม่สามารถสอบสวนประเด็นต่าง ๆ ได้ครบถ้วน ไม่ทราบระเบียบดีพอและไม่มีประสบการณ์ในการสอบสวน เป็นต้น กระทรวงการต่างประเทศจึงหารือปัญหาทางปฏิบัติในเรื่องดังกล่าว รวม 4 ข้อ และได้ขอทราบผลการพิจารณาไปยัง ก.พ. ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ตามที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนบัญญัติให้การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องดำเนินการสอบสวนนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้ความจริงในเรื่องที่สอบสวน และให้ความยุติธรรมทั้งแก่ผู้ถูกกล่าวหาและแก่ทางราชการ ซึ่งในการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการสอบสวนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ทั้งนี้ ในกรณีที่จะต้องสอบสวนหรือรวบรวมพยานหลักฐานซึ่งอยู่ต่างท้องที่ ข้อ 24 ของกฎ

ก.พ. ฉบับนี้ ได้กำหนดให้เป็นดุลพินิจของประธานกรรมการที่จะรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการมอบหมายให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานในท้องถิ่นนั้นสอบสวนหรือรวบรวมพยานหลักฐานแทนก็ได้ โดยกำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่จะต้องสอบสวนไปให้ ซึ่งการที่ได้มีการกำหนดทางปฏิบัติไว้เช่นนี้ ก็ด้วย มีเจตนารมณ์เพื่อประโยชน์แก่ทางราชการในการสอบสวนเรื่องดังกล่าว เช่น ในเรื่อง ความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทางหรือความคุ้นเคยกับพื้นที่ของคณะกรรมการสอบสวน หรือเรื่องการประหยัดค่าใช้จ่ายในการเดินทางของคณะกรรมการสอบสวน เป็นต้น

สำหรับกรณีที่กระทรวงการต่างประเทศหรือไปนั้น สำนักงาน ก.พ. ขอเรียน ดังนี้

1. ตามข้อที่หาหรือว่า กระทรวงการต่างประเทศจะมอบหมายให้เอกอัครราชทูตหรือกงสุลใหญ่ในประเทศหรือเขตใกล้เคียง ดังคณะทำการสอบสวนเพื่อสอบสวนหรือรวบรวมพยานหลักฐานแทน ได้หรือไม่ เพียงไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ในกรณีที่จะต้องสอบสวนหรือรวบรวมพยานหลักฐาน ซึ่งอยู่ต่างประเทศ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอาจมอบหมายให้เอกอัครราชทูตหรือกงสุลใหญ่ในประเทศดังกล่าวตั้งคณะทำการสอบสวนเพื่อสอบสวนหรือรวบรวมพยานหลักฐานแทน คณะกรรมการสอบสวนได้ แต่ถ้าหากบุคคลดังกล่าวอยู่ในข่ายที่จะต้องถูกสอบสวนด้วย ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็อาจมอบหมายให้เอกอัครราชทูตหรือกงสุลใหญ่ในประเทศหรือเขตใกล้เคียงดำเนินการดังกล่าวแทนคณะกรรมการสอบสวนได้เช่นกัน

2. ความที่หาหรือว่า กระทรวงการต่างประเทศจะจัดส่งกรรมการคนใดคนหนึ่ง ในคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยหรือข้าราชการกระทรวงการต่างประเทศคนใดคนหนึ่ง ที่เห็นเหมาะสม ไปร่วมเป็นกรรมการในคณะทำการสอบสวนของสถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลใหญ่นั้น ๆ ได้หรือไม่ เพียงไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ในการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้มีหน้าที่ในการสอบสวนได้แก่ผู้ที่มีฐานะเป็นกรรมการสอบสวนเท่านั้น บุคคลอื่นที่ไม่มีฐานะเป็นกรรมการสอบสวนจึงไม่สามารถทำการสอบสวนได้ เว้นแต่กรณีที่กำหนดไว้ในข้อ 24 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ที่กำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานที่อยู่ต่างท้องที่ ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเลือกข้าราชการฝ่ายพลเรือนที่เห็นสมควรอย่างน้อยอีก 2 คนมาร่วมเป็นคณะทำการสอบสวน ซึ่งข้าราชการฝ่ายพลเรือนที่เห็นสมควรดังกล่าว หมายถึง ข้าราชการฝ่ายพลเรือนที่อยู่ในสังกัดของหัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานต่างท้องที่นั้น ทั้งนี้ การกำหนดข้อยกเว้นดังกล่าวมีเจตนารมณ์เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในทางปฏิบัติในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สามารถเดินทางไปสอบสวนเองได้ ดังนั้น ตามกรณีนี้หรือนี้ กระทรวงการต่างประเทศจึงสามารถจัดส่งกรรมการสอบสวนคนใดคนหนึ่งไปร่วมเป็นคณะทำการสอบสวนทางวินัยไปทำการสอบสวนร่วมกับคณะทำการสอบสวนของสถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลใหญ่ได้ แต่ไม่สามารถที่จะจัดส่งข้าราชการกระทรวงการต่างประเทศคนใดคนหนึ่งที่เหมาะสม ซึ่งบุคคลดังกล่าวมิได้อยู่ในสังกัดของสถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลใหญ่ในท้องที่นั้นหรือเขตใกล้เคียงไปร่วมเป็นคณะทำการสอบสวนของสถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลใหญ่นั้นได้

3. ตามที่หารือว่า ในกรณีที่หัวหน้าสำนักงานในต่างท้องที่ไม่อาจดำเนินการสอบสวนได้ จะมอบหมายให้ผู้ใต้บังคับบัญชาที่มีอาวุโสลำดับถัดไปหรือที่เห็นว่าเหมาะสมเป็นประธานคณะทำการสอบสวนแทน ได้หรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า การมอบหมายให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานต่างท้องที่ทำการสอบสวนหรือรวบรวมพยานหลักฐานแทนคณะกรรมการสอบสวนนั้น ถือเป็น การมอบหมายให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานมีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งมอบหมายนั้น ดังนั้น ตามกรณีนี้หรือนี้ ในกรณีที่หัวหน้าสำนักงานในต่างท้องที่ไม่อาจดำเนินการสอบสวนได้ หัวหน้าสำนักงานนั้นจะมอบอำนาจ

ให้ผู้บังคับบัญชาที่มีอาวุโสลำดับถัดไปหรือที่เห็นว่าเหมาะสมเป็นประธานคณะกรรมการสอบสวนแทนได้ ทั้งนี้ การมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนดังกล่าวจะต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 ด้วย

4. ตามที่หาหรือว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไม่สามารถมอบบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งอยู่ในต่างประเทศ หรือไม่อาจเรียกผู้ถูกกล่าวหามารับทราบบันทึกดังกล่าวได้ คณะกรรมการสอบสวนจะใช้วิธีส่งบันทึกดังกล่าวโดยผ่านหัวหน้าสำนักงานในท้องที่ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบได้หรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ในกรณีเช่นนี้ คณะกรรมการสอบสวนสามารถส่งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามแบบ สว.3 ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือสถานที่ติดต่อของผู้ถูกกล่าวหาแจ้งให้ทราบ พร้อมทั้งมีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจง นัดมาให้ถ้อยคำและนำสืบแก่ข้อกล่าวหาได้ตามนัยข้อ 15 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ทั้งนี้ การส่งบันทึกตามแบบ สว.3 ดังกล่าว ไม่ต้องส่งผ่านหัวหน้าสำนักงานในท้องที่นั้นแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อคุล จันทรสักดิ์

(นายอคุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 1009.1/ล 1127

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

15 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง การดำเนินการทางวินัยที่ยังไม่แล้วเสร็จ

เรียน อธิบดีกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

อ้างอิง หนังสือกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบท ลับ ค่วนที่สุด ที่ มท 1003/232

ลงวันที่ 4 ตุลาคม 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า กรมการเร่งรัดพัฒนาชนบทได้มีคำสั่งที่ 371/2545 ลงวันที่ 29 กรกฎาคม 2545 และที่ 456/2545 ลงวันที่ 11 กันยายน 2545 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการในสังกัดกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบทในเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ต่อมาพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ.2545 บัญญัติให้ยุบเลิกกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบท จึงหารือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย 4 ประการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ความปัญหาข้อที่ 1 ที่หารือว่า คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งของกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบททั้งสองฉบับยังคงมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการสอบสวนต่อไปอีกหรือไม่ หากมี จะต้องรายงานผลการสอบสวนต่อผู้ใด ตามบทกฎหมายใด นั้น

ก.พ. เห็นว่า โดยที่มาตรา 47 แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ.2545 บัญญัติให้โอนอำนาจหน้าที่ของกรมที่ถูกยุบเลิกตามมาตรา 3 ไปเป็นของ กรม ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ โดยอำนาจหน้าที่ของกรมจะโอนไปเป็นของส่วนราชการใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา มาตรา 48 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว บัญญัติว่า ให้โอนข้าราชการกรมที่ถูกยุบเลิกตามมาตรา 3 ไปเป็นข้าราชการของกรมตามพระราชบัญญัตินี้ ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา มาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว บัญญัติว่า บรรดาอำนาจหน้าที่ที่มีบทกฎหมายกำหนดให้เป็นของส่วนราชการที่ถูกยุบเลิกตามมาตรา 3 ให้โอนไปเป็น

ของส่วนราชการตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา และพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหาร และอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ.2545 มาตรา 101 กำหนดให้โอนตำแหน่งนักบริหาร ระดับ 10 และอำนาจหน้าที่ ของกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบทไปเป็นของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ดังนั้น เมื่อ อธิบดีกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบทได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย โดยอาศัยอำนาจ ตามความในมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 อำนาจ ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงโอนไปเป็นอำนาจของอธิบดีกรมป้องกัน และบรรเทาสาธารณภัย ซึ่งหมายความว่า อธิบดีกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเป็นผู้ สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งที่ 371/2545 ลงวันที่ 29 กรกฎาคม 2545 และ คำสั่งที่ 456/2545 ลงวันที่ 11 กันยายน 2545 ในกรณีนี้ คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง ทั้งสองฉบับดังกล่าวจึงต้องดำเนินการสอบสวนต่อไปจนเสร็จและทำรายงานการสอบสวน พร้อมกับเสนอสำนวนการสอบสวนต่ออธิบดีกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ผู้สั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนการสอบสวน แล้ว อธิบดีกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยต้องส่งสำนวนการสอบสวนตามคำสั่ง ที่ 371/2545 ลงวันที่ 29 กรกฎาคม 2545 รายงาน ก.นาย ข.และนาย ค.ไปยังอธิบดีกรมทางหลวงชนบท ดันสังกัด ส่วนสำนวนการสอบสวนรายงาน ก. และนาย จ. ต้องส่งไปยังอธิบดีกรมทรัพยากรน้ำ ดันสังกัด สำหรับสำนวนการสอบสวนตามคำสั่ง ที่ 456/2545 ลงวันที่ 11 กันยายน 2545 รายงาน จ. อธิบดีกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจะต้องส่งไปยังสำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพ และพิทักษ์เด็กเยาวชนผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ ตามข้อ 29 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ว่าด้วย การสอบสวนพิจารณา

2. ความปัญหาข้อที่ 2 ที่หาหรือว่า หากคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง ทั้งสองฉบับไม่ดำเนินการสอบสวนต่อไปจะมีความผิดวินัยฐานใด ตามมาตราใด นั้น

ก.พ. เห็นว่า โดยที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติวางแนวทางปฏิบัติ ให้คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยรับผิดชอบเกี่ยวกับการสอบสวนทางวินัย โดยให้ถือว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร 0203/ว.24 ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2522 ดังนั้น คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งที่ 271/2545 ลงวันที่ 29 กรกฎาคม 2545 และคำสั่ง ที่ 456/2545 ลงวันที่ 11 กันยายน 2545 จึงมีหน้าที่ที่จะต้องสอบสวนต่อไป การกระทำของคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าว จะเป็นความผิดวินัย ชานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีและนโยบายของทางราชการ ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

3. ตามปัญหาข้อที่ 3 ที่หาหรือว่า เพื่อความถูกต้อง สะดวกรวดเร็ว และประโยชน์ของทางราชการ คณะกรรมการสอบสวนส่วนราชการเดิม หรือส่วนราชการใหม่ที่เกี่ยวข้องโอนไปสังกัด ควรจะดำเนินการหรือปฏิบัติอย่างไร ตามกฎหมายใด นั้น

ก.พ. เห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งที่ 371/2545 ลงวันที่ 29 กรกฎาคม 2545 และคำสั่งที่ 456/2545 ลงวันที่ 11 กันยายน 2545 จะต้องดำเนินการสอบสวนต่อไป ตามความเห็นของ ก.พ. ในข้อที่ 1

4. ตามปัญหาข้อที่ 4 ที่หาหรือว่า กรณีการดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงหรือสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงที่กรมการเร่งรัดพัฒนาชนบทยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จจะเป็นไปโดยนัยเดียวกับการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่อย่างไร ตามกฎหมายใด นั้น

ก.พ. เห็นว่า การดำเนินการเกี่ยวกับการสืบสวนข้อเท็จจริง ตามมาตรา 99 และการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา 102 ที่ยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จ ก็ต้องดำเนินการต่อไปเช่นเดียวกับการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง เพราะว่าการดำเนินการสืบสวนและสอบสวนดังกล่าวเป็นการมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

บุญปลูก ชายเกตุ

(นายบุญปลูก ชายเกตุ)

รองเลขาธิการ ก.พ.

รักษาราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.2/ป 678

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

4 ธันวาคม 2541

เรื่อง หรือปัญหาการสั่งเพิ่มโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม

อ้างถึง หนังสือกรมโรงงานอุตสาหกรรม ค่วนมาก ปกปิด ที่ อก 0414/6215 ลงวันที่ 13 กรกฎาคม 2541 ค่วนที่สุด ที่ อก 0414/7895 ลงวันที่ 4 กันยายน 2541 และค่วนมาก ที่ อก 0414/9852 ลงวันที่ 25 พฤศจิกายน 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมโรงงานอุตสาหกรรมหรือปัญหาการสั่งเพิ่มโทษ นาย ก. วิศวกรตรวจโรงงาน 5 กองสิ่งแวดล้อมโรงงาน โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า กรมโรงงานอุตสาหกรรมได้มีคำสั่งที่ 206/2539 ลงวันที่ 30 กันยายน 2539 ลงโทษภาคทัณฑ์ข้าราชการผู้นี้ กรณีรายงานโดยปกปิดข้อความซึ่งควรแจ้งต่อผู้บังคับบัญชา ต่อมา อ.ก.พ.กระทรวงอุตสาหกรรมได้มีมติในการประชุมครั้งที่ 1/2541 เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2541 เพิ่มโทษเป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น กรมโรงงานอุตสาหกรรมจึงหรือว่า การที่จะสั่งเพิ่มโทษข้าราชการผู้นี้โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ 30 กันยายน 2539 กรมโรงงานอุตสาหกรรมจะต้องยกเลิกคำสั่งการเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการผู้นี้ ในปีงบประมาณ 2540 และ 2541 ด้วยหรือไม่ หากไม่ต้องยกเลิกคำสั่งดังกล่าว กรมโรงงานอุตสาหกรรมต้องดำเนินการอย่างไร ทั้งนี้ การลดขั้นเงินเดือนจะเริ่มต้นตั้งแต่วันที่ใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539 ข้อ 7 ที่กำหนดว่า "การสั่งเพิ่มโทษ หรือลดโทษ เป็นลดขั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์ ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิม ใช้บังคับ ทั้งนี้ การสั่งย้อนหลังดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและประโยชน์ที่ผู้ถูกสั่งลงโทษ ได้รับไปแล้ว" นั้น หมายความว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นแล้ว ต่อมา ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือเห็นว่าโทษนั้นไม่เหมาะสม สมควรที่จะสั่งเพิ่มโทษเป็นโทษที่ไม่ถึงออกจากราชการ การสั่งเพิ่มโทษดังกล่าวจะต้องสั่งให้มีผลย้อนหลัง

ไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมมีผลใช้บังคับ แต่ถ้าปรากฏว่าก่อนที่ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือจะมีคำสั่งเพิ่มโทษนั้น ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้มีคำสั่งใด ๆ ที่ก่อให้เกิดสิทธิหรือประโยชน์แก่ข้าราชการผู้นั้น เช่น การเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น หรือการเลื่อนขึ้นเงินเดือน ซึ่งคำสั่งนั้นเป็นคำสั่งที่ถูกต้องตามกฎหมายและมีผลสมบูรณ์แล้ว การสั่งเพิ่มโทษย้อนหลังดังกล่าวก็ไม่กระทบถึงสิทธิและประโยชน์ที่ผู้ถูกลงโทษได้รับไปแล้วแต่อย่างใด

สำหรับกรณีนี้หาเรื่องนี้ การที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ นาย ก. เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2539 และต่อมาได้มีคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนผู้นี้ในปีงบประมาณ 2540 และ 2541 นั้น เมื่อพิจารณาตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2538) ข้อ 6 (2) ที่กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปีจะต้องไม่ถูกลงโทษทางวินัยที่หนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ในรอบปีที่แล้วมาจนถึงวันออกคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนแล้ว จะเห็นได้ว่าผู้นี้อยู่ในเกณฑ์ได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือน คำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ 2540 และ 2541 ดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย และมีผลสมบูรณ์แล้ว ดังนั้น การที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมจะมีคำสั่งเพิ่มโทษผู้นี้จากโทษภาคทัณฑ์เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ตามมติของ อ.ก.พ.กระทรวงอุตสาหกรรม โดยให้คำสั่งเพิ่มโทษมีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ 30 กันยายน 2539 ซึ่งเป็นวันที่คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์มีผลใช้บังคับนั้น กรมโรงงานอุตสาหกรรมจึงไม่ต้องยกเลิกคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ 2540 และ 2541 ของผู้นี้ ทั้งนี้ ตามนัยข้อ 7 ของระเบียบ ก.พ. ดังกล่าวข้างต้น ส่วนการออกคำสั่งเพิ่มโทษเป็นลดขั้นเงินเดือนนั้น เนื่องจากเป็นกรณีที่จะต้องให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมมีผลใช้บังคับ กรมโรงงานอุตสาหกรรมจึงต้องสั่งลดขั้นเงินเดือนผู้นี้ย้อนหลังไปตั้งแต่เดือนกันยายน 2539 ซึ่งเป็นเดือนที่มีการสั่งลงโทษภาคทัณฑ์เป็นต้นมา ทั้งนี้ กรมโรงงานอุตสาหกรรมควรจะได้แก้ไขคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ 2540 และ 2541 โดยให้มีผลเป็นการเลื่อนขึ้นเงินเดือนจากอัตราเงินเดือนที่ได้ถูกลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ไปแล้วด้วย

นอกจากนั้น ตามกรณีนี้หาเรื่องนี้ แม้กรมโรงงานอุตสาหกรรมจะไม่ต้องยกเลิกคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนที่ได้สั่งไปแล้วก็ตาม แต่การที่นาย ก. ถูกลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ดังกล่าว ย่อมมีผลทำให้ผู้นี้ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการเลื่อนขึ้นเงินเดือนตามนัยข้อ 6 (2) ของ

กฎ ก.พ. ฉบับที่อ้างถึงข้างต้น ดังนั้น กรมโรงงานอุตสาหกรรมจึงต้องมีคำสั่งเคลื่อนชั้นเงินเดือนผู้นี้ในปีที่มีการสั่งเพิ่มโทษด้วย โดยถือวันที่มีการสั่งเพิ่มโทษเป็นเกณฑ์พิจารณา

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อคุส จันทรสักดิ์

(นายอคุส จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ป 419/

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

15 กันยายน 2542

เรื่อง ทหารหรือปัญหาข้อกฎหมาย

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดลำปาง

อ้างถึง หนังสือจังหวัดลำปาง ปกปิด ที่ ลป 0017.3/37 ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดลำปางแจ้งว่า ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2538 ให้ลงโทษจำคุกนาย ก. เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 5 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดลำปาง มีกำหนด 6 ปี และได้ส่งคำพิพากษาไปให้ศาลจังหวัดลำปางอ่านคำพิพากษา โดยในวันที่ศาลฎีกามีคำพิพากษา นาย ก. ยังคงปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่และได้รับราชการเรื่อยมาจนได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2539 ต่อมาศาลจังหวัดลำปางนัดฟังคำพิพากษาเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2539 แต่ไม่มีคู่ความมาศาล จึงงดอ่านคำพิพากษาและได้ออกหมายจับนาย ก. จำเลย เพื่อนำตัวมาบังคับตามคำพิพากษา อ.ก.พ.จังหวัดลำปางพิจารณาแล้วมีมติว่า การต้องคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำคุก มีกำหนด 6 ปี เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง จึงให้ลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ศาลฎีกามีคำพิพากษา คือวันที่ 30 สิงหาคม 2538 เป็นต้นไป แต่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดลำปางเห็นว่า ในวันที่ศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจนถึงวันที่ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ คือ ระหว่างวันที่ 31 สิงหาคม 2538 ถึงวันที่ 31 มกราคม 2539 นาย ก. ยังคงปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่ และควรมีสทธิได้รับเงินเดือนในช่วงเวลาดังกล่าว จึงขอให้ อ.ก.พ.จังหวัดลำปางทบทวนมติเกี่ยวกับวันที่ส่งไล่ออก โดยขอให้มิมติไล่ออกตั้งแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการเป็นต้นไป จังหวัดลำปางพิจารณาแล้ว เห็นว่าการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ย่อมเป็นไปตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2535 ซึ่งกรณีนี้จะต้องออกจากราชการตั้งแต่วันที่ต้องมีคำพิพากษาถึงที่สุด คือวันที่ 30 สิงหาคม 2538 และไม่น่าจะนำเอาวันที่ศาลจังหวัดลำปางนัดฟังคำพิพากษามาประกอบ

การพิจารณาวันที่จะสั่งไล่ออกจากราชการด้วย จึงขอหารือว่าความเห็นของจังหวัดลำปาง ถูกต้องหรือไม่ ประการใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการพลเรือนสามัญ ออกจากราชการ ในกรณีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก ซึ่งตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วย วันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2535 ข้อ 6 (3) กำหนดให้สั่งไล่ออก ตั้งแต่วันที่ต้องรับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุด หรือวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุด นั้น ก.พ. เคยพิจารณาว่า คำพิพากษาดังกล่าวที่จะมีผลตามกฎหมายต้องเป็นคำพิพากษาที่ศาลได้อ่านแล้ว ไม่ว่าจะอ่านต่อหน้าจำเลยหรือลับหลังจำเลยก็ตาม และไม่จำเป็นที่จำเลยผู้นั้น จะต้องเข้าไป รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาลจริง ๆ ในขณะนั้นทุกกรณีไป ทั้งนี้ เนื่องจากการที่จะ ให้ได้ตัวจำเลยที่ศาล ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกหลบหนีไม่ไปฟังคำพิพากษาของ ศาลมารับโทษจำคุกจริง ๆ นั้น เป็นขั้นตอนของการบังคับคดีอีกส่วนหนึ่ง สำหรับกรณีของ นาย ก. ตามที่หารือนี้ ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2538 ให้จำคุกมีกำหนด 6 ปี และได้ส่งคำพิพากษาดังกล่าวไปให้ศาลจังหวัดลำปางอ่านคำพิพากษา แต่ศาลจังหวัดลำปางยังไม่ได้อ่านคำพิพากษาของศาลฎีกา และต่อมา นาย ก. ก็ได้รับอนุญาตให้ ลาออกจากราชการไปเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2539 ดังนั้นกรณีนี้วันต้องรับโทษจำคุกโดย คำพิพากษาถึงที่สุดหรือวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุด จึงยังไม่มีผลตามกฎหมาย และไม่ใช้กรณีปกติ ที่จะต้องสั่งลงโทษไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ 30 สิงหาคม 2538 ได้ เพราะผู้นี้ได้มาปฏิบัติ หน้าที่ราชการจนถึงวันได้รับอนุญาตให้ลาออก การที่จะสั่งลงโทษโดยไม่ให้เป็นการเสียสิทธิ โดยชอบธรรมของผู้นี้ จึงต้องสั่งลงโทษไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ผู้นี้ได้รับอนุญาตให้ลาออก จากราชการ คือวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2539 ตามนัยข้อ 6(6) และข้อ 6(8) แห่งระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2535

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

สีมา สีมานันท์

(นายสีมา สีมานันท์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/263

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กท 10300

19 พฤศจิกายน 2544

เรื่อง ทหารือปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัย

เรียน ผู้ว่าการรถไฟแห่งประเทศไทย

อ้างถึง หนังสือการรถไฟแห่งประเทศไทย ที่ บค 4172/2544 ลงวันที่ 4 ตุลาคม 2544

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกาเรื่องปัญหาข้อกฎหมายตามมาตรา 21
 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติ
 มิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 และมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518

ตามหนังสือที่อ้างถึง การรถไฟแห่งประเทศไทยหรือปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษ
 ทางวินัยอดีตพนักงานของการรถไฟแห่งประเทศไทย โดยแจ้งว่าสำนักงาน ป.ป.ป.ได้ส่งเรื่อง
 ให้การรถไฟฯ ดำเนินการทางวินัยแก่อดีตพนักงานดังกล่าว ซึ่งพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ เนื่องจาก
 มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2540 ในมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดย
 ให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัย ตามมาตรา 19 ทวิ แห่ง
 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518
 และให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่
 ของรัฐ ตามมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งการรถไฟฯ ได้ดำเนินการ
 สอบสวนแล้วมีมติให้ไล่ออดีตพนักงานดังกล่าวออกจากงาน จึงมีปัญหว่าการรถไฟฯ
 จะลงโทษไล่ผู้นี้ออกจากงานตั้งแต่เมื่อใด และการลงโทษไล่ออกตามข้อบังคับของการรถไฟฯ
 มีผลใช้บังคับเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติงานอยู่เท่านั้น แต่ผู้นี้ได้พ้นจากการเป็นพนักงานของการรถไฟฯ
 ไปแล้ว จะอาศัยอำนาจตามมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม
 การทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 ได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่ปัญหาที่ทหารือไปนั้น เป็นปัญหาเกี่ยวกับการ
 บริหารงานบุคคลของการรถไฟแห่งประเทศไทย ซึ่งอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการการรถไฟ
 แห่งประเทศไทยที่จะพิจารณาให้ความเห็น ก.พ.ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้ แต่อย่างไร
 ก็ตาม หากกรณีตามปัญหาเป็นกรณีที่เกิดขึ้นกับข้าราชการพลเรือนสามัญแล้ว สำนักงาน ก.พ.
 มีความเห็นดังนี้

1. ปัญหาประการที่หนึ่งที่ว่า การรถไฟฯ จะส่งโทษไล่พนักงานผู้นี้ออกจากงาน ตั้งแต่เมื่อใดนั้น มาตรา 112 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกับระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 ข้อ 6 (7) กำหนดว่า การส่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ห้ามส่งลงโทษไล่ออกย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่ผู้ที่จะต้องถูกสั่งนั้นได้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการไปก่อนแล้ว ให้ส่งไล่ออกจากราชการย้อนหลังไปถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ดังนั้น เมื่อเทียบกับกรณีของอดีตพนักงานรายนี้ซึ่งพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ เนื่องจากมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2540 ก็จะต้องส่งลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2540 เป็นต้นไป

2. ปัญหาประการที่สองที่ว่า การลงโทษไล่ออกตามข้อบังคับของการรถไฟฯ มีผลใช้บังคับเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติงานอยู่เท่านั้น เมื่ออดีตพนักงานของการรถไฟฯ ผู้นี้พ้นจากการเป็นพนักงานของการรถไฟฯ ไปแล้ว จะอาศัยอำนาจตามมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 ได้หรือไม่ นั้น โดยที่ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้ว และคณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้พิจารณามีมติชี้มูลในภายหลังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยพิจารณาตีความปัญหาข้อกฎหมายตามมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 และมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ไว้ว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 มีบทบัญญัติกำหนดอำนาจและหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาในการดำเนินการทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐไว้เป็นพิเศษนอกเหนือจากที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เพื่อให้บรรลุลวัตถุประสงค์ในการป้องกันและปราบปรามมิให้เจ้าหน้าที่ของรัฐทุจริตหรือประพฤติมิชอบโดยอาศัยอำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ราชการของตน ซึ่งมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2530 ได้บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ป. มีอำนาจดำเนินการเรื่องกล่าวหา ร้องเรียน

เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ผู้ถูกกล่าวหาได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไปแล้วได้ แต่ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ และในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ป. มีมติว่าเรื่องที่สอบสวนมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดอย่างร้ายแรง ก็ให้ผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ

จากการตีความดังกล่าว เมื่อพิจารณากรณีของอดีตพนักงานของการรถไฟฯ ผู้นี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้นี้ได้พ้นจากตำแหน่งหน้าที่ เนื่องจากมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2540 และคณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้พิจารณามีมติให้การรถไฟฯ ดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ป. ลับ ค่วนมาก ที่ 1504/18917 ลงวันที่ 30 กันยายน 2541 ซึ่งเป็นระยะเวลาภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้นี้ออกจากงาน กรณีจึงต้องด้วยเงื่อนไขของมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติฉบับที่อ้างถึงข้างต้น ตามที่การรถไฟฯ ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้เป็นการชอบด้วยกฎหมายแล้ว และสามารถอาศัยอำนาจตามมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2530 ได้ อย่างไรก็ตามโดยที่ขณะนี้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ได้ประกาศใช้บังคับแล้ว จึงควรอ้างมาตรา 128 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาลประกอบด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และได้ส่งสำเนาความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกามาพร้อมนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชสิทธิ์

(นางสุภาวดี เวชสิทธิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677 โทรสาร 0 2628 6204

1 ตุลาคม 2544

เรื่อง หรือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ค่วนที่สุด ที่ สช 0203/74/16396
ลงวันที่ 30 กรกฎาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขแจ้งว่า
ข้าราชการส่วนภูมิภาค ของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจำนวนหลายราย เมื่อ
ผู้ว่าราชการจังหวัดได้ดำเนินการทางวินัยแล้ว จะต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. 2535 และระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย
และการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 4 และข้อ 7 จากนั้น
เมื่อปลัดกระทรวงในฐานะอธิบดีได้พิจารณาและมีความเห็นแล้ว จะต้องรายงานการดำเนินการ
ทางวินัยนั้น ไปยัง อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขเพื่อพิจารณาตามข้อ 14 และเมื่อ อ.ก.พ.
กระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัย รวมทั้งได้รับทราบการ
ดำเนินการตามมติของ อ.ก.พ.กระทรวงแล้ว จึงรายงานไปยัง ก.พ. ตามข้อ 16 ของระเบียบ
ดังกล่าว ซึ่งทางปฏิบัติสำนักงาน ก.พ. จะแจ้งให้ทราบว่า “ได้รับเอกสารไว้แล้ว”

การดำเนินการตามขั้นตอนดังกล่าวมีปัญหาว่า เมื่อข้าราชการที่ถูกผู้ว่าราชการ
จังหวัดดำเนินการทางวินัยและรายงานการดำเนินการทางวินัยได้เกษียณอายุราชการ หรือ
ลาออกจากราชการ (กรณีปกติ) และได้ยื่นเรื่องขอรับเงินบำเหน็จบำนาญ กรมบัญชีกลาง
กระทรวงการคลัง จะขอหลักฐานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยว่า กรณีถึงที่สุดแล้วหรือไม่
เพื่อประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญ นอกจากนี้ยังมีข้าราชการที่ถูกดำเนินการ
ทางวินัยและมีการรายงานตามขั้นตอนดังกล่าว ได้ยื่นเรื่องขอเข้าร่วมโครงการเปลี่ยนเส้นทาง
ชีวิต : เกษียณก่อนกำหนด รุ่นที่ 3 (ปีงบประมาณ 2545) โดยโครงการดังกล่าวได้กำหนด
คุณสมบัติไว้ข้อหนึ่งว่า “ต้องไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักราชการ ถูกสอบสวน หรือ

สอบหาข้อเท็จจริงทางวินัย หรือพิจารณาโทษทางวินัย ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
ประเภทนั้น ๆ” อีกด้วย ซึ่งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขเห็นว่า การดำเนินการ
ทางวินัยและการรายงานการดำเนินการทางวินัย ตามข้อ 16 ของระเบียบ ก.พ.ดังกล่าว
เป็นปัญหาที่ควรหารือสำนักงาน ก.พ. เพื่อเป็นบรรทัดฐานและใช้อ้างอิงในเรื่องเกี่ยวกับการ
พิจารณาบำเหน็จบำนาญ และการเกษียณอายุราชการ จึงได้หารือไปยัง ก.พ. ดังนี้

1. เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัย
ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีได้ดำเนินการทางวินัย ตามนัยข้อ 14 ของระเบียบ ก.พ.ว่าด้วย
การรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือน
สามัญ พ.ศ. 2539 เสร็จแล้ว แต่ยังไม่ได้รายงานตามนัยข้อ 16 ของระเบียบดังกล่าว กรณีนี้
จะถือว่า การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการผู้นั้นสิ้นสุดแล้วหรือไม่ และจะถือว่าเป็นผู้ขาด
คุณสมบัติเข้าร่วมโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิต : เกษียณก่อนกำหนด หรือไม่

2. เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัย
ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีได้ดำเนินการทางวินัย ตามนัยข้อ 14 ของระเบียบ ก.พ.ว่าด้วย
การรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ
พ.ศ. 2539 เสร็จแล้ว และได้รายงานตามนัยข้อ 16 ของระเบียบดังกล่าว แต่ยังไม่ได้รับหนังสือ
แจ้งตอบจากสำนักงาน ก.พ. กรณีเช่นนี้จะถือว่า การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการผู้นั้น
สิ้นสุดหรือไม่ และจะถือว่าเป็นผู้มีคุณสมบัติเข้าร่วมโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิต : เกษียณ
กำหนด หรือไม่

3. เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัย
ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีได้ดำเนินการทางวินัย ตามนัยข้อ 14 ของระเบียบ ก.พ.ว่าด้วย
การรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือน
สามัญ พ.ศ. 2539 เสร็จแล้ว และได้รายงานตามนัยข้อ 16 ของระเบียบดังกล่าว และต่อมา
สำนักงาน ก.พ.มีหนังสือแจ้งตอบกลับไปให้ทราบ ว่า “ได้รับเอกสารไว้แล้ว” กรณีนี้จะถือว่า
การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการผู้นั้นสิ้นสุดแล้วหรือไม่ และจะถือว่าเป็นผู้มีคุณสมบัติ
เข้าร่วมโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิต : เกษียณก่อนกำหนด หรือไม่

ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “เมื่ออธิบดีได้ดำเนินการทางวินัย หรือได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง และได้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้ว ให้รายงานไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง” และระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 7 กำหนดว่า “ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการทำการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดในกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 102 วรรคสอง หรือมาตรา 109 วรรคสาม และสั่งยุติเรื่อง จดโทษ หรือลงโทษผู้นั้น หรือสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการไปแล้ว ให้รายงานการดำเนินการทางวินัยหรือการสั่งให้ออกจากราชการนั้นไปยังอธิบดี ตามมาตรา 109 วรรคสาม และสั่งยุติเรื่อง จดโทษ หรือลงโทษผู้นั้น หรือสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการไปแล้ว ให้รายงานการดำเนินการทางวินัยหรือการสั่งให้ออกจากราชการนั้นไปยังอธิบดีตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง” และข้อ 14 กำหนดว่า “เมื่ออธิบดีหรือปลัดกระทรวง ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการพลเรือนสามัญในสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี สำนักงานปลัดกระทรวงหรือสำนักงานปลัดทบวง ในฐานะอธิบดี ได้ดำเนินการทางวินัย แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใด หรือได้รับรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยดังกล่าว ตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง และได้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่รวมทั้งเห็นชอบกับการดำเนินการแล้ว ให้รายงานไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ตามมาตรา 109 วรรคหก” ดังนั้น หากข้อเท็จจริงตามที่หารือปรากฏว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด หรืออธิบดีได้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดบังคับบัญชา แล้วรายงานการดำเนินการทางวินัยนั้นไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ตามข้อ 14 และ อ.ก.พ.กระทรวงได้พิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัย รวมทั้งเห็นชอบกับการดำเนินการตามมติของ อ.ก.พ.กระทรวงแล้ว โดยผลของมาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กรณีจึงต้องถือว่า การรายงานการดำเนินการทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นเสร็จสิ้นแล้ว สำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถูกดำเนินการทางวินัย และได้สมัครเข้าร่วมโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิต : เกษียณก่อนกำหนด รุ่นที่ 3 (ปีงบประมาณ 2545) หากข้อเท็จจริงปรากฏว่า อ.ก.พ.กระทรวงได้พิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นี้เสร็จสิ้นก่อนที่จะมีการรับสมัครเข้าร่วมโครงการดังกล่าว กรณีก็ต้องถือว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นไม่เป็นผู้ขาดคุณสมบัติ

ที่จะเข้าร่วมโครงการแต่อย่างใด เพราะว่าไม่เป็นผู้ที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาโทษทางวินัย ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน และไม่อยู่ในระหว่างการรายงานการดำเนินการทางวินัย ตามที่กำหนดคุณสมบัติไว้ทั้งในรายละเอียดแนบท้ายบันทึกสำนักงาน ก.พ. ที่ นว 0708.3/485 ลงวันที่ 18 เมษายน 2544 และหนังสือรับรองแนบท้ายใบสมัครเข้าร่วมโครงการฯ

สำหรับข้อหาข้อที่ 2 และข้อที่ 3 นั้น เนื่องจากมาตรา 109 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 ข้อ 14 ได้วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ไว้ว่า การดำเนินการทางวินัยเสร็จสิ้นเมื่อ อ.ก.พ.กระทรวงได้พิจารณา รายงานการดำเนินการทางวินัย รวมทั้งได้เห็นชอบกับการดำเนินการตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวงแล้ว ส่วนการรายงานตามข้อ 16 ของระเบียบ ก.พ.ดังกล่าว เป็นการรายงาน ผลการพิจารณาของ อ.ก.พ.กระทรวงไปยัง ก.พ. เพื่อดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ ซึ่งเป็นคนละกรณีกับการรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง ก.พ. ตามข้อ 10 ข้อ 11 ข้อ 12 และข้อ 13 ดังนั้น ไม่ว่าการรายงานผลการพิจารณาของ อ.ก.พ.กระทรวง ซึ่ง กระทรวง ทบวง กรม ได้รายงานไปยัง ก.พ. ตามข้อ 16 จะอยู่ในขั้นตอนใดก็ตาม กรณี ก็ไม่อาจถือได้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ถูกดำเนินการทางวินัยนั้น เป็นผู้ที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาโทษทางวินัย หรืออยู่ในระหว่างการรายงานการดำเนินการทางวินัย ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน และมีได้เป็นเหตุให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นเป็นผู้ขาดคุณสมบัติในการเข้าร่วมโครงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิตฯ แต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677 โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/1

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

8 มกราคม 2544

เรื่อง หรือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือสำนักงานสรรพากรอำเภอเมืองขอนแก่น ที่ ขก 0107/4377

ลงวันที่ 13 พฤศจิกายน 2543

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0711/ว 1 ลงวันที่ 20 มกราคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย
ข้าราชการในกรณีต่าง ๆ รวม 3 กรณี ไปยังสำนักงาน ก.พ. ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น
สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาข้อหารือของท่านแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ตามปัญหาที่หารือว่า กรณีข้าราชการที่เคยถูกลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง
เช่น ถูกตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาท
สมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530
ออกใช้บังคับ และข้าราชการผู้นั้นอยู่ในข่ายได้รับประโยชน์จากพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว
กรณีเช่นนี้ จะถือเสมือนว่าข้าราชการผู้นั้นไม่เคยรับโทษทางวินัยมาก่อน ใช่หรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาท
สมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530
มาตรา 5 บัญญัติว่า “ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อน
หรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2530 และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปแล้วก่อน
หรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์
ทางวินัยในกรณีนั้น ๆ” กรณีตามที่หารือนี้ หากปรากฏข้อเท็จจริงว่า ข้าราชการได้กระทำผิด
และได้รับโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงไปแล้วก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2530 ข้าราชการ
ผู้นั้นย่อมได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว อันถือได้ว่าข้าราชการผู้นั้นไม่เคย
ถูกลงโทษทางวินัยมาก่อน ดังนั้น ตามที่ท่านเข้าใจว่า กรณีถือเสมือนว่าข้าราชการผู้นั้นไม่เคย
ได้รับโทษทางวินัยมาก่อน จึงเป็นความเข้าใจที่ถูกต้องแล้ว

2. ตามปัญหาที่หารือว่า หากถือว่าข้าราชการผู้นั้นไม่เคยได้รับโทษทางวินัยมาก่อน ตามข้อ 1. ผลของการล้างมลทินดังกล่าวจะก่อให้เกิดสิทธิในการพิจารณาเลื่อนระดับ โอนย้ายหน่วยงาน หรือสิทธิอื่นใด ได้เช่นเดียวกับข้าราชการทั่วไปหรือไม่ ประการใด

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 มีความมุ่งหมายจะล้างมลทินให้แก่ข้าราชการผู้ถูกลงโทษทางวินัย โดยให้มีสิทธิสมบูรณ์เช่นเดียวกับข้าราชการทั่วไปที่ไม่เคยได้รับโทษทางวินัย อย่างไรก็ตาม มาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวก็ได้บัญญัติว่า “การล้างมลทินตามมาตรา 4 และมาตรา 5 ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ได้รับการล้างมลทินในอันที่จะเรียกร้องสิทธิหรือประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้น” ซึ่งหมายความว่ากรณีที่ข้าราชการผู้ใดได้สูญเสียสิทธิหรือประโยชน์ต่าง ๆ ไปแล้วก่อนได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัตินี้ ข้าราชการผู้นั้นจะไม่สามารถเรียกร้องสิทธิหรือประโยชน์นั้นคืนได้ เช่น ข้าราชการถูกงดการเลื่อนขั้นเงินเดือนเพราะถูกลงโทษทางวินัย แล้วต่อมาได้รับการล้างมลทินตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งแม้กฎหมายจะบัญญัติให้ถือว่าเป็นผู้ไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยในเรื่องนั้นก็ตาม แต่ข้าราชการผู้นั้นไม่อาจจะเรียกร้องสิทธิการเลื่อนขั้นเงินเดือนที่ถูกลงไปแล้วคืนได้ ดังนั้น การล้างมลทินตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวจะมีผลให้ข้าราชการที่กระทำผิดวินัยและได้รับการล้างมลทินแล้ว มีสิทธิในการที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนระดับ โอนย้ายหน่วยงาน หรือสิทธิอื่น ๆ ในภายหน้าได้เช่นเดียวกับข้าราชการทั่วไปเท่านั้น

3. ตามปัญหาที่หารือว่า แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดทำทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. 7) ในกรณีดังกล่าว จะต้องดำเนินการแก้ไขข้อมูลในทะเบียนประวัติ หรือลบ ชิดฆ่า หรือกระทำการอื่นใดกับข้อมูลในส่วนที่เกี่ยวกับการถูกลงโทษทางวินัยของข้าราชการผู้นั้นหรือไม่ ประการใด จึงจะเป็นการถูกต้อง นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ในส่วนของการจัดทำทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. 7) ของข้าราชการที่ถูกลงโทษทางวินัย และอยู่ในเกณฑ์ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 นั้น สำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือเวียน

ที่ นร 0711/ว 1 ลงวันที่ 20 มกราคม 2531 แจ่มติ ก.พ.ไปยังส่วนราชการต่าง ๆ เพื่อถือ
เป็นหลักปฏิบัติว่า ให้บันทึกการถูกลงโทษทางวินัยไว้ในประวัติ และให้หมายเหตุไว้ด้วยว่า
การถูกลงโทษทางวินัยดังกล่าวได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินดังกล่าวแล้ว
ดังรายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วยพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) อคูล จันทรสักดิ์

(นายอคูล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/704

สำนักงาน ก.ท.
ถนนพิษณุโลก กท 10300

24 กันยายน 2542

เรื่อง ทหารือการดำเนินการทางวินัยพนักงานเทศบาล

เรียน เลขาธิการ ก.ท.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ก.ท. ลับ ที่ มท 0313.3/4288 ลงวันที่ 16 สิงหาคม 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการพนักงานเทศบาล (ก.ท.) แจ้งว่า ประสบปัญหาในการดำเนินการทางวินัยนายก. เจ้าหน้าที่ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย 1 เทศบาลเมืองลพบุรี กรณีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ 1 เทศบาลเมือง นครศรีอยุธยา ได้จ่ายเช็คเงินสดของธนาคารศรีนคร จำกัด จำนวน 10,000 บาท เป็นค่าน้ำประปาที่จัดเก็บได้ แต่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน ภายหลังจากได้นำเงินมาชำระจนครบถ้วน เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยาจึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และคณะกรรมการ มีความเห็นว่าการที่นายก. เก็บเงินค่าน้ำประปาแล้วทำเงินสูญหายจึงใช้เช็คเงินสดส่วนตัวจ่ายแทน น่าจะมีเจตนาที่จะไม่ส่งเงินตามระเบียบและไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ให้แล้วเสร็จโดยเร็ว อันเป็น ความผิดวินัยตามมาตรา 83 และมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ.2535 ควรลดโทษลงชั้นเงินเดือน 1 ชั้น แต่เนื่องจากเป็นความผิดครั้งแรกและ นำเงินมาชำระครบถ้วนแล้ว จึงควรลดโทษลงเป็นตัดเงินเดือน 5 % เป็นเวลา 4 เดือน อ.ก.ท. เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยาในการประชุมครั้งที่ 3/2539 เมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2539 พิจารณาแล้ว เห็นชอบ เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยาจึงมีคำสั่ง ที่ 160/2539 ลงวันที่ 4 เมษายน 2539 ตัดเงินเดือนนายก. 5 % เป็นเวลา 4 เดือน ตั้งแต่เดือนเมษายน 2539 เป็นต้นไป แต่ข้อเท็จจริงยังไม่มี การตัดเงินเดือนนายก. ตามคำสั่งดังกล่าวแต่อย่างใด ต่อมา อ.ก.ท.เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยาได้ พิจารณาทบทวนเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2539 เนื่องจากปรากฏว่าหลังจากที่ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้สรุปสำนวนการสอบสวนไปแล้ว ได้มีประเด็นอื่นเกิดขึ้น คณะกรรมการสอบสวนจึงมีความเห็นว่าควรจะได้สอบสวนประเด็นใหม่ที่เกิดขึ้นให้เสร็จสิ้นไป ในคราวเดียวกัน อ.ก.ท. เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยาจึงมีมติให้ยกเลิกมติ อ.ก.ท. ครั้งที่ 3/2539

พร้อมทั้งให้ยกเลิกคำสั่งเทศบาลเมืองนครศรีอยุธยา ที่ 160/2539 และให้คณะกรรมการดำเนินการสอบสวนมาให้ครบทุกประเด็น แล้วนำเสนอ อ.ก.ท.เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยาพิจารณาต่อไป ซึ่งข้อเท็จจริงปรากฏอีกว่าเทศบาลเมืองนครศรีอยุธยาได้มีคำสั่ง ที่ 570/2540 ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2540 สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษดังกล่าวย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 7 พฤษภาคม 2539

ต่อมาในการประชุม อ.ก.ท.เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยา ครั้งที่ 7/2539 เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2539 คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้สรุปความเห็นเห็นว่านายก. ไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการโดยไม่ส่งเงินวันต่อวัน และนำเงินค่าน้ำประปาไปใช้แล้วจ่ายเช็คเงินสดของตนเองแต่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน ซึ่งถือเป็นการผิดอาญาฐานยักยอกทรัพย์และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เห็นควรตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย อ.ก.ท. เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยาเห็นชอบด้วย แต่นายก. ได้โอนไปดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย 1 เทศบาลเมืองลพบุรี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จึงส่งเรื่องให้จังหวัดลพบุรี ดำเนินการ เทศบาลเมืองลพบุรีจึงมีคำสั่ง ที่ 444/2539 ลงวันที่ 11 กันยายน 2539 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนายก. และที่สุดเทศบาลเมืองลพบุรีได้มีคำสั่ง ที่ 30/2540 ลงวันที่ 22 มกราคม 2540 ลงโทษปลดนายก. ออกจากราชการตามมติ อ.ก.ท.เทศบาลเมืองลพบุรี ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี และ อ.ก.ท.จังหวัดลพบุรีพิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย และนายก. ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อประธาน ก.ท. สำนักงาน ก.ท. จึงขอหารือว่า

1. การที่เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยามีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนายก. 5 % เป็นเวลา 4 เดือน แต่มิได้มีการตัดเงินเดือนตามคำสั่งดังกล่าว จะถือได้หรือไม่ว่านายก. ได้ถูกลงโทษไปแล้ว และอยู่ในข่ายที่จะได้รับการล้างมลทินตามนัยมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี พ.ศ.2539 หรือไม่

2. การที่เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยามีคำสั่ง ที่ 570/2540 ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2540 สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนายก. ตามคำสั่ง ที่ 160/2539 ลงวันที่ 4 เมษายน 2539 โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 7 พฤษภาคม 2539 นั้น จะใช้บังคับได้หรือไม่ เพราะเป็นการสั่งภายหลัง

จากที่นาย ก. ถูกลงโทษปลดออกจากราชการไปแล้ว และหากสามารถสั่งยกเลิกได้จะมีผลให้นาย ก. ได้รับการล้างมลทินหรือไม่ เพราะคำสั่งที่ 160/2539 มีผลตั้งแต่วันที่ 4 เมษายน 2539 ถึงวันที่ 6 พฤษภาคม 2539

3. การที่เทศบาลเมืองลพบุรีสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนาย ก. ในกรณีที่ถูกเทศบาลเมืองนครศรีอยุธยาลงโทษไปแล้ว และยังไม่มีการยกเลิกคำสั่งลงโทษ ถือเป็น การดำเนินการทางวินัยซ้ำ และขัดกับมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535. หรือไม่ และจะมีผลให้คำสั่งลงโทษปลดนาย ก. ออกจากราชการเสียไปหรือไม่

4. โดยที่นาย ก. ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ. ในขณะที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2518) ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ยังใช้บังคับอยู่ กรณีเช่นนี้ ก.พ. จะต้องพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับใด

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่าตามข้อหารือ

ข้อที่ 1 พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ.2539 มาตรา 5 บัญญัติว่าให้ล้างมลทินแก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 9 มิถุนายน 2539 และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้น ๆ ซึ่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติไว้โดยชัดเจนว่าผู้ที่ จะได้รับการล้างมลทินนอกจากจะทำผิดก่อนหรือในวันที่ 9 มิถุนายน 2539 แล้วยังจะต้องได้รับโทษทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อน หรือในวันที่ 11 กันยายน 2539 ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ ในกรณีของนาย ก. ปรากฏจากเอกสารที่สำนักงาน ก.พ. ส่งไปประกอบการพิจารณาว่าตั้งแต่เดือนเมษายน 2539 เป็นต้นมา นาย ก. ยังไม่ได้ถูกตัดเงินเดือนตามคำสั่งลงโทษที่ 160/2539 แต่ประการใด ดังนั้น นาย ก. จึงไม่ได้รับการล้างมลทิน

ข้อที่ 2 คำสั่งของทางราชการที่จะสามารถยกเลิกหรือแก้ไขได้นั้น ก.พ. ได้เคยพิจารณาไว้แล้วว่า ต้องเป็นคำสั่งที่ออกมาโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ถูกต้องกับข้อเท็จจริง แต่ในกรณีที่เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยา มีคำสั่งที่ 570/2540 ให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน นายก. ที่ 160/2539 ลงวันที่ 4 เมษายน 2539 โดยให้มีผลย้อนหลังไปจนถึงวันที่ 7 พฤษภาคม 2539 ซึ่งเป็นวันที่ อ.ก.พ.เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยา มีมติให้ยกเลิกนั้น เป็นการยกเลิกที่สืบเนื่องมาจากคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงมีความเห็นที่เปลี่ยนแปลงไป ในเรื่องฐานความผิดและระดับโทษ มิใช่การเปลี่ยนแปลงในข้อเท็จจริง ดังนั้นในกรณีนี้มีมติให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษที่ 160/2539 จึงไม่อาจใช้บังคับได้และมีผลให้คำสั่งดังกล่าวยังคงเป็นคำสั่งที่ถูกต้องตามกฎหมายและข้อเท็จจริง ส่วนประเด็นเรื่องการล้างมลทินเป็นไปตามคำตอบข้อหารือข้อที่ 1

ข้อที่ 3 เมื่อเทศบาลเมืองลพบุรีได้รับรายงานจากเทศบาลเมืองนครศรีอยุธยาแล้ว หากเห็นว่าพฤติการณ์ของนายก. มีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่โดยที่เทศบาลเมืองนครศรีอยุธยาได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนไปแล้ว กรณีจึงไม่อาจดำเนินการได้อีก เพราะจะเป็นการดำเนินการซ้ำ เทศบาลเมืองลพบุรีชอบที่จะรายงานไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี ตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หากผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรีเห็นชอบด้วยจะต้องนำเรื่องเสนอ อ.ก.พ.จังหวัดลพบุรี ในฐานะ อ.ก.พ.กระทรวง ตามมาตรา 109 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 เพื่อพิจารณาแล้วดำเนินการตามมาตรา 109 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ต่อไป การที่เทศบาลเมืองลพบุรีได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนายก. จึงเป็นการดำเนินการที่มีชอบหรือไม่มีอำนาจ ซึ่งมีผลทำให้การสอบสวนและคำสั่งลงโทษปลด นายก. ออกจากราชการตามคำสั่งที่ 30/2540 ลงวันที่ 22 มกราคม 2540 เสียไป ไม่อาจใช้บังคับได้ตามกฎหมาย และจะต้องยกเลิกคำสั่งดังกล่าวด้วย

ข้อ 4 เนื่องจากคำสั่งลงโทษปลดนายก. ไม่อาจใช้บังคับได้ตามกฎหมาย กรณีจึง
ไม่ต้องพิจารณาเรื่องอุทธรณ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 1011/372

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กทม. 10300

16 ธันวาคม 2545

เรื่อง หรือปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ.2539

เรียน โฆษกธิการและผังเมืองจังหวัดหนองคาย

อ้างถึง หนังสือสำนักงานผังเมืองจังหวัดหนองคาย ที่ นค 0026/พิเศษ ลงวันที่ 31 กรกฎาคม 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานผังเมืองจังหวัดหนองคายได้หารือปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ.2539 ว่า โดยที่นาย ก. เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่วิเคราะห์ผังเมือง 6 สำนักงานผังเมืองจังหวัดเมื่องสอน รักษาราชการแทนผังเมืองจังหวัดลำพูน ได้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีเดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกา ระหว่างวันที่ 9-20 เมษายน 2539 โดยไม่ลาและขออนุญาตไปต่างประเทศต่อผู้บังคับบัญชาตามระเบียบของทางราชการ ซึ่งจังหวัดลำพูนได้ดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. และเห็นว่ากรณี เป็นความผิดวินัยเล็กน้อย จึงงดโทษและได้ว่ากล่าวตักเตือนนาย ก. เป็นลายลักษณ์อักษร เมื่อวันที่ 25 เมษายน 2539 แต่ต่อมากกรมการผังเมืองได้ดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. ในเรื่องข้างต้นอีก และมีคำสั่งที่ 493/2539 ลงวันที่ 10 กันยายน 2539 งดโทษตัดเงินเดือนนาย ก. 5 % เป็นเวลา 1 เดือน ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2539 เป็นต้นไป สำนักงานผังเมืองจังหวัดหนองคายจึงหารือว่า นาย ก. จะอยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินฉบับข้างต้นหรือไม่ หากอยู่ในเกณฑ์ได้รับล้างมลทินแล้ว กรมการผังเมืองจะต้องยกเลิกคำสั่งงดโทษตัดเงินเดือน นาย ก. ข้างต้น หรือไม่ และนาย ก. จะมีสิทธิเรียกร้องเงินเดือนที่ถูกตัดไปคืนและจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ 2541 หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่ปรากฏว่ากรมการผังเมืองได้มีคำสั่งที่ 191/2539 ลงวันที่ 25 เมษายน 2539 ให้นาย ก. ซึ่งเดิมรักษาราชการแทนผังเมืองจังหวัดลำพูน ไปช่วยราชการสำนักงานผังเมืองจังหวัดนครสวรรค์ ตั้งแต่วันที่ 25 เมษายน 2539 แล้ว การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดลำพูนได้กล่าวคัดค้านนาย ก. เป็นลายลักษณ์อักษรเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2539 ในกรณีเดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกาโดยไม่ลาและขออนุญาตไปต่างประเทศต่อผู้บังคับบัญชาตามระเบียบของทางราชการ จึงไม่มีอำนาจที่จะกระทำได้ ดังนั้น เมื่อต่อมากรมการผังเมืองได้ดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. ในกรณีดังกล่าว แล้วได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนาย ก. 5 % เป็นเวลา 1 เดือน โดยให้มีผลตั้งแต่เดือนตุลาคม 2539 จึงเป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และกรณีนี้ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ.2539

ส่วนปัญหาเกี่ยวกับการยกเลิกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน การเรียกร้องเงินเดือนที่ถูกตัดไปคืน และการเลื่อนขั้นเงินเดือน นั้น เมื่อคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนาย ก. ชำงต้นเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาปัญหาประการอื่นแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

สีมา สีมานันท์

(นายสีมา สีมานันท์)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักมาตรฐานวินัย

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.2/ป 341

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก- กท 10300

17 กรกฎาคม 2541

เรื่อง หรือคุณสมบัติผู้ที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ

เรียน ข臈ติกรรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรรมการปกครอง ปกปัด ที่ มท 0303/1567 ลงวันที่ 19 เมษายน 2541

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารประกอบการพิจารณา จำนวน 25 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรรมการปกครองหรือปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติในการเข้ารับราชการของนาย ก. ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 5) อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย ซึ่งถูกร้องเรียนกล่าวหาว่าเคยต้องรับโทษจำคุกก่อนที่จะสมัครเข้ารับราชการ โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยว่า เมื่อปี พ.ศ.2522 นาย ก. ซึ่งขณะนั้นเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงและใช้ชื่อว่า “นายประยงค์” ได้ถูกลงโทษจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลเป็นเวลา 1 ปี ในความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับบาดเจ็บสาหัส หลังจากพ้นโทษแล้ว ผู้นี้ได้เปลี่ยนชื่อตัวจาก “ประยงค์” เป็น “ก” เมื่อปี พ.ศ.2524 และสมัครสอบแข่งขันเข้ารับราชการในตำแหน่งปลัดอำเภอ โดยได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอเมื่อปี พ.ศ.2532

กรรมการปกครองได้พิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า การที่นาย ก. เคยต้องรับโทษจำคุกเมื่อปี พ.ศ.2522 ซึ่งถือว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนตามมาตรา 24 (10) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 นั้น เมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ. 2526 ผู้นี้ ย่อมได้รับการล้างมลทิน โดยการล้างมลทินดังกล่าวมีผลให้ถือว่าผู้ที่เคยต้องรับโทษจำคุกมิได้เคยต้องโทษจำคุกในกรณีนั้น ๆ เท่านั้น หาใช่ลบล้างความผิดหรือพฤติกรรมในการกระทำความผิดของผู้ที่ได้รับการล้างมลทินไปด้วยไม่ ดังนั้น จึงมีปัญหาข้อกฎหมายที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่นาย ก. เคยเป็นผู้กระทำความผิดทางอาญาตามคำพิพากษาของศาล จะถือว่าเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี อันเป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปของผู้ที่จะ

เข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือน ตามมาตรา 24 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 หรือไม่ กรมการปกครองจึงหารือปัญหาข้อกฎหมายไปยัง ก.พ. รวม 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ตามที่หารือว่า ความเห็นของกรมการปกครองที่เห็นว่า นาย ก. ไม่เป็นผู้ที่ขาดคุณสมบัติในการเข้ารับราชการ ตามมาตรา 24 (10) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 ถูกต้องหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ.2526 ได้บัญญัติว่า “ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ต้องโทษในกรณีความผิดต่าง ๆ ซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 6 เมษายน 2525 และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หรือซึ่งได้พ้นโทษไปโดยผลแห่งพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ.2525 โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในความผิดนั้น ๆ” ดังนั้นกรณีนี้หารือนี้ เมื่อปรากฏว่า นาย ก. ต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดในความผิดทางอาญาฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่น เมื่อปี พ.ศ.2522 และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนวันที่ 12 มีนาคม 2526 ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัติล้างมลทินฉบับดังกล่าวมีผลใช้บังคับ ผู้นี้จึงได้รับการล้างมลทิน โดยกฎหมายบัญญัติให้ถือว่ามิได้เคยถูกลงโทษในความผิดนั้น ๆ มาก่อน อันเป็นผลให้ผู้นี้ไม่เป็นผู้ขาดคุณสมบัติที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนเนื่องจากเป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ตามมาตรา 24 (10) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นแต่อย่างใด ความเห็นของกรมการปกครองจึงถูกต้องแล้ว

2. ตามที่หารือว่า การที่นาย ก. ต้องรับโทษจำคุก 1 ปี ในกรณีกระทำความผิดทางอาญาฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ จะถือว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปในเรื่องเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี ตามมาตรา 24 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 และเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม ตามมาตรา 30 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หรือไม่ อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ในการประกาศใช้พระราชบัญญัติล้างมลทิน ในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ.2526 ได้มีการระบุเหตุผลไว้ท้ายประกาศว่า “...เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองในโอกาสนี้ ทางรัฐบาลเห็นสมควรที่จะให้มีการล้างมลทินให้แก่ ผู้ต้องโทษตามคำพิพากษาในคดีความผิดต่าง ๆ ซึ่งได้พ้นโทษไปแล้ว และผู้ถูกลงโทษทางวินัย ของกระทรวง ทบวง กรม หน่วยงานของรัฐ และรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ซึ่งได้รับการลงโทษ ทางวินัยไปแล้ว เพื่อให้บุคคลเหล่านี้ได้มีสิทธิสมบูรณ์เช่นเดียวกับบุคคลทั้งหลายซึ่งไม่เคย รับโทษ...” กรณีจึงเป็นที่เห็นได้ว่าเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้มุ่งประสงค์ที่จะให้ผู้ซึ่ง ได้รับการล้างมลทินได้มีสิทธิในเรื่องต่าง ๆ สมบูรณ์เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป ดังนั้น การที่ จะถือว่าผู้ต้องโทษหรือผู้ถูกลงโทษทางวินัยที่ได้รับการล้างมลทินไปแล้ว ยังเป็นผู้บกพร่อง ในศีลธรรมอันดี ตามมาตรา 24 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 หรือเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม ตามมาตรา 30 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งจะมีผลให้ผู้ต้องโทษ หรือผู้ถูกลงโทษทางวินัยนั้นเป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการ พลเรือน จึงเป็นการใช้ดุลพินิจในทางที่คัดสิทธิในการเข้ารับราชการ อันเป็นการไม่ถูกต้อง ตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย สำหรับกรณีของนาย ก. ซึ่งเป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุกเป็นเวลา 1 ปี เพราะกระทำความผิดทางอาญาร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับบาดเจ็บ สาหัส เมื่อได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ.2526 แล้ว กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าผู้นี้เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี อันเป็น เหตุให้เป็นผู้ขาดคุณสมบัติที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนตามมาตรา 24 (7) แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 ได้อีก ต่อมาเมื่อผู้นี้ได้สมัครสอบแข่งขัน เข้ารับราชการในปี พ.ศ.2529 และได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอแล้ว ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจก็ไม่อาจสั่งให้ผู้นี้ออกจากราชการด้วยเหตุของการเป็นผู้ขาดคุณสมบัติ เพราะเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม ตามมาตรา 30 (7) แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้อีกเช่นกัน

อนึ่ง การที่กรมการปกครองได้อ้างถึงกรณีที่กรมตำรวจได้มีคำสั่งให้ข้าราชการตำรวจซึ่งมีกรณีต้องหาว่ากระทำความผิดทางอาญาก่อนได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเข้ารับราชการ ออกจากราชการ โดยระบุว่าเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี ตามมาตรา 41 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2521 นั้น สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กรณีดังกล่าว เป็นกรณีที่ข้าราชการตำรวจผู้ถูกกล่าวหา นั้นมิได้รับการล้างมลทิน จึงไม่อาจที่จะมาพิจารณา เทียบเคียงกับกรณีนี้ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารประกอบการพิจารณา จำนวน 25 แผ่น คืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.2/ป 480

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

8 ตุลาคม 2542

เรื่อง การดำเนินการทางวินัย

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปกปิด คำนวนมาก

ที่ ศธ 1181/3101 ลงวันที่ 8 กรกฎาคม 2542

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 4 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2509

จำนวน 1 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้รับรายงานจากสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ว่า ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนาง ก. ข้าราชการครู ตำแหน่งอาจารย์ 2 โรงเรียนวัดนากลาง สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอโกรกพระ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เรื่องมียาเสพติด (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย ซึ่งคณะกรรมการได้ทำการสอบสวนแล้วมีความเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีมลทินหรือมีหม่อมในกรณีที่ถูกสอบสวน และได้นำเรื่องเสนอ อ.ก.ค.จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อมีมติให้ผู้ถูกกล่าวหาออกจากราชการ ตามมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 อ.ก.ค.จังหวัดนครสวรรค์พิจารณาแล้ว โดยที่กรณีของนาง ก. ดังกล่าว ศาลจังหวัดนครสวรรค์ได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกเป็นเวลา 7 ปี จึงมีมติให้หารือว่า การให้นาง ก. ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีหม่อมในกรณีที่ถูกสอบสวนจะเป็นการขัดแย้งกับคำพิพากษาหรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า เกี่ยวกับเรื่องนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณามีมติเวียนกระทรวง ทบวง กรม ว่าการดำเนินการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัย กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัย

ไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา แม้ศาลจะมีความเห็นแตกต่างออกไป ก็หาได้มีผลกระทบต่อการดำเนินการทางวินัยแต่อย่างใดไม่ ดังปรากฏตามสำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 4 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2539 แนบท้ายนี้

อนึ่ง สำนักงาน ก.พ. มีข้อสังเกตว่า เรื่องนี้ศาลจังหวัดนครสวรรค์ได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2541 ให้ลงโทษจำคุกนาง ก. ในความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเป็นเวลา 7 ปี ซึ่งหากคดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว ผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการทางวินัยกับนาง ก. ในกรณีต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก และต้องดำเนินการสั่งลงโทษให้นาง ก. ออกจากราชการ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ต้องรับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดหรือวันที่ต้องคำพิพากษาถึงที่สุด หรือวันถูกคุมขังติดต่อกันจนถึงวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วแต่กรณี ตามข้อ 6 (3) ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2535 ซึ่งจะเป็นผลให้นาง ก. ต้องออกจากราชการไปก่อนวันที่ อ.ก.พ. จังหวัดนครสวรรค์จะพิจารณามีมติในเรื่องนี้ ดังนั้น หากจะมีการพิจารณาคำเนิการเพื่อสั่งให้นาง ก. ออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนอีก จึงไม่อาจกระทำได้ เนื่องจากผู้นี้ไม่มีสภาพการเป็นข้าราชการแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อคุล จันทรสักดิ์

(นายอคุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ล 511

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กทม. 10300

8 พฤษภาคม 2545

เรื่อง ทาหรือแนวทางปฏิบัติ

เรียน ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

อ้างถึง หนังสือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ลับ ค่วนที่สุด ที่ กษ 0203/4974 ลงวันที่
25 เมษายน 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์แจ้งข้อเท็จจริงว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาแต่งตั้งข้าราชการ ระดับ 10 จำนวน 3 ราย และคณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2545 อนุมัติตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เสนอ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นต้นไป ปรากฏว่าระหว่างนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ได้มีข้าราชการในสังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาขอพระราชทานมิให้ย้ายข้าราชการดังกล่าว กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงหารือว่า การทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาของข้าราชการในสังกัดเช่นนี้จะถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หรือไม่ประการใด ทั้งนี้เพื่อจะได้ถือเป็นแนวทางปฏิบัติและดำเนินการต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า เกี่ยวกับเรื่องนี้ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 มาตรา 80 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาวินัยตามที่บัญญัติเป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติไว้ในหมวดนี้ โดยเคร่งครัดอยู่เสมอ” แสดงให้เห็นว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดจะมีความผิดทางวินัยก็ต่อเมื่อไม่ปฏิบัติตามข้อห้ามและข้อปฏิบัติที่บัญญัติไว้ในมาตราต่าง ๆ ของหมวด 4 ว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัย สำหรับกรณีตามที่หารือนี้ การที่ข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มีหนังสือทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาเพื่อขอพระราชทานมิให้มีการย้ายข้าราชการดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า การกระทำดังกล่าวยังมีอาจปรับบทเป็นความผิดทางวินัยตามมาตราใด ๆ ที่บัญญัติไว้ในหมวด 4 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ เพราะการกระทำดังกล่าวมิได้มีบทบัญญัติมาตราใดบัญญัติว่าเป็นความผิด ประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 64 ได้บัญญัติว่า “บุคคลผู้เป็น

ทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ พนักงานส่วนท้องถิ่น และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์การของรัฐ ข่อมมีสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดในกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจรรยาบรรณ” ดังนั้น เมื่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หมวด 4 ว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัย ไม่ได้บัญญัติห้ามข้าราชการทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาไว้ ข้าราชการพลเรือนสามัญย่อมมีสิทธิเช่นเดียวกับประชาชนทั่วไปที่จะทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาในเรื่องต่าง ๆ ต่อพระมหากษัตริย์ได้ กรณีทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาดังกล่าวจึงไม่อาจถือว่าเป็นการกระทำผิดทางวินัยแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.2/ป 152

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กท 10300

12 มีนาคม 2541

เรื่อง ทาหรือการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปกปิด ที่ สร 1181/144
ลงวันที่ 14 มกราคม 2541สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปกปิด ที่ สร
1181/144 ลงวันที่ 14 มกราคม 2541

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติหรือ
ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการครู นาย ก. ตำแหน่งอาจารย์ 2
รับเงินเดือนในระดับ 7 โรงเรียนบ้านหนองไขว่ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหล่มสัก
กรณีถูกกล่าวหาว่าพัวพันการค้ายาบ้า โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาด้วยว่า
จังหวัดเพชรบูรณ์ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง นาย ก. ในกรณีดังกล่าว
ระหว่างการสืบสวน นาย ก. ได้ขอลาออกจากราชการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้อนุญาตให้ลาออก
หลังจากนั้น นาย ก. ได้ถูกยิงถึงแก่กรรม ต่อมา ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า
คณะกรรมการสืบสวนเห็นว่าผู้มีส่วนพัวพันและค้ายาเสพติด (ยาบ้า) ตามที่ถูกกล่าวหา
ซึ่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์เห็นว่า การที่ นาย ก. ได้ออกจากราชการ
แล้วต่อมาจึงถึงแก่กรรมนั้น ไม่ใช่เป็นการออกจากราชการเพราะตาย ตามมาตรา 106 แห่ง
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 กรณีจึงสามารถแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่นาย ก. ได้ แต่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
พิจารณาเห็นว่า กรณีดังกล่าวน่าจะอนุโลมว่าเป็นการออกจากราชการเพราะตาย ซึ่งผู้มีอำนาจ
ไม่อาจที่จะดำเนินการทางวินัยได้อีกต่อไป สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
จึงหารือว่า

1. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จะแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงนาย ก. ได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

2. หากไม่สามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ 1 ได้ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อสืบสวน ได้ให้ความจริงและพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึง ไล่ออก ปลดออกหรือไม่ ตามมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 ประกอบหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค 0504/14556 ลงวันที่ 25 พฤษภาคม 2520 เป็นอีกกรณีหนึ่งหรือไม่ ความละเอียดแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาที่หารือนี้ เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครู สำนักงาน ก.พ. จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะพิจารณาให้ความเห็นได้ อย่างไรก็ตาม หากปัญหานี้เกิดขึ้นกับข้าราชการพลเรือนสามัญ มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่า กระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่ถึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหา เป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น....แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจ....แล้วแต่กรณี มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณา ตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้ เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ ออกจากราชการ....” อันเห็นได้ว่า กรณีที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ พลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้วได้นั้น จะต้องปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมีกรณีถูก กล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย และกรณีของสำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัด ผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายคือผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด สำหรับปัญหาที่หารือนี้ ปรากฏว่าข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ 3 มีนาคม 2540 การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์ได้มีหนังสือ ที่ พบ 0017.3/441 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2540 แจ้งผลการสืบสวนข้อเท็จจริงต่อผู้อำนวยการการประถมศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์ จึงเป็นการกล่าวหาภายหลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจจึงไม่อาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ ข้าราชการผู้นั้นได้ เนื่องจากไม่ต้องด้วยเงื่อนไขของมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติฉบับที่ อ้างถึงข้างต้น

ส่วนปัญหาที่ว่า สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อสืบสวนให้ได้ความจริงและพิจารณาวินิจฉัยว่าถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือปลดออกหรือไม่ นั้น โดยที่มาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 ได้บัญญัติว่า “ข้าราชการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกปลดออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ ตามมาตรา 48” ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าว หมายถึงกรณีที่ข้าราชการมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนที่จะถึงแก่ความตาย แต่สำหรับปัญหาที่หาเรื่องนี้ ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2540 ซึ่งเป็นระยะเวลาก่อนที่จะมีการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีจึงไม่ต้องด้วยเงื่อนไขของมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว อย่างไรก็ตาม โดยที่ปัญหานี้เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับการวินิจฉัยตีความตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงควรหารือไปที่กระทรวงการคลังโดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารประกอบการพิจารณา จำนวน 34 แผ่น ถิ่นมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

อดุล จันทรสักดิ์

(นายอดุล จันทรสักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/200

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

18 กันยายน 2544

เรื่อง หรือเกี่ยวกับการจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ กรณีพนักงานทุจริตแล้วถึงแก่ความตาย
เรียน ผู้ว่าการ การสื่อสารแห่งประเทศไทย

อ้างถึง หนังสือการสื่อสารแห่งประเทศไทย ที่ กสท.651 (วน.)/1047 ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้มีคำสั่งให้นาย ก.ตำแหน่ง
นายไปรษณีย์ 6 ประจำที่ทำการไปรษณีย์แม่สรวย สำนักงานการสื่อสารไปรษณีย์เขต 5 ซึ่งถึง
แก่ความตาย พันจากหน้าที่ โดยก่อนที่นาย ก. จะถึงแก่ความตาย ผู้บังคับบัญชาตรวจพบว่านาย ก.
ได้กระทำการทุจริตเงินชานาติของผู้ใช้บริการ จำนวน 7 รายเป็นเงิน 27,900 บาท เงินค่าพัสดุ
ไปรษณีย์เก็บเงินในประเทศ (พกก.) 4 รายการ เป็นเงิน 8,950 บาท นอกจากนี้เมื่อตรวจสอบ
หลักฐานการเงินแล้ว ยังพบเงินที่ทุจริตเพิ่มอีกจำนวน 44,240.68 บาท และระหว่างทำการตรวจ
สอบการเงินดังกล่าว นาย ก. ได้ละทิ้งหน้าที่ไปตั้งแต่วันที่ 4 ธันวาคม 2543 แล้วต่อมาได้ยิงตัวตาย
ในวันที่ 8 ธันวาคม 2543 การสื่อสารแห่งประเทศไทยจึงหารือไปยัง ก.พ. ว่า

1. กรณีของนาย ก. ซึ่งถูกผู้บังคับบัญชาตรวจพบว่า กระทำการทุจริตแล้วได้ละทิ้ง
หน้าที่ไป และต่อมาได้ยิงตัวตาย จะถือว่าขณะเสียชีวิต นาย ก.เป็นผู้อยู่ระหว่างมีกรณีกระทำผิดวินัย
อย่างร้ายแรงหรือไม่ อย่างไร

2. กรณีที่นาย ก. ถูกตรวจพบว่ากระทำการทุจริต และผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้รายงาน
ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัย จนมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และ
ระหว่างนั้น นาย ก. ได้ยิงตัวตาย จะถือว่าได้มีการชี้มูลความผิดทางวินัยแล้วหรือไม่ อย่างไร

3. กรณีการสื่อสารแห่งประเทศไทยได้มีคำสั่งระงับให้ส่งจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพไว้เพื่อรอฟังผลการพิจารณาโทษทางวินัย เมื่อผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่านาย ก. ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง แต่นาย ก. ได้เสียชีวิตไป กรณีทางวินัยจึงยุติ ตามข้อบังคับการสื่อสารแห่งประเทศไทย การจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามคำสั่งดังกล่าว จะถือว่ากระทำไม่ได้โดยไม่ต้องรอผลการพิจารณาทางวินัยหรือไม่ อย่างไร

4. ทายาทของนาย ก. จะใช้สิทธิอุทธรณ์ขอให้ลดหย่อนผ่อนโทษได้หรือไม่ อย่างไร

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า กรณีตามที่หารือเป็นปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย การจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และการอุทธรณ์ ของพนักงานการสื่อสารแห่งประเทศไทย สำนักงาน ก.พ. จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้ อย่างไรก็ตาม หากกรณีนี้เกิดขึ้นกับข้าราชการพลเรือนสามัญ มาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความคิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือต่อผู้หน้าที่สืบสวนสอบสวน หรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือ โดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจตามมาตรา 102 วรรคสาม มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา 99 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ” ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงตามที่หารือปรากฏว่าผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ได้รายงานการทุจริตของข้าราชการผู้ได้บังคับบัญชาไปยังผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจในการดำเนินการทางวินัยแล้ว กรณีจึงต้องถือว่า การรายงานของผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือ โดยผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น แม้อันมาข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นจะได้ออกจากราชการไปเพราะถึงแก่ความตาย กรณีก็ยังคงถือได้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น ได้ถูกผู้บังคับบัญชากล่าวหาเป็นหนังสือ ซึ่งพึงเห็นได้ว่า

เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนออกจากราชการเช่นเดิม เพียงแต่การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถึงแก่ความตายไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะดำเนินการต่อไปได้ จึงต้องยุติเรื่องตามนัยมาตราดังกล่าว

สำหรับปัญหาการจ่ายเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ซึ่งการสื่อสารแห่งประเทศไทยมีคำสั่งให้คงจ่ายไว้ เพื่อรอฟังผลการพิจารณาโทษทางวินัยนั้น ย่อมเป็นไปตามข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานการสื่อสารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว แต่หากเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และต่อมาได้ถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดวินัยจะได้รับเงินบำเหน็จบำนาญหรือไม่ นั้น มาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 ได้บัญญัติว่า “ข้าราชการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนที่ได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออก ปลดออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ ตามมาตรา 48” ดังนั้น การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญดังกล่าว จึงต้องรอการจ่ายไว้ก่อนจนกว่าการวินิจฉัยเรื่องที่มีกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้นจะปรากฏผล และเมื่อได้ผลประการใดแล้ว จึงดำเนินการตามบทบัญญัติดังกล่าวต่อไป

ส่วนปัญหาที่ว่า ทายาทของผู้เสียชีวิตซึ่งกระทำผิดวินัยจะใช้สิทธิอุทธรณ์ได้หรือไม่อย่างไร นั้น หากเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ เมื่อกรณีนี้ไม่มีการสั่งลงโทษ เพราะข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำผิดวินัยออกจากราชการเพราะตายแล้ว ประกอบกับกฎ ก.พ.ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ข้อ 3 กำหนดให้การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้ ดังนั้น ทายาทของผู้ตายจึงไม่มีเหตุที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์ตามมาตรา 124 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดถูกส่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้นั้น มีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้” แต่อย่างไร

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677

โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.1/ล 90

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินิจโลก กท 10300

14 กุมภาพันธ์ 2545

เรื่อง หารือปัญหาการส่งลงโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ลับ ที่ มท 0303.3/5923 ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการปกครองแจ้งว่า จังหวัดยโสธรได้มีคำสั่งที่ 1058/2539 ลงวันที่ 23 พฤษภาคม 2539 สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนนาง ก. เจ้าหน้าที่ปกครอง 4 อำเภอเมืองยโสธร จังหวัดยโสธร นาย ข.เจ้าหน้าที่ปกครอง 4 อำเภอค้อวัง จังหวัดยโสธร และนาย ค.ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 6 ว) อำเภอทรายมูล จังหวัดยโสธร กรณีเมื่อครั้งบุคคลทั้งสามปฏิบัติงานที่อำเภอกุฉุขุม จังหวัดยโสธร ได้มีส่วนร่วมในการเพิ่มชื่อให้บุคคลไม่ปรากฏสัญชาติในทะเบียนบ้าน และดำเนินการออกบัตรประจำตัวประชาชนให้ จำนวน 55 ราย หรือมากกว่านั้น โดยเหตุเกิดระหว่าง พ.ศ. 2535 - พ.ศ. 2538 และจังหวัดยโสธร ได้ส่งลงโทษตัดเงินเดือนนาง ก.กับ นาย ข.คนละ 5% เป็นเวลา 3 เดือน และภาคทัณฑ์นาย ค.โดยฟังว่านาย ง. ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 5) หัวหน้าฝ่ายทะเบียนและบัตร เป็นผู้ทุจริตเพิ่มชื่อบุคคลต่างด้าวเข้าในทะเบียนบ้าน และออกบัตรประจำตัวประชาชนให้โดยนาง ก.ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รับผิดชอบงานทะเบียนราษฎรของสำนักงานทะเบียนอำเภอกุฉุขุมเป็นผู้กรอกแบบการให้เลขประจำตัวประชาชน (ท.ร. 98 ก.) บางราย ตามคำสั่งของนาย ง. โดยไม่ตรวจสอบให้รอบคอบเสียก่อน นาย ข.ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนของสำนักทะเบียนอำเภอกุฉุขุม ได้ลงลายมือชื่อในคำขอมีบัตร (บ.ป. 1) และใบรับคำขอมีบัตร (บ.ป. 2) บางฉบับ โดยไม่ตรวจสอบบุคคลและเอกสารให้ละเอียดรอบคอบ และเมื่อได้รับบัตรประจำตัวประชาชนจากส่วนบัตรประจำตัวประชาชนแล้ว มิได้แจกจ่ายบัตรให้กับผู้ขอมีบัตร หรือกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และไม่ได้ลงลายมือชื่อรับในทะเบียนคุมบัตร (บ.ป. 5) ความระเอียด และนาย ค.ซึ่งเป็นหัวหน้างานที่รับผิดชอบงานบัตรประจำตัวประชาชนของสำนักทะเบียนอำเภอกุฉุขุม ไม่ควบคุม กำกับ ดูแล การออกบัตรประจำตัวประชาชนอย่างใกล้ชิด

เป็นเหตุให้มีการทุจริตออกบัตรประจำตัวให้แก่บุคคลต่างด้าวจำนวน 55 ราย

ต่อมา จังหวัดยโสธร ได้มีคำสั่ง ที่ 697/2541 ลงวันที่ 18 พฤษภาคม 2541 สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนบุคคลทั้งสาม กรณีมีส่วนร่วมในการเพิ่มชื่อให้บุคคลไม่ปรากฏ สัญชาติ และดำเนินการออกบัตรประจำตัวประชาชนให้อีก 194 ราย (มีจำนวน 3 รายซ้ำกับการกระทำผิดครั้งแรก) โดยเหตุเกิดระหว่าง พ.ศ. 2535 - พ.ศ. 2538 และจังหวัดยโสธร ได้สั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนนาง ก.กับนาย ข.คนละ 1 ขั้น และตัดเงินเดือน นาย ค. 5% เป็นเวลา 2 เดือน โดยฟังว่า บุคคลทั้งสามมีพฤติกรรมแห่งการกระทำผิดเช่นเดียวกับกรณีกล่าวหาครั้งแรก แต่เป็นการดำเนินการในรายที่เพิ่มขึ้นอีก 194 ราย ในช่วงเวลาเดียวกันเรื่องที่ถูกกล่าวหาครั้งแรก กรมการปกครอง จึงหารือว่าการลงโทษข้าราชการทั้งสามรายในครั้งหลังจะเป็นการลงโทษซ้ำในเรื่องเดียวกันหรือในมูลเหตุเดียวกันหรือไม่ และการลงโทษดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ถ้าเป็นการลงโทษโดยมิชอบจะต้องดำเนินการอย่างไร นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่จะพิจารณาว่าการดำเนินการทางวินัยในเรื่องใดเป็นการดำเนินการซ้ำในเรื่องที่มีการกล่าวหาเดียวกันหรือไม่นั้น ควรยึดถือหลักเจตนาของผู้กระทำและข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องๆ ไป หากเป็นเรื่องกล่าวหาที่มีการกระทำหลายครั้ง โดยแต่ละครั้งมีเพียงเจตนาเดียวต่อเนื่องกัน ก็ต้องถือว่าการกระทำทั้งหลายที่เกิดขึ้นทั้งหมดอยู่ในเรื่องเดียวกัน ซึ่งหากมีการดำเนินการทางวินัยกับผู้กระทำผิดในการกระทำครั้งใด และได้มีการสั่งลงโทษผู้กระทำผิดอย่างถูกต้องเหมาะสมไปแล้ว การดำเนินการทางวินัยและการสั่งลงโทษผู้กระทำผิดในการกระทำนั้น ย่อมมีผลเป็นการผูกพันว่า การกระทำผิดแต่ละครั้งในเรื่องที่ถูกกล่าวหา นั้นได้มีการดำเนินการทางวินัยแล้ว กรณีเช่นนี้จึงไม่สามารถที่จะนำเอาการกระทำผิดในเรื่องที่ถูกกล่าวหาซึ่งยังไม่ได้ดำเนินการทางวินัยมากกล่าวหาเป็นเรื่องกล่าวหาใหม่อีกได้ เพราะจะเป็นการดำเนินการซ้ำในเรื่องเดียวกัน

สำหรับกรณีตามที่หารือนี้ ปรากฏข้อเท็จจริงครั้งแรกตามคำสั่งจังหวัดยโสธร ในการสั่งลงโทษผู้กระทำผิดทั้งสามรายว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธร ได้สั่งลงโทษผู้กระทำผิดทั้งสามราย ทุกการกระทำที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาหรือมากกว่านั้นแล้ว จึงเป็นข้อที่แสดง

ให้เห็นว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธร ได้พิจารณาความผิดและสั่งลงโทษผู้กระทำผิดทุกการกระทำ ซึ่งเกิดขึ้นตามเรื่องที่มีการกล่าวหาแล้ว ดังนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธร จึงไม่สามารถที่จะนำเอาการกระทำที่เกิดขึ้นในเรื่องเดียวกันนั้นมาเป็นเหตุในการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และสั่งลงโทษผู้กระทำผิดทั้งสามราย ซึ่งถูกลงโทษโดยชอบตามคำสั่งแรกไปแล้วได้อีก เพราะเป็นการดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษซ้ำในเรื่องเดียวกัน กรมการปกครองจึงควรแจ้งให้จังหวัดยโสธร ออกคำสั่งยกเลิกคำสั่งจังหวัดยโสธร ที่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในครั้งหลัง และยกเลิกคำสั่งลงโทษบุคคลทั้งสามในครั้งหลังด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
 กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์
 โทร. 0 2281 9451
 โทรสาร 0 2628 6204

ที่ นร 0709.2/ล 21

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

27 มกราคม 2543

เรื่อง หรือปัญหาตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539

เรียน ปลัดกระทรวงมหาดไทย

อ้างถึง หนังสือกระทรวงมหาดไทย ลับ ที่ มท 0203.5/4870 ลงวันที่ 30 เมษายน 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าสำนักงาน ก.ท. ได้รายงานเรื่องเทศบาลเมืองพัทลุง ตั้งลดโทษนาง อ. เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี 3 กองคลัง เทศบาลเมืองพัทลุง ตามมติ อ.ก.ท.จังหวัดพัทลุง จากลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น เป็นตัดเงินเดือน 3 % เป็นเวลา 1 เดือน กรณีส่งจ่ายเช็คค่าวัสดุเชื้อเพลิงและหล่อลื่นให้แก่ห้างหุ้นส่วนจำกัดบุญเอกปิโตรเลียมพัทลุง โดยไม่ขีดฆ่าคำว่า "หรือผู้ถือ" และ ก.ท. พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นการลงโทษที่ไม่เหมาะสม กับความคิด ควรลดโทษลงเหลือภาคทัณฑ์ จึงรายงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เพื่อพิจารณาและสั่งการต่อไป กระทรวงมหาดไทยจึงหารือว่า ก.ท. ในฐานะ ก.พ. เมื่อได้รับ รายงานผลการดำเนินการทางวินัยตามมติ อ.ก.ท. จังหวัดในฐานะ อ.ก.พ.กระทรวงตามข้อ 16 แห่งระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539 แล้ว ก.ท. จะมีอำนาจในการพิจารณาผลการดำเนินการทางวินัยและพิจารณาเพิ่มโทษหรือลดโทษได้อีกหรือไม่ เพียงใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

1. ตามเจตนารมณ์ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539 มุ่งหมายมอบอำนาจการตรวจสอบการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ให้ อ.ก.พ.กระทรวงดำเนินการแทน ก.ท. เป็นส่วนใหญ่ อันเป็นไปตามแนวทางที่พระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้กำหนดไว้ โดย ก.พ. จะเน้นการกำหนดนโยบายมาตรฐาน และหลักเกณฑ์การบริหารงานบุคคลเป็นหลัก ส่วนการปฏิบัติการให้เป็นไปตามนโยบายมาตรฐาน และหลักเกณฑ์ดังกล่าว จะมอบอำนาจให้ส่วนราชการเป็นผู้รับผิดชอบมากขึ้น เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารงานบุคคล

2. ปัญหาตามข้อหาหรือนั้น หากเป็นกรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญแล้ว แม้ว่าตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ.2539 ก.พ. จะมุ่งหมายมอบอำนาจการตรวจสอบการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการให้ อ.ก.พ.กระทรวงเป็นผู้พิจารณาแทน แต่ ก.พ. ยังคงมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 8 (7) และมาตรา 8 (8) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ในการที่จะกำกับ ดูแล ตรวจสอบ แนะนำและชี้แจงเพื่อให้ส่วนราชการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 และยังสามารถรายงานนายกรัฐมนตรีในกรณีที่ปรากฏว่าส่วนราชการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 หรือปฏิบัติการโดยไม่เหมาะสม เพื่อนายกรัฐมนตรีจะได้พิจารณาและสั่งการต่อไป และนอกจากนี้ ในฐานะของผู้มอบอำนาจ ก.พ. ยังมีอำนาจที่จะตรวจสอบการดำเนินการของผู้รับมอบอำนาจว่าถูกต้องตามเจตนารมณ์ของการมอบอำนาจด้วยหรือไม่

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

ชูพงศ์ เสวตจินดา

(นายชูพงศ์ เสวตจินดา)

ผู้ช่วยเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มรักษามาตรฐานวินัย

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/129

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

10 พฤษภาคม 2544

เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง

เรียน เลขานุการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขานุการนายกรัฐมนตรี ค่วนมาก ที่ นร 0114/ ลน / 9388

ลงวันที่ 9 พฤษภาคม 2544

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่ากระทรวงการเกษตรและสหกรณ์พิจารณาเสนอให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณี มีการร้องเรียนว่า การดำเนินงานของกรมส่งเสริมสหกรณ์เป็นไปอย่างไม่ถูกต้องหลายประการ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ สำนักเลขานุการนายกรัฐมนตรีจึงส่งเรื่องไปสำนักงาน ก.พ. พิจารณาให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของนายกรัฐมนตรีต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาเรื่องนี้แล้ว เห็นว่าโดยที่มาตรา 11 (1) (3) และ (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 บัญญัติไว้ความโดยสรุปว่า นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลบังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่งซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรม และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม มีอำนาจสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่นและมีอำนาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิเป็นคณะกรรมการเพื่อปฏิบัติราชการใด ๆ สำหรับกรณีข้อเท็จจริงปรากฏว่ามีการร้องเรียนกล่าวหากรมส่งเสริมสหกรณ์โดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ผู้บังคับบัญชาจึงต้องดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นเพื่อทราบ ว่ากรณีร้องเรียนดังกล่าวมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ใดกระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ก็จะส่งยุติเรื่อง ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป นอกจากนั้นการสอบสวนก็ต้องดำเนินการเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า ดังนั้น การที่นายกรัฐมนตรีใช้อำนาจความมาตรา 11 (1) และ (6) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในกรณีนี้ โดยให้คณะกรรมการเร่งดำเนินการ

ให้แล้วเสร็จ ภายใน 90 วัน และให้รายงานความคืบหน้าของการสอบสวนต่อนายกรัฐมนตรี
เป็นระยะ ๆ ทุก 15 วัน จึงเป็นถูกต้องและเหมาะสมแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิพาวดี เมฆสวรรค์

(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)

เลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม
กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์
โทร. 2818677
โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/ล 261

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

13 ธันวาคม 2543

เรื่อง หารือปัญหาการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง ถัด ที่ กค 0203/31571 ลงวันที่ 19 ตุลาคม 2541

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกรมสรรพากร ถัด ค่วนมาก ที่ กค 0803/581

ลงวันที่ 18 ตุลาคม 2543

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการคลังหารือปัญหาการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาด้วยว่ารองอธิบดีกรมสรรพากรสายบริหาร ในฐานะ ผู้ปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมสรรพากร ได้ลงนามในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทางวินัยข้าราชการสังกัดสำนักงานสรรพากรเขตพื้นที่ 8 และสำนักงานสรรพากร กรุงเทพมหานคร รวม 8 ราย โดยอาศัยอำนาจจากคำสั่งกรมสรรพากรที่มอบอำนาจให้ รองอธิบดีกรมสรรพากรสายบริหารมีอำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติ ราชการ หรือการดำเนินการอื่นที่อธิบดีกรมสรรพากรจะพึงปฏิบัติในเรื่องราชการของ กองการเจ้าหน้าที่ทุกเรื่อง รวมทั้งการมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการหรือไม่ และการที่รองอธิบดีกรมสรรพากรสายบริหาร ได้ลงนามในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ข้าราชการที่มีใ้ได้อยู่ในสังกัดของหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้สั่งและปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมสรรพากร นั้น คำสั่งดังกล่าวจะชอบด้วยกฎหมาย ระเบียบของทางราชการหรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ท. 1202/2538 ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2538 เรื่องการมอบอำนาจหน้าที่ให้รองอธิบดีกรมสรรพากรและผู้เชี่ยวชาญพิเศษ สั่งและปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมสรรพากรแล้ว มีความเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวอาจพิจารณา ได้เป็น 2 แนวทาง คือ

แนวทางที่หนึ่ง คำสั่งนี้มุ่งประสงค์ให้รองอธิบดีกรมสรรพากรสาขาบริหารมีอำนาจสั่งและปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมสรรพากรในกิจการที่เกี่ยวข้องกับข้าราชการเฉพาะที่สังกัดสำนักงานเลขานุการกรม กองฝึกอบรม และกองการเจ้าหน้าที่เท่านั้น รองอธิบดีกรมสรรพากรสาขาบริหารจึงไม่มีอำนาจสั่งและปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมสรรพากรในกิจการที่เกี่ยวข้องกับข้าราชการนอกสังกัดหน่วยงานทั้งสามดังกล่าว หรือ

แนวทางที่สอง คำสั่งนี้มุ่งประสงค์ให้รองอธิบดีกรมสรรพากรสาขาบริหารมีอำนาจสั่งและปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมสรรพากรในกิจการที่เกี่ยวข้องกับราชการของสำนักงานเลขานุการกรม กองฝึกอบรม และกองการเจ้าหน้าที่ ซึ่งหากพิจารณาตามแนวทางนี้ งานแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเป็นกิจการในราชการของกองการเจ้าหน้าที่ รองอธิบดีกรมสรรพากรสาขาบริหารจึงมีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการสังกัดกรมสรรพากรทุกคน

จากกรณีที่อาจพิจารณาได้เป็น 2 แนวทางดังกล่าว จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงเจตนารมณ์ของผู้มอบอำนาจเป็นสำคัญ ซึ่งสำนักงาน ก.พ. ได้รับแจ้งจากกรมสรรพากรว่าการมอบอำนาจของอธิบดีกรมสรรพากรให้แก่รองอธิบดีกรมสรรพากรสาขาบริหาร สั่งและปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมสรรพากร ตามคำสั่ง ที่ ท. 1201-1202/2538 ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2538 นั้น อธิบดีกรมสรรพากรในฐานะผู้มอบอำนาจมีเจตนามุ่งประสงค์ให้รองอธิบดีกรมสรรพากรสาขาบริหาร มีอำนาจในการสั่งและปฏิบัติราชการแทนในเรื่องราชการของกองการเจ้าหน้าที่ทุกเรื่อง รวมทั้งเรื่องคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยข้าราชการในสังกัดกรมสรรพากรทุกหน่วยงานด้วย รายละเอียดปรากฏตามสำเนาหนังสือที่ส่งมาด้วยพร้อมนี้ ดังนั้น กรณีที่กระทรวงการคลังหรือไปดังกล่าว คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยข้าราชการในสังกัดสำนักงานภาษีสรรพากรเขตพื้นที่ 8 และสำนักงานสรรพากรกรุงเทพมหานคร รวม 8 ราย ที่ลงนามโดยรองอธิบดีกรมสรรพากรสาขาบริหาร ปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมสรรพากร จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

อคุล จันทรศักดิ์

(นายอคุล จันทรศักดิ์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 2818677

โทรสาร 6286204

ที่ นร 0709.1/263

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

19 พฤศจิกายน 2544

เรื่อง ทหารือปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัย

เรียน ผู้ว่าการรถไฟแห่งประเทศไทย

อ้างถึง หนังสือการรถไฟแห่งประเทศไทย ที่ บค 4172/2544 ลงวันที่ 4 ตุลาคม 2544

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกาเรื่องปัญหาข้อกฎหมายตามมาตรา 21
 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติ
 มิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 และมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518

ตามหนังสือที่อ้างถึง การรถไฟแห่งประเทศไทยหรือปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษ
 ทางวินัยอดีตพนักงานของการรถไฟแห่งประเทศไทย โดยแจ้งว่าสำนักงาน ป.ป.ป. ได้ส่งเรื่อง
 ให้การรถไฟฯ ดำเนินการทางวินัยแก่อดีตพนักงานดังกล่าว ซึ่งพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ เนื่องจาก
 มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2540 ในมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดย
 ให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัย ตามมาตรา 19 ทวิ แห่ง
 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518
 และให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่
 ของรัฐ ตามมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งการรถไฟฯ ได้ดำเนินการ
 สอบสวนแล้วมีมติให้ไล่อดีตพนักงานดังกล่าวออกจากงาน จึงมีปัญหว่ากรรถไฟฯ จะลงโทษ
 ไล่ผู้นี้ออกจากงานตั้งแต่เมื่อใด และการลงโทษไล่ออกตามข้อบังคับของการรถไฟฯ มีผลใช้
 บังคับเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติงานอยู่เท่านั้น แต่ผู้นี้ได้พ้นจากการเป็นพนักงานของการรถไฟฯ ไปแล้ว
 จะอาศัยอำนาจตามมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและ
 ประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 ได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า โดยที่ปัญหาที่หารือไปนั้น เป็นปัญหาเกี่ยวกับการ
 การบริหารงานบุคคลของการรถไฟแห่งประเทศไทย ซึ่งอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ
 การรถไฟแห่งประเทศไทยที่จะพิจารณาให้ความเห็น ก.พ.ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความเห็นได้

แต่อย่างไรก็ตาม หากกรณีตามปัญหาเป็นกรณีที่เกิดขึ้นกับข้าราชการพลเรือนสามัญแล้ว
สำนักงาน ก.พ. มีความเห็นดังนี้

1. ปัญหาประการที่หนึ่งที่ว่า การรถไฟฯ จะลงโทษไล่ออกจากงานผู้นี้ออกจากงาน
ตั้งแต่เมื่อใดนั้น มาตรา 112 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535
ประกอบกับระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535
ข้อ 6 (7) กำหนดว่า การสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ห้ามสั่งลงโทษไล่ออกย้อนหลังไปก่อน
วันออกคำสั่ง เว้นแต่ผู้ที่จะต้องถูกสั่งนั้นได้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการไปก่อนแล้ว ให้สั่งไล่ออกจากราชการย้อนหลังไปถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้น
มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ดังนั้น เมื่อเทียบเคียงกับกรณีของอดีตพนักงานรายนี้ซึ่งพ้นจาก
ตำแหน่งหน้าที่ เนื่องจากมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2540 ก็จะต้อง
สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2540 เป็นต้นไป

2. ปัญหาประการที่สองที่ว่า การลงโทษไล่ออกตามข้อบังคับของการรถไฟฯ
มีผลใช้บังคับเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติงานอยู่เท่านั้น เมื่ออดีตพนักงานของการรถไฟฯ ผู้นี้พ้นจากการ
เป็นพนักงานของการรถไฟฯ ไปแล้ว จะอาศัยอำนาจตามมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 ได้หรือไม่ นั้น
โดยที่ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการ
ไปแล้ว และคณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้พิจารณามีมติชี้มูลในภายหลังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา
ได้เคยพิจารณาตีความปัญหาข้อกฎหมายตามมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 และมาตรา 89 แห่งพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ไว้ว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม
การทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 มีบทบัญญัติกำหนดอำนาจและหน้าที่
ของผู้บังคับบัญชาในการดำเนินการทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐไว้เป็นพิเศษนอกเหนือจากที่
บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์
ในการป้องกันและปราบปรามมิให้เจ้าหน้าที่ของรัฐทุจริตหรือประพฤติมิชอบโดยอาศัยอำนาจ
ในตำแหน่งหรือหน้าที่ราชการของตน ซึ่งมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและ

ปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2530 ได้บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ป. มีอำนาจดำเนินการเรื่องกล่าวหาหรือเรียนเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกกล่าวหาได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไปแล้วได้ แต่ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ และในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ป. มีมติว่าเรื่องที่สอบสวนมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดอย่างร้ายแรง ก็ให้ผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ

จากการตีความดังกล่าว เมื่อพิจารณากรณีของอดีตพนักงานของการรถไฟฯ ผู้นี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้นี้ได้พ้นจากตำแหน่งหน้าที่ เนื่องจากมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2540 และคณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้พิจารณามีมติให้การรถไฟฯ ดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ป. ลับ ค่วนมาก ที่ 1504/18917 ลงวันที่ 30 กันยายน 2541 ซึ่งเป็นระยะเวลาภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้นี้ออกจากงาน กรณีจึงต้องด้วยเงื่อนไขของมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติฉบับที่อ้างถึงข้างต้น ตามที่การรถไฟฯ ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้เป็นการชอบด้วยกฎหมายแล้ว และสามารถอาศัยอำนาจตามมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2530 ได้ อย่างไรก็ตามโดยที่ขณะนี้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ได้ประกาศใช้บังคับแล้ว จึงควรอ้างมาตรา 128 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาลประกอบด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และได้ส่งสำเนาความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาพร้อมนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุภาวดี เวชศิลป์

(นางสุภาวดี เวชศิลป์)

ผู้อำนวยการสำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

แทนเลขาธิการ ก.พ.

สำนักเสริมสร้างวินัยและรักษาระบบคุณธรรม

กลุ่มงานปฏิรูประบบวินัย อุทธรณ์ และร้องทุกข์

โทร. 0 2281 8677 โทรสาร 0 2628 6204